

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Two delightful romantic novels by *New York Times* Bestselling Author

DEBBIE MACOMBER

Country Brides

Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Sanki bir yangından kaçıyor gibiydi; kendisini yok edecek bir yangından. Rorie yola çıkarken tek amacı küçük bir tatil yapıp, bu arada çocuk kitaplarıyla ilgili bir konferansa katılmaktı. Eşsiz bir manzaranın keyfini çıkarmak için ana yoldan çıkınca, yaşamında ki pek çok şeyin de kendi kontrolünden çıkacağını bilemezdi tabii ki. Arabası bozulup ıssızlığın ortasında tek başına kaldığında, bir at yetiştiricisi olan Clay yardımına koşmuş, genç kızın ona âşık olması için birkaç gün yetmişti. Bunun imkânsız bir aşk olduğunu anlaması ise daha kısa sürecekti. Clay, Kate Logan'la nişanlıydı ve Rorie'nin yapabileceği tek şey kalbindeki yangından kaçmaktı.

Bölüm Bir

Rorie Campbell küçük arabadan dışarı fırlarken, "İmdat! Yangın!" diye bağırdı. Arabanın ön kaputundan

çıkan duman gökyüzüne doğru yükseliyordu. Rorie yolun karşı tarafına koşarken, çitin arkasında dolanan

siyah beyaz benekli bir inek, sanki bütün bu patırtının ne denini merak ediyormuşçasına ona bakıyordu.

Rorie arabayı işaret ederek, "Araba benim bile değil," dedi. "Birdenbire dumanlar çıkmaya başladı."

inek boş gözlerle ona baktıktan sonra arkasını dönerek büyük bir meşe ağacının gölgesine doğru yürüdü.

Rorie uzaklaşan hayvanın ardından bakarken, "Sanırım yanıyor. Bunun için Dan beni öldürecek," diye konuşmayı sürdürdü. "Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum." Görünürde hiç su yoktu. Ayrıca olsa da arabaya taşımalarını sağlayacak herhangi bir şey yoktu görünürde. Şu anda öylesine ümitsizdi ki bir inekle

konuşuyor, hat ta neredeyse onun kendisine bir akıl vermesini bekliyordu.

"Merhaba."

Rorie hızla dönünce kestane rengi bir atın üstüne binmiş bir adam gördü. Sıcak öğleden sonra güneşinin

altında, Dan'in arabasının karşısındaki tepede durmuş, kendisine gülümseyen bir hayalet gibiydi.

"Merhaba." O anda Rorie'nin morali düzelmeye başladı. "Bir insanla karşılaştığıma çok sevindim." Genç

kız iki saatten beri bu yoldaydı ve tek bir arabaya bile rastlamamıştı.

"Problem nedir?" Genç adam yılların verdiği ustalık la atından inerken eyer gıcırdadı.

Rorie çaresizlikle ellerini kenetleyerek, "Ben... Bilmiyorum," dedi. "Her şey yolunda gidiyordu. Sonra ani

den arabadan dumanlar yükselmeye başladı."

"O duman değil, buhar."

"Buhar mı? Yani araba yanmıyor mu?"

Genç adam dizginleri atın boynuna doladıktan sonra spor arabaya doğru yürümeye başladı. O anda Rorie

onun yetişkin bir erkek değil, bir delikanlı olduğunu fark etti. On altı yaşlarında bir çocuk. Ancak bu hiç

de önemli değildi, birisiyle karşılaştığı için çok memnundu. "Bir arkadaşım Seattle'a arabasıyla gitmem konusunda ısrar etti. İçimden bir ses bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu. Başıma bir iş geldiğinde

çaresiz kalacağımı bilmeliydim. Bunu bilmem gerekirdi..."

Çocuk, soluk blucininin arka cebinden büyük, mavi bir mendil çıkardı ve arabanın kaputunu açarken yanmaması için eline sardı. Kaputu kaldırdığı anda korku filmlerindeki mezarlıklarda bulunan sis gibi bir

buhar bulutu yükseldi arabadan.

Rorie yüzüne doğru gelen buharı uzaklaştırmak için hızla elini sallarken, "Ben... Ben bu güzel manzaralı

yoldan gitmeyi düşünmüştüm," dedi. "Yüz mil gerideki benzinci buraların çok güzel olduğunu, ana yoldan

gidersem Oregon'ın en güzel manzarasını görmeden geçeceğimi söyledi." Rorie gevezelik ettiğinin farkındaydı, ama şimdiye dek böyle bir durumla karşılaşmamış, kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Çocuk birkaç kalın, siyah hortumu dikkatle kontrol ederken, "Burada sadece bu eyaletteki değil, bütün

ülkedeki en güzel manzara vardır," diye mırıldandı.

Rorie saatine bakarak homurdandı. Eğer saat altıdan önce Seattle'a varamazsa, otel rezervasyonu geçersiz olacaktı. Oysa genç kızın, gelecek iki hafta için büyük ümitleri vardı.

Çocuk, "Görünüşe bakılırsa su pompasında bir sızıntı var," derken, neden bahsettiğini çok iyi biliyormuş

gibi bir tavır takınmıştı. "Ama bu yabancı arabalara taktıkları bir sürü süslü parça yüzünden bunu tam olarak söylemek kolay değil. Clay arızayı doğru olarak tahmin edebilir."

"Clay mi?"

"Ağabeyim."

"Araba tamircisi midir?" O anda Rorie'nin içinde bir ümit ışığı belirmişti.

"Tamirci değil ama araba tamirinden oldukça iyi anlar."

Rorie dudaklarını ısırды. Neşesi gene kaçmıştı. Şu anda ilk yapması gereken şey bir telefon bulmaktı. Ara

bayı tamir ettirebilmek için bir tamirciyle konuşacak, sonrada oteli arayarak odasını boş tutmalarını isteyecekti.

Bulunduğu yerdenen, yakın kasabaya olan uzaklık göz önüne alınırsa, bir çekicinin gelip arabayı tamire

götürmesi için, en az iki saat gerekecekti. Bir tamirhaneye vardıklarında arabanın onarımı herhalde çok

fazla sürmezdi. Su pompasının sıkıştırılması ne kadarlık bir işti ki?

"Yakınlarda bir telefon var mı?"

Çocuk gülümseyerek atına doğru bir işaret yaptı. "Hemen şu tepenin ardında..."

Rorie rahatladı. En azından bir telefon bulmakta güçlük çekmeyecekti.

"...Yaklaşık on mil kadar uzakta."

"On mil mi?" Rorie bezgin bir halde arabaya yaslandı. O anda bütün benliğini büyük bir öfke kaplamıştı.

Bir daha asla manzarası güzel diye yan yollara sapmayacak, Dan'in arabasını alması için ettiği ısrarlara kulak asmayacaktı.

"Endişelenmeyin. Yürümek zorunda kalmayacaksınız. Venture ikimizi de taşıyabilir. Pek ağır görünmüyorsunuz."

"Venture?"

(http://tbn0.google.com/images?q=tbn:9Dd5XAqubBvo3M:http://www.bakerealty.com/images/Horse_5

.jpg)

"Atım."

Rorie bakışlarını, uzun otları yemek için başını yere eğmiş olan ata çevirdi. Şimdi onun ne kadar iri bir hayvan olduğunu fark edebiliyordu. Çocukluğundan beri hiç ata binmemişti. Altı yaşındayken diğer çocuklarla birlikte bir midilliye binip ağır ağır dolaşmış olması, şimdi ona hiç de güven vermiyordu.

"Sen... Seninle birlikte ata binmemi mi istiyorsun?" Genç kızın üstünde yazlık bir elbise vardı ve bu kıyafetle ata binmek epey ilgi çekici olacaktı. Dikkatle ata bakarak eyerin üstüne nasıl çıkacağını düşündü.

"Üstünüzde elbise var ve bu da işi zorlaştıracak." Çocuk düşünceli bir ifadeyle çenesini ovuşturdu.

Genç kız, "Bir başkası gelinceye kadar burada bekleyebilirim," dedi.

Çocuk şapkasını başına takarken, "Siz bilirsiniz," dedi. "Ama bunun için en az bir gün geçmesi gerekebilir... Tabii şansınız varsa."

"Tanrım!"

"Belki de ben eve gidip kamyoneti getirebilirim."

Bu fikir Rorie'ye çok akıllıca geldi. "Bunu yapar mıydın? Dinle, harcadığın zamanın bedelini ödemekten mutluluk duyacağım."

Çocuk şaşkınlık dolu bir ifadeyle ona baktı. "Bunu neden yapmak istiyorsunuz? Ben sadece size yardım

ediyorum. Komşuluk bunu gerektirir."

Rorie gülümsedi. Hayatının büyük kısmını San Francisco'da geçirmişti. Bu şehrin her şeyini çok seviyordu, ama hayatı buna bağlı kalsa bile, yan dairesinde oturan çiftin adını söyleyemezdi. Şehirde insanlar başkalarına sokulmazlar, kendi başlarına yaşarlardı.

Çocuk ellerini mavi mendile silerken, "Bu arada, adım Skip. Skip Franklin," dedi.

Rorie elini çocuğa uzatarak, "Benim adım da Rorie Campbell," diye karşılık verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, bayan."

"Ben de, Skip."

Çocuk gülümseyerek, "Şimdi siz burada bekleyin. Ben hemen geri döneceğim," dedikten sonra bir an için

durakladı. "Burada yalnız başınıza kalabilirsiniz, öyle değil mi?"

"Elbette. Benim için endişelenme." Genç kız bacaklarını iki yana açarak ellerini klasik karate pozisyonunda kaldırdı. "Ben kendimi koruyabilirim. Bunun için üç ders aldım."

Skip gülerek Venture'a doğru yürüdü ve eyerin üstü ne atladi. Birkaç dakika sonra tepenin ardında yok

olmuştu.

Rorie, o gözden kayboluncaya kadar arkasından baktıktan sonra çimenlerin üzerine oturdu. Arabadan dumanlar çıktığında konuştuğu ineğin kendisine baktığını görünce durumu açıklaması gerektiğini düşündü. "Bunun komşuluk gereği olduğunu söyleyip yardım çağırmaya gitti."

İnek yüksek sesle böğürdü.

Rorie gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Aradan bir saat geçti. Bu Rorie'nin hayatındaki en uzun bir saatti. Kızgın güneşin altında geçen her dakikayla birlikte cesaretini ve gücünü kaybediyor gibiydi. Tam Skip Franklin'in yalnızca hayalinde yarattığı bir görüntü olduğunu düşünmeye başladığında bir gürültü duydu. Hemen ayağa kalkıp elini gözlerine siper ederek yola baktı. Skip bir traktöre binmiş ona doğru geliyordu.

Rorie şaşkınlıkla yutkundu. Cesur kurtarıcısı onu almaya bir traktörle geliyordu. Skip şapkasını çıkararak

salladı. Bu uzaklıktan bile onun gülümsediğini görebiliyordu genç kız.

Rorie çocuğun bu hareketine karşılık verdi, ama dudaklarındaki gülümseme buruktu. Şu anda atla gitmeyi tercih ederdi. Traktörde yalnızca bir kişilik oturacak yer vardı. Acaba onu nereye oturtmayı düşünüyordu Skip? Motorun üstüne mi?

Çocuk arabanın yanına varınca traktörle geniş bir daire çizerek geldiği yönün aksine döndü. "Clay arabayı burada bırakacağımıza bizim oraya götürmemizin daha iyi olacağını söyledi. Buna itiraz etmezsiniz, öyle değil mi?"

"Ağabeyin en doğrusunu düşünmüştür."

Skip traktörden inerken, "O da birazdan burada olacak," dedikten sonra, ucu kancalı bir zincir çıkartıp arabayı traktöre bağladı. "Clay'in daha önce yapması gereken bazı şeyler vardı."

Birkaç dakika sonra Rorie bir başka motor sesi duydu. Bu kez gelen, acilen boyanmaya ihtiyacı olan, eski

bir kamyonetti. Sol ön kaportası içine göçmüş ve çürümüştü.

Çocuk yola doğru bakarak, "Clay geliyor," dedi.

Rorie, üstüne yapışan otları silkeleyip başını kaldırdığında, uzun boylu bir adamın kamyonetten indiğini

gördü. Genç adamın üstünde bir blucinle gömlek vardı. Alnına doğru eğdiği şapka gözlerini gölgeliyordu.

Onun kamyonetten inişini seyreden Rorie'nin bir anda nefesi kesildi. Clay Franklin'de, taşralı bir erkekte

bulunduğunu düşündüğü bütün özellikler vardı. Genç kız onu vahşi bir hayvanı sakinleştirirken ya da bir

imparatorluğu yönetirken hayal edebiliyordu. Genç adamın bütün hatlarında toprağın kendisinden gelen

bir güç seziliyordu. Clay Franklin çelik grisi gözlerini genç kıza dikti. Burnu sanki bir kez kırılmışçasına hafifçe yamuktu. Genç adam gülümseyince garip bir şekilde ürperdi Rorie.

Clay ellerini beline dayamış, hâlâ Rorie'ye bakıyordu. "Görünüşe bakılırsa başınıza epey tatsız bir iş gelmiş burada." Sesi kısık, boğuk ve hafifçe alay doluydu.

(<http://homepages.paradise.net.nz/wmg/movie/sheepA.gif>)

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debby Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 12, 2007, 04:32:24 ÖS

Genç adamın bu sözleri karşısında Rorie verecek hiçbir cevap bulamadı. Bir şeyler söylemek üzere ağzını

açtığı anda sesi çıkmamıştı. Ona bakıp muzip bir tavırla gülümseyen genç adamın gözlerinin kenarlarında

ince çizgiler belirdi.

Rorie arabayı işaret ederek, "Skip arızanın su pompasında olduğunu düşünüyor," dedi. Bu sözleri çok alçak bir sesle söylemişti. O anda kendisini aptal biri gibi hissetti genç kız. Şimdiye kadar hiçbir erkek onu böylesine etkilememişti. Oysa genç adam yakışıklı bile değildi. Hele Dan Rogers'la uzaktan yakından

bir ilgisi yoktu. Hayır, Clay küçük arabasıyla gurur duyan, şehirli ve cilalı Dan'e hiç benzemiyordu.

"Skip haklı olabilir." Clay kardeşinin traktöre bağlamaya çalıştığı arabaya doğru yürüdü ve daha önce Skip'in yaptığı gibi siyah hortumu büküp kaşlarını çattı. Ardından arabanın traktöre iyi bağlanıp bağlanmadığını kontrol etti. Sonra kardeşinin sırtına hafifçe vurarak başını salladı. "İyi iş becermişsin." Ağabeyinin beğenisi karşısında genç çocuk hoşnutlukla gülümsedi.

Clay, Rorie'ye bakarak, "Sanırım bir telefon bulmak istiyorsunuz," dedi. "Dilerseniz bizim evdekini kullana bilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Genç kızın kalbi deli gibi çarpıyor, midesi kasılıyordu. Bu onun için hiç de normal bir

durum değildi. Genelde soğukkanlı davranırdı. Yirmi dört yaşında ağırbaşlı biriydi, çekici bir erkek kendisine bakınca ne yapacağını şaşırıp kaçan biri değil.

Clay kamyonetin kapısını açıp Rorie'nin gelmesini bekledikten sonra, elini uzatarak onun kamyonete binmesine yardım etti. Bu basit hareket bile Rorie'yi çok etkilemişti. Bir erkekten bu tür incelikler görmeyeli uzun süre olmuştu. Clay kamyonetin önünden dolanıp direksiyonun başına geçtikten sonra motoru çalıştırıp gaz pedalına bastı.

Birkaç dakika süren sessizliği ilk bozan Rorie oldu. "Size verdiğim zahmetler için çok özür dilerim."

Clay dikkatini yoldan ayırmadan, "önemli değil," diye karşılık verdi. Arabayı hız sınırına uygun bir şekil de sürüyordu.

On dakika kadar sonra Clay yoldan saparak kamyoneti üstünde ELK RUN yazan bir kapıdan geçirdi.

Yolun iki tarafında, birkaç atın sakın bir şekilde otladığı yeşil çimenler vardı. Rorie at cinsleri hakkında hemen hiçbir şey bilmiyor, ama tüm bilgisizliğine rağmen bu atların zarafetini ve güzelliğini görebiliyordu.

Genç kızın fark ettiği bir diğer şey de, çevresinde geniş bir veranda bulunan iki katlı büyük bir evdi. Ve randadaki beyaz salıncak rüzgârın etkisiyle hafifçe sallanıyordu. Eve giden taşlı yolun iki yanında güller vardı.

Rorie yavaşça, "Çok güzel," dedi. Kentucky'nin tepelerinde böyle bir şeyi görmeyi beklerdi, ama Oregon'ın arka kesimlerinde asla. Clay onun bu sözleri üzerine hiçbir şey söylemedi. Kamyoneti evin yanından geçirip, Rorie'nin şimdiye kadar gördüğü en büyük ahıra doğru sürdü. Bu ahırın için de en az otuz atlık yer olmalıydı.

Genç kız, "At mı yetiştiriyorsunuz?" diye sorduğun da Clay'in gözleri parladı. "Öyle de denebilir. Elk Run

bir at çiftliğidir."

"Arap atları mı?"

"Hayır. Amerikan binek atları."

"Daha önce bu at cinsini duyduğumu sanmıyorum."

Clay, "Herhalde duymamışsınızdır," diye karşılık verip kamyoneti park ettikten sonra, Rorie'nin aşağı inmesine yardımcı oldu ve onu evin arka tarafına doğru götürdü.

Genç kızın mutfağa girebilmesi için tel kapıyı açarken, "Mary," diye seslendi. Genç kızın burnuna tarçın

ve elma kokusu geliyordu. Bu güzel koku, soğuması için tezgâhın üstüne bırakılmış olan yeni pişmiş kekten geliyor olmalıydı. Yerdeki halıda siyah bir av köpeği uyuyordu. Clay ayağıyla onu dürtünce köpek

başını kaldırıp kuyruğunu salladı. Genç adam çömelerek hayvanın kulaklarını okşadı.

"Bu Blue."

Köpeğin Clay'in çocukluk arkadaşı olduğunu tahmin eden Rorie, "Merhaba Blue," dedi.

"Mary ortalarda görünmüyor."

"Mary karınız mı?"

"Hayır, evimizin kâhyası," diye karşılık verdi Clay. "Ben evli değilim."

Bu küçük bilgi bir anda Rorie'nin içini rahatlatmıştı. Genç kız aptalca davrandığını düşünüyordu. Evet, San Francisco göğü kadar gri gözlü bu erkek onu çok etkilemişti, ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Eğer

planlan tam olarak işlerse birkaç saat içinde genç adamın hayatından çıkmış olacaka.

Kâhya kadından cevap gelmeyince Clay, "Herhalde Mary üst katta," dedikten sonra mutfağın öbür tarafını işaret ederek, "Telefon orada, duvarda," diye ekledi.

Rorie telefona doğru ilerlerken Clay buzdolabından parlak renkli, seramik bir sürahi çıkarmıştı.

"Buzlu çay ister misiniz?"

Rorie başını salladı. "Lütfen." Boğazı hafifçe yanı yordu. Telefon görüşmesini yapmadan önce birkaç kez

yutkunmak zorunda kaldı.

Genç kız telefonla konuşurken, Clay dolaptan çıkardığı iki uzun bardağın içine buz ve ince limon dilimleri

koyup çay doldurdu.

Rorie konuşmasını bitirdikten sonra masaya gelip Clay'in karşısına oturarak, genç adamın hazırladığı çaya uzandı. "Seattle'daki oteli aradım. Odamı en fazla saat altıya kadar boş tutabileceklerini söylediler."

Genç adam, "Başka bir otelde oda bulunacağından eminim," dedi.

Rorie onunla aynı fikirde olmamasına rağmen başını salladı. Şu anda yazarlar konferansına gidiyordu ve

bunun için oldukça yüklü bir ücret ödemişti. Bu yüzden de konferansın tek bir dakikasını bile kaçırmak

istemiyordu. Konferans nedeniyle şehirdeki bütün otellerin tamamıyla dolu oldukları söylenmişti. Şimdi

otel rezervasyonu iptal edilirse ne yapacağını bilemiyordu.

Clay, "Nightingale'daki tamirciye telefon edeceğim," dedi.

"Orası yakın mıdır?"

"Yoldan beş mil kadar ötede."

Genç adamın bu sözleri üzerine Rorie rahatladı. Şimdiye kadar Nightingale diye bir yerden bahsedildiğini

hiç duymamıştı, ama orada bir tamirci bulunmasına sevinmişti. Çünkü bu kasaba, yol haritasında belirtilmeyecek kadar küçük bir yer olmalıydı.

"İhtiyar Joe hayatının önemli bir kısmını arabalarla uğraşarak geçirdi. Sizin işinizi de görecektir."

Clay hemen telefona giderek numaraları çevirdi ve birkaç dakika konuştuktan sonra ahizeyi yerine bıraktı.

Nedense kaşları çatılmıştı. Rorie ona durumu sormak istedi, ama bunu yapmasına fırsat kalmadan genç

adam rehberle bakıp başka bir numara çevirdi. Bu görüşmenin sonunda kaşları daha da çatılmıştı.

"Sizin için kötü haberlerim var."

Genç adamın bu sözleri üzerine Rorie'nin yüreği ağzına geldi. Clay'in kaşlarının çatılması ve sesinin tonu,

endişelenmesine yol açmıştı. "Ne oldu? Yolunda gitmeyen nedir?"

"Önce Nightingale'daki garağı aradım. İhtiyar Joe balığa çıkmış. Telefona çıkan kişi onun bu ayın sonuna

kadar dönmeyeceğini söyledi. Buranın altmış mil güneyin deki tamirci de, arabadaki sorunun su pompasından kaynaklanması halinde, yenisini getirtmesinin en azından dört gün süreceğini belirtti."

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debby Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 13, 2007, 09:05:28 ÖÖ

Bölüm İki

Rorie, "Dört gün mü?" diye bağırdı. Yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissediyordu. "Ama bu imkânsız! O

kadar uzun süre beklemem mümkün değil."

"Bana kalırsa fazla seçme şansınız yok," diye karşılık verdi Clay. "George, araba yabancı marka olmasaydı pompayı bir gün içinde getirtebileceğim söyledi."

"Arayabileceğim başka bir tamirci olmalı."

Genç adam bir müddet düşündükten sonra omuz silkti. "isterseniz deneyebilirsiniz ama bunun bir yararı

olmaz. Eğer Riversdale'deki tamirhane parçayı cumartesi gününe kadar getirtemiyorsa, bir başkasının bunu da ha çabuk yapabileceğini düşünmenize neden olan şey nedir?"

Clay'in durumu böylesine sakinlikle karşılaması Rorie'yi sinirlendirmişti. Eğer burada dört gün kalırsa aylardan beri katılmayı planladığı yazarlar konferansını kaçıracaktı. Bütün tatilini buna göre ayarlamıştı.

Konferanstan sonra Victoria'ya gidecek, eve dönerken de Oregon kıyılarında dolaşacaktı.

Clay telefon rehberini uzatınca Rorie sarı sayfaları karıştırdı ve araba tamircileri kısmını buldu. Bu bölüm

de çok az tamircinin numarası vardı ve hiçbirisinin de hızlı servis verdiğiinden bahsedilmiyordu.

Genç kız, "Evet, bunun bir yararı olacak gibi görünmüyor," diye homurdandı. Ümidini kaybetmiş bir halde rehberi tezgâhın üstüne bıraktı. "Siz ve kardeşiniz bana çok yardımcı oldunuz. Bunun için sizlere minnettar kaldığımı bilmenizi isterim. Şimdi bana bir otel önerebilirseniz... Bahsettiğiniz kasabanın adı neydi?"

"Nightingale."

"Tamam." Genç kız hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Temiz olan herhangi bir otel işimi görür."

Clay çenesini ovuşturdu. "Korkarım bunda da bir problemimiz olacak."

"Şimdi ne var? Otel müdürü de İhtiyar Joe ile birlikte balığa mı gitti yoksa?" Rorie sesindeki alay dolu ifadeyi saklamaya çalıştı, ama bunu başaramamıştı. Görünüşe bakılırsa Nightingale halkı sorumluluklarını

bilen insanlar değillerdi. Eğer biri onlara ihtiyaç duyduğunda işlerinin başında bulunuyorlarsa, bu tamamen bir tesadüf eseri olmalıydı.

Clay düşünceli bir ifadeyle, "Bu seferki problem İhtiyar Joe'nun balığa çıkmasından kaynaklanmıyor," diye açıkladı. "Nightingale'de otel yok."

Rorie ellerini öfkeyle bacaklarına vurarak, "Ne?" diye bağırdı. "Hiç otel yok mu? Ama olması gerekir."

"Bu civardan fazla geçen olmaz. İnsanlar genellikle ana yolu kullanırlar."

Eğer genç adam onun da aynı şeyi yapması gerektiğini ima ediyorsa, Rorie tamamiyle aynı fikirdeydi.

Güzel bir manzara görmüş olabilirdi, ama arka yollardan yaptığı bu küçük yolculuk başına ne işler

açmıştı. Şu an da bütün tatili mahvolmak üzereydi. Bir kez daha derin nefes alarak kendisini toplamaya,

soğukkanlı düşünme ye çalıştı, ama her geçen dakika biraz daha zorlaşıyordu bu.

"Ya Riversdale? Herhalde orada bir otel vardır, öyle değil mi?"

Clay başını salladı. "Evet var. Gerçekten de güzel bir otel ama sanırım bütün odaları dolu."

"Dolu mu? Az önce insanların bu yolu pek kullanmadıklarını söylemişsiniz."

"Turistler kullanmaz."

"O halde nasıl oluyor da otelde boş oda bulunmuyor?"

"Jerome ailesi yüzünden."

"Anlayamadım."

"Jerome ailesi büyük bir toplantı yapıyor. Bu toplantı için ülkenin her tarafından insanlar gelir. Geçen gün

Jed, bir kuzeninin Boston'dan geleceğini söylemişti. Bu toplantıya kalacakların sayısı Riversdale'daki tek

oteli doldurmak için yeterli."

Kısa bir telefon görüşmesi Clay'in bu düşüncesini doğrulamışa.

Eli hâlâ telefonun üstünde olan Rorie, "Korkunç," diye mırıldandı. Sinirleri iyice gerilmişti. Olayların

gidişine bakılırsa parkta bir bank üzerinde uyumak zorunda kalacaktı... Tabii eğer Nightingale'de bir park

varsa.

O sırada arka kapı açıldı ve Skip içeri girdi. Yüzün de halinden memnun bir ifade vardı. Kendisine bir

bardak buzlu çay doldurduktan sonra tezgâha yaslandı ve bakışlarını Rorie ile Clay'in üzerinde dolaştırdı.

İkisi de hiçbir şey söylemeyince, "Neler oluyor?" di ye sordu.

"Fazla bir şey yok," dedi genç kız. "Arabam için su pompası getirtmek dört gün sürecektir ve bu civarda kalabileceğim tek otel de iki haftalığına dolu. Ayrıca..."

Skip, "Bu hiç önemli değil. Burada kalabilirsin," diye atıldı. Mavi gözleri hevesle parlıyordu. "Sizi misafir

etmek hoşumuza gider, öyle değil mi, Clay?"

Rorie genç adamın cevap vermesine fırsat bırakmadan konuşmaya başladı. "Hayır. Teklifiniz için teşekkür ederim, ama size daha fazla rahatsızlık vermek istemiyorum."

"Bu bize hiç de rahatsızlık vermez, öyle değil mi?" Skip dikkatini bir kez daha ağabeyine çevirmişti. "Ona

bizi rahatsız etmeyeceğini söylesene Clay."

Rorie, Clay'e kardeşinin sözlerini tekrarlama fırsatı vermede, "Bu söz konusu olamaz," dedi. Bu insanları

tanımıyordu. Daha da önemlisi onlar da kendisini tanımıyorlardı ve genç kız hiç tanımadığı bu insanlara

daha fazla yük olmak istemiyordu.

Clay genç kızın gözlerinin içine bakarak hafifçe gülümsedi. "Bu sana kalmış bir şey Rorie. Eğer istersen Elk Run'da kalabilirsin."

"Ama benim için yeterince şey yaptınız zaten. Gerçekten de ben..."

Skip genç kızın sözünü bitirmesine fırsat vermeden,

"Burada bir sürü oda var," diye atıldı. Onun mavi gözlerindeki ifade en güçlü savunmayı bile eritebilirdi.

"Yukarıda üç tane boş yatak odası var. Ayrıca iki bekâr erkekle birlikte kaldığınız için endişelenmenize de

gerek yok, çünkü Mary burada."

Rorie bu ailenin kendisini bu şekilde isteyebileceğine inanamıyordu, ama bu teklifi geri çevirmek için öne

sürdüğü mazeretler her geçen dakika biraz daha zayıflıyordu. "Beni tanımıyorsunuz bile."

"Hakkınızda ihtiyacımız olan her şeyi biliyoruz, öyle değil mi Clay?" Skip bir kez daha kendisine destek vermesi için ağabeyine baktı.

Genç adam da Rorie'nin gözlerinin içine bakmaya devam ederek, "Eğer istiyorsan burada kalabilirsin," diye tekrarladı.

Rorie karşısındaki erkeğin etkisi altında kalmıştı ya ne. Genç adamın öne doğru çıkık, inatçı bir çenesi

vardı ve Rorie onun kolay kaybeden biri olmadığından emindi. Her zaman insanlar hakkında doğru karar

verişiyle övünürdü ve içgüdüleri Clay Franklin'in güvenilir bir erkek olduğunu söylüyordu. Genç adam dürüst ve cömert biriydi.

Rorie, Franklin'lerin hiç tanımadıkları birine gösterdikleri bu yakın ilgi karşısında neredeyse ağlayacaktı.

Güçlükle yutkunarak, "Bunun için çok minnettar olurum," dedi. "Ama lütfen sebep olduğum bunca rahatsızlığı telafi edebilmem için bir şeyler yapmama izin verin."

Skip, "Bizi rahatsız filan etmedin," diye atıldı. O an da sanki sevincinden havalara sı ırayacak gibiydi. Karde ini seyreden genç adamın ise ka ları  atılmı tı.

Rorie, "Gerçekten söylüyorum," dedi. "Yapabilece im bir şey varsa yardımcı olmaktan mutluluk duyaca ım."

"Bilgisayarlar hakkında bir şey bilmiyorsunuz, öyle değil mi?"

Genç kız tereddütle, " ok az biliyorum," diye itiraf etti. "Birkaç yıldır kütüphanede bilgisayar kullanıyoruz."

"Kütüphaneci misiniz?"

Rorie ba ını salladıktan sonra alnına d  en bir tutam koyu renk saçı arkaya itti. " ocuk edebiyatı konusunda uzmanım." Genç kız bir gün kendi yazdıklarının da basılmasını umuyordu. Seat e'daki konferansa katılma nedeni de buydu zaten. Ülkenin en iyi  ocuk kitabı yazarlarından     seminer vereceklerdi ve Rorie onlarla tanışmayı çok istiyordu. "Eğer bilgisayarın varsa elimden geleni yaparım..."

Tabii nasıl  alı tı ını anlayabilirsem."

Skip gururla, "Geçen ki  Clay bir tane aldı," dedi. "Onun yardımıyla beşinci nesile kadar atların kaydını yapacak."

O sırada elinde bir kovayla süpürge olan, kısa boylu bir kadın içeri girdi. Bir süre Rorie'yi s z d kten sonra  ehirli kızlar hakkında bir şeyler mırıldanarak Skip'in yanından geçti.

"Mutfa ımın ortasında bir toplantı yapmaya karar verdi inizden haberim yoktu."

Clay, "Mary, bu bayan Rorie Campbell," dedi. "San Francisco'dan geliyor. Arabası bozuldu. Bu yüzden bir

kaç gün bizimle birlikte kalacak. Onun için bir yatak hazırlayabilir misin?"

Yaşlı kadın bu sözler üzerine yüzünü buruşturmuştu.

Rorie hemen, "Lütfen, bunu ben yapabilirim," diye atıldı. "Sen zahmet etme, Mary."

Mary başını salladı. "Çarşaf lar merdivenin üstündeki dolabın içinde."

"Rorie bizim misafirimiz." Clay bu sözleri söylerken sesini yükseltmedi, ama duyduğu hoşnutsuzluk her

kelimesinden belli oluyordu.

Mary omuz silkerek, "Benim yapmam gereken bir sürü işim var," diye homurdandı. "Eğer kız yatağını yapabileceğini söylüyorsa bırak yapsın."

Rorie gülümsemesini sürdüremedi.

"Şehirli birini burada kalmaya davet ediyorsun, tamam. Ama benim onun için yatak hazırlamaktan çok daha önemli işlerim var." Mary bu sözlerinin ardından arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

"Mary aileden biri gibidir," diye açıkladı Skip. "Böyle konuşmak onun huyudur. Ama içinde hiç kötülük yoktur aslında."

Rorie, "öyle olduğundan eminim," dedikten sonra gülümsedi. Clay ile Skip'in, onun bu sözlerden alındığını düşünmelerini istemiyordu. Yaşlı kadının şehirli in sanlar hakkında hiç de iyi şeyler düşünmediği belliydi. Genç kız elinde olmadan bunun sebebini merak etti birden.

Skip kapıya doğru ilerleyip, "Ben arabadan valizinizi alayım," demiş ve genç kız ağzını açıp bir şey söylemeden dışarı çıkmıştı.

Clay çayını bitirip bardağını tezgâhın üstüne koydu. "Artık işimin başına dönmeliyim," dedikten sonra bir

an duraklayarak, "Yalnız başına sıkılmazsın, değil mi?" di ye ekledi.

"Hayır. Beni düşünmeyin."

Clay başını salladı. "Akşam yemeğini saat altıda yeriz."

"Hazır olurum."

Rorie boş bardakları toplayarak lavabonun yanına koydu. Skip'in valizini getirmesini beklerken Dan'e telefon etti. Ancak ne yazık ki genç adam toplantıdaydı. Bu yüzden not bırakarak tekrar arayacağını bildirdi. Nedense Franklin'lerin telefon numarasını vermekten bir an için çekinmişti. Ama sonra bunun

için bir sebep bulunmadığını düşündü. Ayrıca duygularını bu kadar derinden incelemesine gerek yoktu.

Telefonu kapadığında Skip mutfığa girdi ve, "Clay annemle babamın eskiden yattıkları odada kalabileceğinizi söyledi," dedikten sonra, Rorie'nin valiziyle çantasını alarak yürüdü. "Oda evin öbür tarafında. Annemle babam birkaç yıl önce bir trafik kazasında öldüler."

"Ama..."

"Odanın manzarası çok güzeldir."

"Skip, gerçekten de herhangi bir oda olabilir... Annenle babanın odasında kalmak istemiyorum."

"Ama Clay orada kalmanızı istiyor." Skip bu sözlerinin ardından büyük bir enerjiyle koşarak merdivenleri

çıktı.

Rorie ağır ağır onun peşinden gidiyordu. Elini cilalı tırazanın üstünde dolaştırırken oturma odasına baktı.

Karşıdaki duvarda büyük bir şömine vardı. Meşe mobil yalar üstlerindeki kalın minderlerle son derece rahat görünüyorlardı. Cilalı tahta zemin üzerine el yapısı birkaç halı yerleştirilmişti. Bir köşede fildişi tuşları olan, eski bir piyano duruyordu. Onun üstündeyse birkaç aile fotoğrafı vardı. Rorie bu resimlerden

birinin Clay'in okul yıllarındaki halini yansıttığını fark etti. Süslü piriç bir çerçeve içindeyse orta yaşlı bir

çiftin resmi yer alıyordu. Genç kız bunların Clay ile Skip'in annesiyle babası olduklarını tahmin etti.

Skip merdivenlerin tepesinde durarak omzunun üstünden arkaya baktı. "Bu evi büyükbabam elli yıl önce

yapmış."

"Harika bir ev."

Genç çocuk, "Biz de öyle düşünüyoruz," derken gözleri gururla parlıyordu.

Koridorun sonundaki yatak odasının büyük bir bal konu vardı ve buradan bütün vadi görünüyordu. Rorie

bir anda, bu hiç tanımadığı yerlerin güzelliğinin etkisi altında kaldığını hissetti. Derin bir nefes alırken, her sabah uyanıp bu sakin güzellikle karşılaşmanın benzersiz bir şey olacağını düşündü.

Skip, "Buraları herkes çok sever," diye atıldı.

"Bunun sebebini çok iyi anlayabiliyorum. Burayı sevmemek mümkün değil."

Genç çocuk valizi çift kişilik yatağın üstüne bıraktıktan sonra, "Sanırım artık işimin başına dönsem iyi olacak," dedi.

Rorie gülümseyerek ona doğru döndü. "Teşekkür ederim, Skip. Eğer seninle karşılaşmasaydım başıma kim bilir neler gelecekti."

Skip kızarak odadan çıkmaya hazırlandı. Sanki genç kıızı yalnız bırakmak istemiyormuşçasına küçük adımlar atıyordu. "Yemekte görüşürüz, olur mu?"

Rorie tekrar gülümsedi. "Bunu dört gözle bekleyeceğim."

"Şimdilik hoşçakalın." Skip veda etmek üzere sağ elini havaya kaldırıp arkasını dönerek dışarı çıktı.

Rorie onun merdivenlerden aşağı inişini duyabiliyordu.

Genç kız birkaç dakika içinde eşyalarını boş dolaba yerleştirdi. İşini bitirip tekrar mutfığa indiğinde, Mary

patates soymakla meşguldü.

"Yapabileceğim bir şey varsa yardım etmek isterdim."

Kâhya kadın, "İyi," dedikten sonra bir çekmecedan patates soyucu çıkardı ve çekmeceyi gürültüyle kapattı. "Sanırım avludaki spor araba senin."

Rorie, "Su pompasının değiştirilmesi gerekiyor... Sanırım," diye karşılık verirken arabanın aslında kendisine ait olmadığından bahsetme gereği duymadı.

Mary onun bu sözlerine karşılık vermeden, tekrar işiyle ilgilenmeye başlamıştı.

Rorie içini çekerek bir patates aldı. "Riversdale'deki tamirci yeni parçayı ancak cumartesi günü getirebileceğini söyledi."

Genç kızın bu sözleri üzerine Mary homurdandı. "Cumartesi veya gelecek perşembe ya da bir ay sonrası.

George için hiç fark etmez. Gerçek şu ki, bütün yazı burada geçirmek zorunda kalabilirsin."

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 14, 2007, 09:40:47 ÖÖ

Bölüm Uç

Genç kız akşam yemeği için aşağıya inip Clay ile Skip'e katıldığında, Mary'nin sözleri hâlâ kulaklarında

yankılanıyordu. Üstüne yazlık bir etek ve krem rengi, pamuklu bir bluz giymişti.

Yemek odasına girer girmez, "Burada dört günden fazla kalamam," dedi.

Clay boş gözlerle ona baktı. "Seni hapsetmek gibi bir niyetim yok, Rorie."

"Biliyorum. Ama Mary, eğer arabamın tamiri için George'a güvenirsem bütün yazı burada geçirmek zorunda kalabileceğimi söyledi. San Francisco'ya dönmeliyim... Orada bir işim var." Genç kız bu söylediklerinin kulağa ne kadar saçma geldiğini çok geçmeden fark etmişti.

"Eğer istersen arabanın tamirini unutmaması için George'u biraz sıkıştırabilirim."

"Lütfen." Rorie aklından geçenleri söylediği için kendisini daha iyi hissediyordu şimdi.

"Ayrıca pazartesi günleri Greyhound otobüsü buradan geçer," diye söze karıştı Skip. "Eğer işler yolunda

gitmezse o otobüse binip Kaliforniya'ya ulaşabilir, sonra da araban için tekrar geri dönersin."

Rorie düşünceli bir ifadeyle, "Otobüs," diye tekrarladı. "Otobüsle gidebilirim." Tatilinin ilk yarısı mahvolmuştu, ama geri kalan kısmını kurtarabilirdi.

Rorie masaya yaklaşınca Skip gürültüyle ayağa kalkıp genç kız için bir sandalye çekmişti.

Rorie gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. Skip'in siyah saçları ıslaktı. İş kıyafetini değiştirmiş, bir gömlekle gri bir pantolon giyip kravat takmıştı. Genç kızın burnuna gelen tıraş losyonu kokusu o kadar ağırdı ki, yüzünü buruşturmamak için büyük çaba göstermek zorunda kaldı. Herhalde Skip bütün şışeyi sürmüştü.

Rorie, Clay'e doğru bakınca genç adamın gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti. Kardeşinin davranışlarını komik bulduğu belliydi, ama Skip'in duygularını incitmemek için elinden geleni yapıyordu.

Oysa Rorie, kendisinin nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Skip henüz yetişme çağındaydı ve genç

kız onun roman tik hayallerini körüklemek istemiyordu.

Skip sandalyesine döndükten sonra, "Umarım acıkmışsındır," dedi. "Mary çok güzel yemekler hazırladı."

Rorie bakışlarını masanın üstündeki servis tabaklarında dolaştırarak, "Açlıktan ölüyorum," diye karşılık verince, Clay kızarmış tavuk dolu büyük tabağı uzattı. Onun ardından püre, sos, bezelye, karışık yeşil

salata ve süt geldi. Yiyeceklerini aldığında genç kızın önündeki tabakta hiç boş yer kalmamıştı.

Clay, "Tatlı için midende yer ayırmayı unutma," diye hatırlattı. Bu arada Skip genç kızın dikkatini çekebilmek için büyük çaba harcıyordu, ama Clay'in bir tek bakışı ve gülümsemesi Rorie'nin başını döndürmeye yetiyordu. Genç kız bunu bir türlü anlayamıyordu. Clay Franklin kamyonetinden aşağıya indiği andan itibaren, kendisinde büyük bir değişiklik olmuştu.

Skip bir orkestra idare ediyormuşçasına elindeki tavuk butunu sallayarak, "Yemekten sonra seni ahırlara

götürüp King Genius ile tanıştırmayı düşünüyorum," dedi.

"Onunla tanışmaktan zevk duyacağım."

"Onunla tanışınca Elk Run hakkında tıpkı yatak odasının balkonunda durup vadiye baktığında olduğu gibi

şeyler hissedeceksin."

Elbette King Genius, Rorie'nin başlangıçta düşündüğü gibi orada çalışanlardan biri değil, evin ön tarafındaki otlaklarda otlayan atlardan biriydi.

Clay hafifçe kaşlarını çatarak, "Rorie'yi Hercules'ün yanına götürmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyerek kardeşini uyardı.

"Elbette değil." Yine de bir an için sanki buna itiraz etmek ister gibi görünmüştü Skip.

"Hercules kim?

Skip, "Clay'in atı," diye açıkladı. "Clay etrafta olmadığı zamanlarda yaramazlık yapmak gibi bir alışkanlığı

var."

Rorie yaramazlık yapmak sözünün ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu ve Skip, Clay'in uyarısını dinlemek istemese de kendisi buna uyacaktı. Altı yaşındayken bindiği midilli dışında hiçbir atın yanına yaklaşmamıştı. Skip onu cesaretlendirmeye çalışsa bile atın yanına fazla sokulmamaya kararlıydı.

"Hercules, Elk Run'a ilk geldiğinde, onu getiren adam bu atın kötü huylu, eğitilemeyecek kadar vahşi olduğunu söyleyip geri gönderilmesini önerdi, ama Clay atla uğraşma konusunda ısrar etti."

Rorie, Clay'e dönerek, "Şimdi o senin atın mı oldu?" diye sordu.

Genç adam başını salladı. "Birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

Skip, "Ama bu anlayış sadece ikisinin arasında," diye atıldı. "Hercules yanına başka birisinin

yaklaşmasından hiç hoşlanmaz."

Rorie, "Benim için endişelenmesine hiç gerek yok," dedi. "Onun yanına sokulmak niyetinde değilim."

Clay gülümseyince genç kız bir kez daha yüreğinin hopladığını hissetti. O anda aklına Dan Rogers gelmişti. Dan son birkaç aydır görüştüğü dul bir borsacıydı. Genç kız onun arkadaşlığından hoşlanıyordu

ve son zamanlar da ona âşık olduğuna inanmaya başlamıştı. Oysa şimdi başka türlü düşünüyordu. Eğer

Dan onun için iyi bir dosttan öte bir anlam taşısaydı, Clay Franklin karşısında bu kadar etkilenmezdi.

Genç kızın bu tatile çıkmaya karar verme nedenlerinden biri de Dan hakkındaki duygularını tahlil etmektir. San Francisco'dan uzakta geçirdiği iki gün sonunda, cevabı bulmuştu bile.

Rorie şu an içinde bulunduğu durumun yalnızca temiz kır havasından kaynaklandığına inanmak isteyerek

bakışlarını Clay'den uzaklaştırdı.

Rorie'ye Elk Run'da bulunan diğer atlardan bahsetmeye başlayan Skip'in koyu mavi gözleri gururla parlıyordu. "Ama en çok King'i seveceksin. Dört yıldır yarışlarda şampiyon oluyor. Onu birkaç yıldır Arap

atlarıyla çiftleştirip melez atlar üretiyoruz. Bunun sonucunda üç tane çok iyi atımız oldu. Tabii bunların

babası King."

"Gelirken odakta gördüğüm atların hepsi sizin mi?"

"Birkaç tanesi bizim. Bazıları da Clay'in ehlileştirmesi ve eğitmesi için ülkenin çeşitli yerlerinden buraya

geldiler."

"Adan mı ehlileştiriyorsun?" Clay'i, kendisini üstün den atmak için öfkeyle sağa sola koşturup sıçrayan,

vahşi bir ata binmiş halde gözlerinin önünde canlandırınca, gülmek için büyük çaba harcaması gerekti.

Clay, "Adan ehlileştirmek Hollywood filmlerindeki ne pek benzemez," diye açıkladı.

Rorie ona yeni bir soru sormak üzereyken, Skip dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. Genç kız burnuna gelen güçlü tıraş losyonu kokusundan bir kez daha rahatsız oldu. Gülümsemek için elinden

geleni yaptı, ama eğer Skip bu şekilde biraz daha durursa gözlerinin sulanmaya başlayacağından emindi.

Daha şimdiden burnunun gıdıklanmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Kaç yaşındasın, Rorie?" j

Bu soru öylesine beklenmedik bir şekilde gelmişti ki genç kız şaşkınlıktan bir an için hiçbir şey söyleyemedi. Ardından kendisini toparlayarak, "Yirmi dört," dedi.

Clay kardeşine öfkeyle bakarak, "Rorie ile röportaj mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Sadece merak ettim."

"O senin için çok yaşlı, küçük kardeşim."

Skip, "Ben hiç de öyle düşünmüyorum," diye karşılık verdi. "Ben her zaman olgun kadınlardan hoşlanmışımdır. Ayrıca Rorie gibi zeki olanlardan."

"Ne?"

Skip omuz silkti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. O hiç de şehirli bir kız gibi davranmıyor."

Rorie bakışlarını iki kardeş üzerinde dolaştırdı. Sanki kendisi orada değilmiş gibi konuşuyorlardı ve bu durum onu rahatsız ediyordu... Özellikle de konuşmanın ana konusu kendisi olduğu için.

Genç kızın öfkelenişinin farkına varmayan Skip, uzanarak bir bisküvi aldı. "Aslında onun yirmi yaşında

olduğunu sanmıştım. Bazı kadınların yaşını tahmin etmek kolay değil."

Bu sözler üzerine, "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı Rorie.

Clay pişmanlık dolu bir ifadeyle, "özür dilerim, Rorie," dedi. "Kabalık ediyoruz."

Genç kız yemeğinden bir lokma alarak zaman kazanmaya çalıştı. "Hiç önemli değil."

Skip, "Sence ben kaç yaşındayım?" diye sordu. Gözleri umut doluydu.

Kibar davranmak Rorie'nin huyuydu. Ayrıca Skip, onu bilinmeyen bir sondan kurtarmıştı ne de olsa. Bir

an duraksadıktan sonra, "Yirmi," diye cevap verdi.

Genç Franklin doğrularak tatminkâr bir ifadeyle ağabeyine gülümsedi. "Geçen hafta on yedi yaşımı bitirdim."

Rorie gülmemek için kendisini tutarak, "Buna çok şaşırdım," dedi. "Çok daha büyük olduğuna yemin bile

edebilirdim."

Skip bu sözlerden çok memnun kalarak boğazını temizledi. "Birçok kız böyle düşünüyor."

Clay kardeşine dönerek, "Bu gece Luke Rivers'a yardıma gideceğini söylememiş miydin?" diye sordu.

Skip'in suratı asıldı. "Sanırım öyle."

"Eğer Rorie için bir sakıncası yoksa, onu King ile ben tanıştıracam."

Clay'in bu teklifi Skip'i şaşırtmıştı. O anda Rorie iki kardeş arasında problem yaratacağını düşünerek endişe ye kapıldı. Ayrıca ilk teklifi yapan Skip'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Skip, "Ama ben düşünmüştüm ki..." diye söze başladıktan sonra yutkundu. "Rorie'yi götürmek istiyor musun?"

O anda Clay 'in gözleri kısılmıştı. Konuşmaya başladığında sesi soğuktu. "Az önce ben de bunu söyledim.

Bir sakıncası mı var?"

"Hayır... Elbette yok." Skip ağzına attığı lokmayı bir süre çiğnedikten sonra başını iki yana salladı. "Clay sana ahırları gösterecek." Her kelimeyi ölçülü ve sakın bir şekilde söylemişti, ama bakışları hâlâ ağabeyinin üstündeydi.

Genç kız yavaşça, "Duydum," dedi. iki kardeşin arasında geçenler hakkında sadece tahminde bulunabiliyordu, ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu açıktı. Clay'in teklifi üzerine Skip'in gözlerinde

beliren ifade şaşkınlıktan öte bir şeydi. Rorie genç Franklin'in çok öfkelenildiğini anlayabiliyordu. Bunun nedeni gururunun yaralanması mıydı? Rorie öyle olduğunu düşündü. "Eğer istersen yarına kadar bekleyebilirim, Skip."

Skip, "Hayır, buna gerek yok," dedikten sonra bakışlarını yere indirdi. "Böyle olmasını istediğine göre seni Clay gezdirebilir."

Yemeklerini bitirdiklerinde genç kız masayı topladı, ama Mary onun bulaşıkların yıkanmasına yardım etmesine izin vermedi.

Yaşlı kadın, "Bana sadece engel olursun," diye homurdanırken, gözlerinde hiç de dostça olmayan bir ifade vardı. "Ayrıca çocukların sana ahırı gösterme konusunda bir şeyler söylediklerini duydum."

"Pekâlâ, ama yarın gece bulaşıkları ben yıkayacağım. Bunda ısrarlıyım."

Mary bir şeyler homurdandıktan sonra, "Elmalı kek nasıldı?" diye sordu.

"Çok lezzetliydi."

Kâhya kadının dudaklarında hoşnutluk dolu bir gülümseme belirdi, "iyi. Bu kez keki daha değişik şekilde

pişirmiştım. Onun için nasıl olduğunu merak ettim."

Clay, Rorie'yi arka kapıdan çıkararak ahıra doğru götürdü. Genç kız ahırın büyük kapısından geçince kendisini bambaşka bir dünyaya girmiş gibi hissetti. Burnuna eyer, taze saman ve deri karışımı bir koku

geliyordu. Bu, Rorie'nin çok hoşuna gitti. O sırada gözüne yular ve gemlerden yansıyan bir pırıltı çarpmıştı.

Clay onu kolundan tutup ileri doğru götürürken, "King orada," dedi.

Genç adam bir bölmenin üst kapağını açınca, şimdi ye kadar hiç görmediği mükemmellikte bir atla karşı

karşıya geldi Rorie. Koyu kestane rengi at son derece güçlü ve bakımlıydı. Bu şahane hayvan asaletini biliyor olmalıydı. Rorie'ye zeki gözlerle bakarken sanki ondan kendisine saygı göstermesini bekliyor gibiydi ve bir an için genç kız da bunu yapmayı düşündü.

Clay ata dönerek, "Sana genç bir bayan getirdim," dedi.

King bir iki adım geri çekilip yeri eşelemeye başlamıştı.

Rorie konuşmayı başarabildiğinde, "Gerçekten de çok güzel," diye fısıldadı. "Onu bir tayken mi yetiştirmeye başladın?"

Clay başını salladı.

Genç kız bir şeyler daha sormak üzereydi, ama o sırada yan bölmeden vahşi bir kişneme sesi duyuldu.

Clay, "Eğer hâlâ tahmin edemediysen ben söyleyeyim," dedi. "Bu Hercules, ihmal edilmekten hiç hoşlanmaz." King'in yanındaki bölmeye giderek kapının üst kapağını açtı. O anda siyah aygır başını dışarı

uzatarak kendisiyle ilgilenilmediği için şikâyet edencesine kişneyince, Rorie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Rorie'yi seninle de tanıştıracaktım. Onun için sinirlenmene hiç gerek yok."

Genç kız, "Merhaba," dedikten sonra elini uzattı. Clay'in, hayvanlarıyla sanki kendisini anlayıp cevap vereceklermiş gibi konuşması komiğine gidiyordu. Ama bunun için genç adamı eleştiremezdi. Daha

birkaç saat önce kendisi de bir inekle konuşmuyor muydu?

Rorie atın oldukça uzağında kımıldamadan durunca, Clay, "Ondan korkmana gerek yok," dedi. Ancak genç kız Skip'in bu at hakkında söylediklerini hatırlayıp bulunduğu yerde durmasının daha iyi olduğuna

karar verdi.

Clay elini Hercules'ün boynunda dolaştırdı. Bu hareket hayvanın çok hoşuna gitmişti. Bakışlarını çevrede

dolaştıran Rorie ahırın büyüklüğü karşısında çok şaşırdı. "Burada kaç tane at var?"

"Otuz altı at ve dört tay. Ama burası Elk Run'in sadece küçük bir bölümü." Clay genç kızı dışarı çıkarıp karşı taraftaki bir binayı işaret etti. "Eğer görmek istersen bürom orada."

Rorie başını sallayınca büroya gittiler, içeri girdiklerinde genç kızın dikkatini çeken ilk şey duvardaki şampiyonluk kurdeleleri ve fotoğraflar oldu. Bir dolapta bir sürü kupa vardı. Clay onun bilgisayarla ilgilendiğini görünce sistemin nasıl çalıştığını ve ilerde kendisine ne kadar yardımcı olacağını anlatmaya

başladı.

Rorie, "Kütüphanede biz de aynı sistemi kullanıyoruz," dedi.

"İlk bilgileri girmesi için bir lise öğrencisi tutmayı düşünüyordum, ama henüz bununla ilgilenecek zamanım olmadı."

Rorie dosyaları karıştırdı. Bunları bilgisayara yüklemek sadece birkaç saatlik işti. "Bunun için herhangi birine para ödemene gerek yok. Konukseverliğinizden yararlanıp burada kaldığıma göre en azından bu

bilgileri bilgisayara ben girebilirim."

"Bu gerekli değil, Rorie. Senin bütün zamanını bu büroya kapanıp o bilgileri bilgisayara yükleyerek geçirmeni istemiyorum."

"Ama böylelikle, bütün gün oturup arabamın tamir edilmesinin ne kadar süreceğini düşünmektense, işe

yarar bir şeyler yapmış olacağım."

Genç adam düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Pekâlâ, ısrar ediyorsan yapabilirsin. Ama bunun gerekli olmadığını biliyorsun."

"Israr ediyorum." Rorie ellerini arkasında kenetlerken konuyu değiştirmeye karar verdi ve büronun yanındaki büyük odayı işaret ederek, "Orası nedir?" diye sordu. Yerden tavana kadar uzanan büyük pencereler avluya bakıyordu.

"Gözlem odası."

"Dışarıda işlerin nasıl gittiğini kontrol edebilmek için, öyle değil mi?"

"Öyle de söylenebilir. Aşağıya inmek ister misin?"

"Evet, çok isterim."

Aşağıya indiklerinde genç kız, avlunun yukarıdan görüldüğünden çok daha büyük olduğunu fark etti. Bir

kaç dakika etrafta dolaştıktan sonra Clay saatine bakıp kaşlarını çattı. "Bu gezintiyi kısa kesmek istemezdim ama katılmam gereken bir toplantı var. Yoksa misafirlerimi yalnız bırakmak âdetim değildir."

Genç kız telaşla, "Lütfen özür dileme," diye atıldı. "Ben beklenmedik bir şekilde burada bulunuyorum. Kendimi misafir olarak kabul etmem pek kolay değil."

Clay yine de üzgün görünüyordu. "Seni eve geri götürüyüm."

Birkaç dakika sonra genç adam kamyonetine binip uzaklaştı. Ev tamamen sessizdi. Herhalde Mary mutfaktaki işini bitirip dinlenmek üzere odasına çekilmiş olmalıydı. Arkadaşına yardım ettikten sonra eve

dönen Skip de telefonla konuşuyordu. Rorie'yi görünce konuşmasını kesmeden gülümsedi.

Genç kız oturma odasına giderek bir dergi aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı, ama birkaç dakika sonra canı sıkılmıştı.

Skip telefonu kapatınca genç kıza iskambil oynamayı teklif etti. Saat on olduğunda, aslında Clay'in dönüşünü beklemekte olduğunu fark etti genç kız. Ama bunun nedenini bilemiyordu.

O sırada Skip esnemeye başlayınca, Rorie ne yapması gerektiğini anladı.

İskambil destesini masaya bırakarak, "Sanırım artık yatağa girme zamanı geldi," dedi.

Skip tekrar esneyerek, "Gerçekten de öyle," diye karşılık verdi.

"Seni uykusuz bırakmak istememiştim."

"önemli değil. Biz burada sabahlan çok erken kal karız. Ama sen uyuyabilirsin. Biz öyle yapıyoruz diye senin de güneş doğmadan önce uyanmanı beklemiyoruz."

Skip'in bu sözlerine bakılacak olursa, iki kardeş sabah dört buçuk, beş arasında çalışmaya başlıyor olmalıydılar.

Skip onun gözlerindeki ifadeden bu düşüncesini okumuş olmalıydı ki, "insan zamanla buna alışıyor," dedi

gölerek.

Rorie onun peşinden yukarı çıktı ve birbirlerine iyi geceler dilediler. Ancak genç kız sıcak bir banyo yapmasına rağmen bir türlü uyuyamadı. Pamuklu pijamasını giyerek yatağının üstüne oturdu ve her şeyin planladığından ne kadar farklı geliştiğini düşünmeye başladı. Aslında şu anda Seattle'da, konferansın ilk gecesi için düzenlenen kokteyl partide bulunması gerekirdi. Orada birkaç yazarla konuşabileceğini ummuştu. Oysa şimdi bu partiyi kaçırmıştı ve konferansın kalan kısmına yetişme olasılığı da fazla değildi. Bunun yerine bir at yetiştirme çiftliğine beklenmedik bir ziyaret yapmış, yakışıklı

bir çiftlik sahibine rastlamıştı.

Genç kız kendi kendine hafifçe gülümsedi. Her şey daha kötü olabilirdi. Çok daha kötü.

Bir saat sonra dışarıda, evin arkasında bir gürültü duydu Rorie. Clay dönmüş olmalıydı. Onun gelişinden

garip bir mutluluk duyarak gülümsedi. Sonra da esneyerek gece lambasına uzanıp ışığı söndürdü.

O sırada gürültü tekrar duyulmuştu.

Rorie kaşlarını çatı. Bu gürültü bir kamyonetin park edilirken çıkardığı seslere ya da genç kızın tanımlayabileceği herhangi bir şeye benzemiyordu.

Yatağın ucundan sabahlığını alarak kalktı ve terliklerini giydikten sonra sesin kaynağını araştırmak üzere

aşağıya indi.

Mutfağa vardığında gürültünün ahırdan geldiğini fark etti. Acaba atların bir problemi mi vardı?

Ne yapacağını bilemeden merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Skip'i buluncaya kadar odaları dolaştı.

Mary'nin nerede yattığını bilmiyordu.

Skip yatağında kıvrılmış hafifçe horlayarak uyuyordu. Genç kız, "Skip," diye seslendi. "Atların bir sorunu

var."

Skip horlamaya devam etti. Rorie bu kez daha yüksek sesle, "Skip," diye bağırdı. "Uyan!" Ancak bunun bir faydası olmamıştı. Skip hâlâ uyuyordu.

"Skip, lütfen! Lütfen, uyan!" Rorie onu sarsarak uyandırmaya çalıştı. "Ben şehirden geldim. Hatırlıyor musun? Ne yapacağımı bilmiyorum."

Ahırdan gelen gürültüler gittikçe yükseliyordu. Belki de yangın çıkmıştı. Genç kız içinden, 'Tanrım, lütfen

böyle bir şey olmasın,' diye geçirerek alt kata inmeye başladı, ama yarı yolda durarak tekrar yukarı çıktı.

"Skip! Mary! Herhangi biri!" Rorie sesindeki paniğin farkındaydı. "Birisinin bir şeyler yapması lazım."

Ama hiç kimse böyle düşünüyorsa benzemiyordu. Rorie çılgın gibi aşağıya koştu ve avluya çıktı. Ahıra girerken bütün vücudu korkudan titriyordu. Tavandaki elektrik lambası içeriye hafifçe aydınlatıyordu.

Bölmelerden bazılarının kapıları açıktı ve Rorie hayvanların giderek daha fazla huzursuzlaştıklarının farkındaydı. Parmak uçlarında yürüyerek gürültünün geldiği yere doğru yaklaştı. Atların kişnemeleri onu

çok korkutuyordu.

Genç kız yatıştırıcı bir sesle, "Güzel at, güzel at," diye tekrarlayarak gürültünün geldiği bölmeye yaklaştı.

Kapının üst kısmı açıktı. Rorie içeriye bakmaya cesaret etmeden önce kendisini toparlamaya çalıştı.

İçerde benekli, gri bir kısırak vardı. Başını arkaya atmış, yüksek sesle kişniyordu. Genç kız telaşla geri çekilerek durumunu gözden geçirdi. Atlar hakkında fazla bilgisi yoktu, ama bu atın korkunç bir probleminin olduğunu biliyordu.

Ahırın dışına çıkan Rorie sabahlığının eteklerini toplayarak eve doğru koşmaya başladı. Skip'i uyandırmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Bahçeye vardığında nefes nefese kalmıştı. Tam o sırada Clay'in mavi kamyonetini gördü.

Ayıışığıyla aydınlanmış bahçenin ortasında durarak, "Clay," diye bağırdı. "Clay."

Genç adam bir anda yanında belirmişti. Rorie'yi omuzlarından kavrayarak, "Rorie, ne oldu?" diye sordu.

Genç kız onu gördüğüne çok sevinmişti. Clay'in be line sarılarak ağlamamak için kendisini tutmaya çalıştı. Ancak konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Âhırda bir sorun var... Önemli bir sorun."

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 14, 2007, 02:55:02 ÖS

Bölüm Dört

Clay telaşla ahıra koştu. Rorie de hemen arkasındaydı. Genç adam içeri girdiğinde bir an duraklayıp lambayı yakınca etraf parlak bir ışıkla aydınlandı.

Gri kısrağın kışnemeye ve çırpınmaya devam ediyordu. Rorie bölmenin duvarlarının sağlam kalmasına şaşırıyordu. Hayvanın acı dolu kışnemeleri bütün ahin dolduruyor, diğer atların da huzursuzlaşmalarına yol açıyordu.

Clay gri kısrağa baktıktan sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Rorie, "Nesi var?" diye sordu.

"Görünüşe bakılırsa Star Bright anne olmak üzere."

"Ama o halde neden doğurma bölümlerinden birinde kalmıyor?"

"Çünkü iki ayrı veteriner onu muayene etti ve hamile olmadığını söyledi."

"Ama..."

"Şimdiye dek altı kere yavruladı ve için karnı öylesi ne şişki, hamile olmadığı zamanlarda bile hamileymiş

gibi görünüyor." Clay bölmenin kapısını açarak içeri girdiğinde Rorie'nin yüreği ağzına geldi. Genç adam

orada ölebilirdi.

Rorie, "Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu heyecanla.

Clay başını iki yana salladı. "Burası sana göre bir yer değil. Hemen eve dön ve orada kal." Genç adamın

kaşları çatılmıştı. Yüzündeki her çizgi açık havada geçirdiği zorlu hayatın bir işaretiydi sanki.

"Ama veterineri telefon etmem ya da başka bir şey yapmam gerekmez mi?"

"Bunun için artık çok geç."

"Sıcak su... Sıcak su getirebilirim." Genç kız yardımcı olmak istiyordu, ama ne yapacağını bilemiyordu.

"Sıcak su mu? Böyle bir şeye neden ihtiyacım olsun?"

"Bilmiyorum ama filmlerde doğum sırasında hep sıcak suya ihtiyaç duyduklarını gördüm."

Clay bezgin bir şekilde içini çekti. "Rorie, lütfen, hemen eve git"

Genç kız ahırın kapısına kadar gittikten sonra geri döndü. Eğer herhangi biri ona neden Clay ile birlikte kalma gereği hissettiğini sorsa, buna bir cevap veremezdi. Ama bir şey, Clay'in öfkesinden çok daha güçlü bir şey onu orada tutmuştu.

Omuzlarını dikleştirerek gri kısırağın bulunduğu bölmeye doğru yürüdü ve bacaklarını iki yana açarak kavgaya hazırlandı.

"Clay, ben gitmiyorum."

"Dinle Rorie, sen şehirli birisin. Biraz sonra burada hiç de hoş şeyler olmayacak."

"Ben de bir kadıyım. Azıcık kan görmek beni bayıltmaya yeterli değil."

Clay korkmuş kısırağı sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu, ama bunda fazla başarılı değildi.

Havadaki gerginlik iyice artmıştı.

Genç adam dişlerinin arasından, "Seninle tartışacak zamanım yok," dedi.

"İyi."

O sırada Star Bright başını arkaya atarak acı acı inledi. Sesi sanki bölmenin duvarlarına çarpıp geri gelen

bir top gibi yankılanmıştı.

Rorie yumuşak bir sesle, "Zavallı küçük anne," diye fısıldadıktan sonra içgüdüsel bir hareketle bölmenin

kapısını açarak yavaşça içeri girdi.

Clay soğuk bir ifadeyle ona baktı. "Canın yanmadan hemen buradan dışarı çık." Sesi alçak ve ısrarlıydı.

Star Bright onun bu gerginliğine hemen tepki göstererek kendisini oradan oraya atmaya başladı. O

sırada ayaklarından biri Clay'in koluna çarpmış ve genç adamın gömleğinin manşetinden kan süzölmeye

başlamıştı. Genç kız çığlık atmamak için dudaklarını ısırđı. Canı yandıysa bile bunu hiç belli etmemişti Clay.

Genç adam sert bir sesle, "Atın başını tut," diye bağırdı.

Rorie hemen kendini toparlayıp onun söylediğini yapma cesaretini buldu. O sırada Star Bright inleyerek

bakışlarını genç kıza çevirmişti. Sanki ondan yardım ister gibiydi. Başını hızla öne, arkaya doğru sallamaya başladığında, Rorie'nin onu zapt etmesi iyice güçleşmişti.

Genç kız kontrolünü kazanarak, "Sakin ol, kızım," dedi. "Canın yanıyor, öyle değil mi? Ama yakında bütün dünyaya göstereceğin güzel bir bebeğin olacak."

Clay onun bu sözünü, "Tay," diyerek düzeltti.

Rorie, "Güzel bir tay," diye tekrarladı. Elini kısırağın terden ıslanmış boynunda dolaştırıyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Clay, "Konuşmaya devam et," diye fısıldadı.

Rorie birkaç dakika aralıksız konuştu, ama daha fazla söyleyecek şey bulamıyordu. Sonunda yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı. Önce annesinden duyduğu ninnileri söyledikten sonra çocuk şarkılarına

geçti. Bu sadece birkaç dakika sürmesine rağmen, genç kız ciğerleri patlayacakmış gibi hissediyordu.

O sırada kısırağın suyu gelmeye başladı. Clay bir şey söylemiyor, ama Rorie bir problem olduğunu biliyordu. Genç adamın kaşları endişeyle çatılmıştı. Star Bright başını iki yana sallarken Rorie büyülenmiş

gibi seyreliyordu. Az sonra tayın ön ayakları ve beyaz burnu göründü.

Kısırak yavrusunu görmek istercesine başını havaya kaldırdı. Birkaç saniye sonra tay iyice ortaya çıkmıştı. Clay'in güçlü elleri işlerini bitirirken Rorie'nin kalbi deli gibi çarpıyordu.

Genç adam, "Dişi bir tay," dedi. Büyük bir mutlulukla gülümserken, bir bez alarak elleriyle kanlarını sildi.

Star Bright başını çevirip yavrusuna bakınca Rorie, "Görüyor musun?" dedi. Gözleri yaşlarla nemlenmişti.

"Çok kısa zaman sonra bütün bu çektiklerine değeceğini söylememiş miydim?"

Kısırak diliyle yeni doğmuş yavrusunu temizlemeye başladı. O da tıpkı annesi gibi gri renkliydi. Burnunun

üstünde, yalesinde ve kuyruğunda beyaz benekler vardı. Rorie onları seyrederken bu görüntüden çok etkilenmiş, gözyaşlarını tutamamıştı. Ağladığını Clay'in görmemesi için eliyle gözyaşlarını silip, aptalca davranışı yüzünden kendi kendisini azarladı.

Star Bright'ın yanından ayrıldıklarında aradan bir saat geçmişti. Kısırak, uzun bacaklı yavrusunun yanında

onu korumak istercesine duruyordu. Halinden memnun bir görünümü vardı. Ayrılmaya hazırlandıklarında

Rorie uzanarak kısırağın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Clay bölmenin kapısını kapatırken, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

"İyi bir iş başardığımı söyledim."

Genç adam, "Gerçekten de öyle," diye fısıldadı. "Sen de öyle Rorie. Yardımların için sana minnettarım."

Rorie'nin gözleri bir kez daha nemlendi. Sesinin titremesinden korktuğu için sadece başını sallayarak karşılık verdi ona. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Şimdiye kadar kendini böylesine heyecanlı hissettiğini hatırlamıyordu. Saat gece yarısını geçmişti, ama yine de hiç uykusu yoktu.

"Rorie?" Genç adam düşünceli bir ifadeyle onu seyreliyordu.

Rorie ona bir açıklama yapmak zorundaydı, ama duygularının bir anda böylesine ayaklanışını tam olarak

açıklayabileceğinden emin değildi. "Her şey... Her şey çok güzeldi." Yüzüne düşen bir tutam saçı geriye

itererek gülümsedi. Clay'in onu şehirli, aptal bir kız olarak görmeyeceğini umuyordu. Bunun neden önem

taşıdığını bilmiyordu ama, şimdiye kadar hiçbir erkeğin onu böylesine kötü bir durumda görmediğinin farkındaydı. Aslında güzel biri sayılmazdı. Yine de kalkık burnu, koyu kahverengi gözleriyle sevimli biri olduğu söylenebilirdi.

"Anlıyorum." Clay ahırın karşı duvarındaki lavaboya giderek ellerini yıkadı ve yüzüne su serpti. İşini bitirdiğinde Rorie orada asılı duran havluyu genç adama uzattı.

"Teşekkürler."

Genç kız içinde bulunduğu duygusal durumu ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştıktan sonra, "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi.

Clay, "Ne zaman bir doğum olayıyla karşılaşsam ben de aynı şeyleri hissederim," diye karşılık verip, parmağını genç kızın çenesinde yavaşça dolaştırdı. O anda sanki dünya durmuştu. Doğum olayı insanı derinden etkileyen, harika bir şeydi. Rorie bunu ilk kez fark ediyordu ve bu olayı Clay ile paylaşmak genç

adama duyduğu yakınlığı daha da arttırmıştı. Star Bright yavrulamadan hemen önce ahırda geçirdikleri

birkaç dakika boyunca, başka erkeklere olduğundan çok daha yakın hissetmişti kendisini ona. Sanki kısa

bir an için yürekleri birleşmiş ti. Rorie bunun aşın romantik ve aptalca olduğuna karar verdi. Böylesine kısa bir süreden beri tanıdığı bu erkeğe karşı böylesine güçlü hisler duyması ona inanılmaz bir şey gibi görünüyordu.

Clay havluyu yerine asarken, "Tay için bir isim buldum," dedi. "Nightsong'a ne dersin?"

Rorie yumuşak bir fısıltı halinde, "Nightsong," diye tekrarladı. "Hoşuma gitti."

"Onun annesine şarkı söyleyen kadının hatırasına."

O anda boğazına bir hıçkırık düğümlenen genç kız başını salladı. "Şehirli biri olarak iyi iş başardığımı anlamına mı geliyor bu?"

"Bu gece fazlasıyla iyiydin."

"Beni oradan uzaklaştırmadığın için teşekkür ederim... Eğer ısrar etseydin herhalde eve geri dönerdim."

Ahırdan dışarı çıktıklarında sanki yıllardan beri aynı hareketi yapıyormuşçasına, kolunu genç kızın omuzlarına doladı Clay. Rorie bu temas için minnettardı. Çünkü yabancı olduğu bu duygulara alışmasına

yardım ediyordu.

Bahçeden geçerlerken genç kız gökyüzünün yıldızlarla dolu olduğunu gördü. Bunlar şehirdekinden çok da

ha parlaktılar. Bir an duraklayarak başını gökyüzüne çevirdi.

Clay hafif bir sesle, "Çok güzel bir gece, öyle değil mi?" diye sordu.

Rorie bu anın bir ömür boyu sürmesini arzuluyordu. Clay ile birlikte geçirdiği zamanın bitmek üzere olduğunu fark ederken tek yapabildiği şey başını sallamaktı. Az sonra eve girecekler ve Clay yardımları için ona teşekkür ettikten sonra genç kız merdivenleri çıkıp odasına gidecek, bu güzel gece de sona ermiş olacaktı.

Mutfağa girdiklerinde, "Bir fincan kahve içmeye ne dersin?" diye sordu Clay. O sırada Blue, yattığı halının

üstünden kalkarak genç adama doğru yürüdü. "Şu an içinde bulunduğum durumda yatağa girmek, zaman kaybindan başka bir şey olmayacak."

"Benim için de öyle." Rorie genç adamın da ayrılmalarını ertelemek istemesi karşısında memnun olmuş

tu. Ayrıca odasına gittiğinde bir türlü uyuyamayacağını da biliyordu.

Clay kahve kavanozuna uzanırken genç kız onun gömleğinin kolundaki kanı görünce, Star Bright'ın tekmesini hatırladı.

"Kolundaki yaraya bakmak lazım, Clay."

Genç adamın şaşkınlıkla koluna bakışından, onun da bu yarayı unuttuğu belliydi. "Evet, sanırım kolumla

ilgilenmeliyim." Bu sözlerinin ardından, sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar kahve pişirmeye dönmüştü.

Rorie onun yanına giderek, "İzin ver de yarayı temizleyeyim," dedi.

"Nasıl istersen." Clay genç kıızı holdeki banyoya götürdü ve ilaç dolabından birkaç şey aldı. "Burada mı yapmak istersin, yoksa mutfakta mı?"

"Burası iyi."

Clay küvetin kenarına oturarak manşetinin düğmesini açtı ve gömleği; kolunu yukarı sıvadı.

Rorie genç adamın dirseğinin hemen üstündeki yarayı görünce, "Clay," diye fısıldadı. Parmaklarını yaranın etrafında yavaşça dolaştırırken dikiş atılması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. O sırada genç

adam hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm."

"Yaranın üstüne biraz antiseptik sür. O kadarı yeterli."

"Ama yara gerçekten de çok derin... Bence bir dok torun görmesinde fayda var."

"Rorie, ben eski bir eyer derisi kadar dayanıklıyım. Böyle şeyler her zaman olur. Yara kısa zamanda iyileşir."

"Bundan şüphem yok."

"O halde şimdi kolumu sar ve işini bitir."

"Ama..."

"Bir yaranın ne zaman doktora gösterilmesi gerektiğini bilecek kadar sık yaralanırım."

Rorie bir an duraksadıktan sonra onun haklı olabileceğini düşündü. Lavaboyu sıcak suyla doldurarak

yarayı iyice temizledi. Bütün bunları yaparken Clay'in bakışlarının üstünde dolaştığının farkındaydı.
Genç

adam onu çekici buluyor olsa bile bundan hiç bahsetmedi. Rorie aralarındaki bu sessizlik için minnettarlık

duyuyor, ama yine de kafası karışıyordu.

Genç kız elindeki kanlı bezi yıkarken Clay, "Yanlış meslek seçmişsin," dedi. "Bir hemşire olman gerekirmiş."

"On yaşındayken bunu düşünmüştüm, ama sonraları kitapları daha çok sevdiğime karar verdim."

Rorie genç adamın kollarının kasıldığını fark edince elinden geldiği kadar yumuşak hareketlerle yarayı temizlemeyi sürdürdü.

"Ben... Canını yakıyor muyum?"

Genç adam sert bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi.

Clay mükemmel bir hastaydı. Rorie yaranın üstüne antiseptik sürerken hiç şikâyet etmedi. Oysa genç kız

onun canının yandığından emindi. Genç adamın koluna sardığı sargı bezini bantlarken aralarındaki sessizlik devam ediyor, Rorie onun banyonun bu dar sınırlarından bir an önce kurtulmak istediğini hissedebiliyordu.

"Umarım sargı kaymaz."

Genç adam ayağa kalkarak kolunu birkaç kez hareket ettirdi. "Çok iyi. Oldukça iyi iş yaptın."

"Böyle düşündüğüne sevindim."

"Herhalde kahve hazır olmuştur." Genç adam sanki bir an önce banyodan çıkmak istiyormuşçasına hızlı

konusmuştu.

Clay mutfağa gittiğinde Rorie sağlık malzemelerini dikkatle yerine yerleştirdi. Mutfaka girmeden taze pişmiş kahvenin kokusunu duyabiliyordu.

Genç adam tezgâha yaslanmış onu beklerken kahve sini yudumluyordu.

Rorie kahvesine krema ve şeker koyup, "Oldukça hareketli bir geceydi, öyle değil mi?" dedi.

Mutfakta garip bir gerginlik vardı ve genç kız bunun nedenini anlayamıyordu. Daha birkaç dakika önce

bahçede yıldızların altında yürümüşler, Clay kolunu onun omzuna dolamıştı. Oysa şimdi sanki bir an önce

ondan uzaklaşmak istiyor gibi davranıyordu.

Genç kız sonunda dayanamayarak, "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Hayır, Rorie." Clay fincanını tezgâhın üstüne bırakarak onu omuzlarından tuttu. "Az önce paylaştığımız

şey çok özeldi." O anda genç adamın gözlerinde garip bir ifade belirmişti. "Seni bu şekilde arzulamam doğru değil."

Genç adam yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, Rorie bütün vücudunun titrediğini hissetti. Clay'in güçlü

parmakları yanaklarını okşuyordu.

Genç adam boğuk bir sesle, "Sanki seni bütün ömrüm boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum," derken, yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı.

"Ben... Kamyonetinden indiğin andan beri ben de aynı şeyleri hissediyorum."

Clay gülümseyince genç kız dizlerinin büküldüğünü hissetti. Genç adam kahve fincanını elinden bırakıp

onu kollarının arasına aldı. Bu beklenmedik hareket karşısında Rorie'nin kalbi neredeyse duracaktı.

"Seni öpeceğim..."

Genç adamın soru sorarmış gibi söylediği bu sözleri, "Biliyorum," diye yanıtladı Rorie. Bu öpüşü istediğini

belli etmişti. Dudakları birleştiğinde bütün vücudunu garip bir heyecan dalgası kapladı.

Şimdiye dek bir erkeğin kendisini öpmesini hiç bu kadar arzulamamıştı genç kız. Clay dudaklarını onunkiler üstünde yumuşak dokunuşlar halinde dolaştırırken, Rorie'yi iyice kendisine doğru çekti.

Az sonra, "Rorie," diye mırıldandı genç adam. "Öyle tatlısın ki... Ben de bundan korkuyordum." Bu sözlerinin ardından aynı yumuşak hareketlerle genç kızın boynunu öpmeye başladı.

Rorie, "Bu öğleden sonra arabam bozulduğunda ağlamak istedim, ama şimdi... şimdi memnunum... çok

memnunum," diye fısıldadı. Genç kız güçlükle nefes alı yor, kalbi çılgın gibi çarpıyordu. Clay ellerini onun

sırtında dolaştırmaya başlamış, ama kalçalarına ulaştığında duraklamıştı.

Genç adam birdenbire gerginleşerek, "Sanırım, birbirimize iyi geceler dilemeliyiz," dedi. Rorie'nin buna

itiraz etmek üzere olduğunu anlayınca da, "Şimdi," diye devam etti.

Rorie sersemlemiş bir halde ona baktı. Şu anda en son istediği şey genç adamın yanından ayrılmaktı. "Ya

kahvem ne olacak?"

"Bu sadece bir bahaneydi ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Genç kız söyleyecek bir şey bulamıyor, aralarındaki sessizlik sonsuzluk kadar uzun görünüyordu.

Sonunda, "İyi geceler, Clay," diye fısıldadı genç kız.

Ama tam uzaklaşmak üzereyken Clay onu parmaklarından tutup tekrar kollarının arasına çekmişti.

Genç adam, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Seni yukarıya göndermenin faydası yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Genç adamın sözleri karmaşıktı, ama Rorie ona hiç bir şey sormak istemiyordu. Şu anda arzuladığı tek şey onun kollarının sıcaklığını hissetmekti.

Clay, "Hadi, gel," diye fısıldadıktan sonra onu oturma odasından geçirip, rüzgârda hafifçe sallanan salıncağın bulunduğu terasa çıkardı.

Genç kız onun yanına oturduğunda, Clay kollarını ona doladı. Başını yanındaki erkeğin güçlü omzuna yaslarken, bu değerli dakikaların tadını çıkarıyordu Rorie.

"Bu geceyi asla unutmayacağım."

Clay, "Ben de öyle," dedikten sonra onu tekrar öptü.

Genç kız yüzüne vuran güneşle uyandı. Gözlerini açmadan Clay ile birlikte geçirdiği geceyi düşünüp gülümsedi. Salıncakta oturmuşlar, saatlerce konuşup öpüşmüşler, kahkahalarla gülmüşlerdi. Sanki birbirlerini bütün ömürleri boyunca tanıyor gibiydiler.

Rorie yatağında doğrularak iyice gerindi ve komodinin üstünde duran saatine bakınca şaşkınlık içinde kaldı. Saat on biri geçmişti. Odasına çekildiğinde hava hafifçe aydınlanmaya başlamışa ve Clay'in hiç uyumadığından emindi.

Battaniyeleri bir kenara atıp yataktan kalktı. Bir an önce duş alıp giyinmek ve genç adamı tekrar görmek

istiyordu. On beş dakika sonra merdivenlerden inerken mutlu bir gülümseme vardı yüzünde.

Mary oturma odasının tozunu alıyordu. Rorie'yi görünce gülümsedikten sonra tekrar işiyle ilgilenmeyi sürdürdü. Bu arada şehirde yaşayan insanların hayatlarını uykuda geçirdiklerine dair bir şeyler homurdanmayı da ihmal etmemişti.

Rorie neşe içinde, "Günaydın, Mary," diyerek onu selamladı.

"Günaydın."

"Herkes nerede?"

"Günün bu saatinde olmaları gereken yerde. Çalışıyorlar."

"Evet, biliyorum ama nerede?"

"Dışarıda."

Rorie onun bu haline gülmek için kendisini zor tuttu.

Mary, "Dün geceki yardımlarını duydum," dedi. "Görünüşe bakılırsa şehirli bir kız için epey iyi işler başarmışsın."

"Teşekkür ederim, Mary. Sen de kırsal kesimde yaşayan biri olarak hiç fena değilsin."

Rorie'nin sesindeki şakacı ifadeye rağmen, kâhya kadın bu sözlerden pek hoşnut kalmamıştı. "Sanırım sana kahvaltı hazırlamamı istiyorsun."

"Tanrı aşkına, hayır, senin işin var. Ben kendime ekmek kızartacağım."

Mary, "Senin yaşında bir kız için hiç de yeterli bir kahvaltı değil," diye söylendi.

"Bana yeter."

Ekmekler kızarınca Rorie onları yanına alarak dışarı çıktı. Eğer Clay'i bulamazsa Nightsong'u görmeye gidecekti.

"Rorie."

Arkasına dönüp baktığında Skip'in kendisine doğru geldiğini gördü. Yanında sarışın bir kız vardı. Genç çocuk el sallayınca Rorie de karşılık verdi. Gökyüzünde pırıl pırıl bir güneş vardı ve hava çok güzeldi.

Skip, "Senin uyanacağından ümidimi kesmiştim," dedi.

"Üzgünüm... Genellikle bu kadar geç saatlere kadar uyumam."

"Clay, Star Bright'ın yavrulamasına nasıl yardım ettiğini anlattı. Eğer onun doğurmak üzere olduğunu söyleseydin hemen uyanabilirdim."

Rorie başını salladı. Gece yaşadığı şeyler aklına gelince içi sımsıcak olmuştu.. "Seni uyandırmaya çalıştım, ama bir ölüyü uyandırmak seni yataktan kaldırmaktan çok daha kolaydı."

Skip bu sözlerden utanmış görünüyordu. "Bunun için üzgünüm, ama genellikle kolay uyanmam."

Konuşurken kolunu yanındaki sarışın kızın omzuna doladı. "Rorie, seni Kate Logan ile tanıştırmak istiyorum."

"Merhaba, Kate." Rorie elini uzatınca Kate de gülümseyerek onunla tokalaştı.

"Merhaba, Rorie. Clay ile Skip başına gelenleri anlattı. Umarım her şey en kısa zamanda yoluna girer."

"Bundan eminim. Buralarda mı oturuyorsun?" Rorie ondan hoşlanacağını biliyordu. Yakından bakınca Kate'in düşündüğünden daha büyük olduğunu fark etti. Aşağı yukarı kendisiyle aynı yaşlarda olmalıydı.

Bu da Skip'in olgun kadınlardan hoşlandığı yolundaki sözlerini doğruluyordu.

Skip hayranlıkla Kate'e bakarken, "Çok yakında bizimle birlikte oturacak," diyerek araya girdi. Bu sözler üzerine yanakları kızaran Kate utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Öyle mi?" Rorie içinden, 'Skip onunla evlenmeyi düşündüğünü söylüyor olamaz,' diye geçirdi. Tanrım, o

daha liseye gidiyor.'

Skip, Rorie'nin düşüncelerini okumuş olmalıydı. Hafif bir kahkaha atarak, "Benim değil, " diye açıkladı.

"Kate, Clay'in nişanlısı."

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debby Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 14, 2007, 03:21:33 ÖS

Bölüm Beş

Rorie, "Sen ve Clay nişanlısınız demek," diye mırıldanırken duyduğu şaşkınlık nedeniyle kanının donduğunu hissetti. O anda uğradığı hayal kırıklığı kelimelerle anlatılacak gibi değildi. Sanki üstüne bir bomba düşmüş gibiydi.

Ancak genç kız kendisine hâkim olarak gülümsemeyi başardı. Hatta Kate'i tebrik bile edebildi. Görünüşte

yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu. O birkaç basit sözcüğün, bütün ömrü boyunca değerli bir hazine gibi

saklamayı planladığı bir geceyi berbat ettiğini kimse anlayamazdı.

Rorie, "Umarım sen ve Clay çok mutlu olursunuz," dedi. Bunu gerçekten de içtenlikle söylemişti. Kate Logan ile henüz tanıştırmıştı, ama Rorie bu tatlı kadının Clay'in ihtiyaç duyduğu türden bir eş olacağından emindi. İkisi de tam birbirlerine göreydiler.

Kate, "Skip biraz acele ediyor," dedi, ama gözlerindeki aşk dolu pırıltı, sözlerini yalanlıyordu. "Clay daha

bana nişan yüzüğü takmadı bile."

Skip, "Ama sen ve Clay evlenmekten bahsediyordunuz, öyle değil mi?" diye ısrar etti. "Ve sen de onun için deli oluyorsun."

O anda Kate kıpkırmızı kesildi. "Clay'i on yaşımdan beri seviyorum. Beşinci sınıftayken bütün kitaplarıma

ismini yazmıştım. Elbette Clay benimle ilgilenmiyordu bile. O sıralarda lise öğrencisiydi. Ben onun için sadece komşu evde oturan küçük kızdım. Beni fark edebilmesi için epey zaman geçmesi gerekti... On yıl

kadar." Genç kız bir kahkaha attı. "Son iki yıldır birlikte çıkıyoruz."

Skip haklı olduğunu ispatlamak için, "Ama sen ve Clay evleneceksiniz," öyle değil mi?" dedi.

Kate, Rorie'ye bakarak, "Evet, ama henüz bir tarih kararlaştırmadık," dedi. "Ancak yakın bir zamanda olacağından eminim."

Rorie gülümsemesini sürdürmeyi başardı. Kate'den hoşlanmamak mümkün değildi, ama kalbindeki acıyı

azaltmaya yetmiyordu bu.

"Düğün kaçınılmaz," diye atıldı Skip. "Yani Clay'in nişanlısı olduğunu söylerken durumu abartmıyordum,

öyle değil mi?"

Kate gülümseyerek, "Sanırım öyle," dedi. "Birbirimizi yıllardan beri seviyoruz. Sadece uygun zamanı beklemek gerek." Gözleri hâlâ Rorie'nin üstündeydi, ama onunla rekabetten endişeleniyor gibi bir hali yoktu. Rorie en azından bundan memnun olması gerektiğini düşündü.

Skip, "Kate'i Nightsong'un yanına götürüyordum," diye açıkladı.

"Aslında ben Elk Run'a seninle tanışmak için geldim," dedi Kate. "Clay dün gece uğradı ve arabanın bozulduğundan bahsetti. Senin için çok üzüldüm. Bütün tatilinin bozulması seni altüst etmiştir herhalde."

Rorie omuz silkerek, "Böyle şeyler olur," dedi. "Altüst olmak arabanın parçasının daha çabuk gelmesini

sağlamaz. Şu an yapabileceğim tek şey gerçeği kabullenmek."

Kate başını sallayarak, "Skip bana tayı gösterecekti. Sen de bizimle birlikte geleceksin, öyle değil mi?" dedi.

Rorie bu teklifi reddederse kabalık edeceğini düşünüyordu. Aslında şu anda tek istediği şey yalnız kalmak ve yaralarını kendi başına sarmaktı. Ancak bunun yerine hevesli görünmeye çalışarak, "Zaten ben de oraya gidiyordum," dedi.

Skip önden yürüdü. Ahırda epey faaliyet vardı. Clay, Elk Run'da beş işçinin çalıştığını söylemişti, içeri gir

diklerinde, atlara ait bölmeleri temizleyen iki adam, durup onlara baktılar. Skip, Rorie'yi tanıştınca da

şapkalarının kenarına dokunarak onu selamladılar.

Kısrağın bölmesine yaklaştıklarında, "Clay'i hiç anlamıyorum," dedi Skip. "Birkaç yıl önce Star Bright'i aldığımızda Clay'in tek yaptığı şey atın adının aptallığından şikâyet etmektir. Hatta onun adını değiştirmeyi bile düşündü."

Kate, "Bence Star Bright çok güzel bir isim," diye atıldı. Mavi gözleri yeni doğmuş tayın üstündeydi.

Nightsong şimdi ince, titrek bacaklarının üstünde dikiliyor, annesinin sütünü emerek karnını doyuruyordu.

Kate, "Gerçekten de çok sevimli, öyle değil mi?" diye fısıldadı.

Bölmeye yaklaştıklarından beri gözlerini yeni doğmuş taydan alamıyordu Rorie. Karnı iyice doyduktan sonra, Nightsong etrafını seyretmeye başladı. Gördüğü her yeni şeye büyülenmiş gibi bakıyordu.

Sonunda bakışlarını Rorie'ye çevirdi. Sanki doğumu sırasında orada bulunan kızı tanıdı.

Genç kız benliğini kaplayan duyguları tanımlamayı bir türlü başaramıyordu. Bunların bazıları öylesine yeniydi ki, onlara bir isim bile veremiyordu..

Skip, "Anlayamadığım bir şey var. O da Clay'in taya Nightsong adını vermesi," diye homurdandı. "Bu hiç

de onun koyabileceği bir isme benzemiyor ama taya o adı kendisinin koyduğunda ısrar ediyor."

Kate, "Biliyorum," dedi. "Ama buna sevindim, çünkü bu isim yavruya çok yakışıyor. Clay atlara isim

koyarken çok pratiktir. Oysa Nightsong son derece romantik bir isim, öyle değil mi?"

Skip güldü. "Clay'in romantizm hakkında ne düşündüğünü biliyorsun ve bu da durumu daha karmaşık hale sokuyor. Ama Nightsong çok güzel bir tay ve bir iki sene içinde bize epey para getirecek. Babası bir

Arap atıydı ve Star Bright'ın soyuyla birleşince harika bir tay ortaya çıktı."

"Skip." Clay'in sesi konuşmasını bölmüştü. Genç adam tüyleri terden sırlıklam doru renkli bir kısrakla onlara doğru yürüyordu. Ahırda çalışan adamlardan biri dizginleri tutmak üzere atın yanına gitti.

Ardından Clay şapkasını çıkararak koluyla alnındaki teri sildi. O sırada Rorie, gece genç adamın koluna sardığı bandajı gördü.

Genç kız bakışlarını onun güneş yanığı yüzünde dolaştırdı. Clay'in ağzının kenarlarında derin çizgiler belirmişti. Diğerlerinin aksine Rorie bunu hemen fark etti.

Genç adam Kate'i görünce birdenbire durdu. Gözleri kısılmıştı.

"Günaydın, Kate."

"Merhaba, Clay."

Ardından bakışlarını yavaşça Rorie'ye çevirdi. Gözlerinde pişmanlık ve acı dolu bir ifade vardı.

Clay, "Umarım iyi uyumuşsundur, Rorie," dedi.

"Evet çok iyi uyudum." Genç adam onun nişanlısının önünde bir şey yapıp ya da bir şey söyleyerek kendisini zor duruma sokmasından korkuyor gibiydi. Oysa Rorie böyle bir şey yapmayacaktı. Clay'i düşündüğü için değil, genç adama taptığı belli olan Kate'i incitmeyi asla istemediği için.

Kate, "Hayranlıkla Nightsong'u seyrediyorduk," diye açıklarken, genç adama bakan gözleri sevgi doluydu. Skip kahkahasını bastırmak için dudaklarını büzüp, "Nightsong'dan bahsediyorduk ve ben hâlâ

ona neden böyle bir isim verdiğini anlayamıyorum," dedi. "Sen Brutus, Firepower gibi isimleri seversin,

oysa Nightsong? Gerçekten de Clay, bizi şaşırtıyorsun." Kendi Sözlerini komik bulan Skip gülerek,

"Sanırım aşk insanı böyle yapıyor," diye ekledi.

O anda yüzü kıpkırmızı kesilen Kate gülümsedi. Mutluluğu açıkça belli oluyordu.

Clay bir kayayı parçalayabilecek kadar sert bir sesle, "Saatler önce sana atlara su vermeni söylememiş miydim?" diye sordu. "Evet ama..."

"O halde lütfen işine bak. Veteriner neredeyse burada olur."

Skip'in gözlerindeki neşe dolu ifade tamamen silindi. Clay'in öfkesi karşısında çok şaşırmıştı.

Bakışlarını

ağabeyinden iki kadına çevirdi, sonra tekrar Clay'e baktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Pekâlâ. İzninizle."

Bu sözlerinin ardından hızla ahırdan çıkarken şapkasını öfkeyle kalçasına vurdu.

Kate, Skip dışarı çıkıncaya kadar bekledikten sonra, "Clay, ne oldu?" diye sordu.

"Ona söylediğim şeyi çok önce yapması gerekirdi. Otlaktaki atlar onun beceriksizliği yüzünden susuz

kaldılar."

"Kızman gereken kişi benim, Skip değil." Kate'in sesi pişmanlık doluydu. "Telefon edip haber vermeden

buraya gelmemeliydim. Ama ben... Ben Rorie ile tanışmak istedim."

Clay, "Sen henüz birkaç dakikada buradasın," dedi. Artık öfkesini kontrol altına almıştı. "İşlerini sen gelmeden önce yapmaya yetecek kadar bol zamanı vardı."

Rorie kimseye belli etmeden öfkeyle Clay'e baktı. Genç adamın hıncını kardeşinden almasına

sinirlenmişti. Skip onu Clay'in nişanlısıyla tanıştırmıştı. Genç adamın kapıldığı öfkenin gerçek nedeni de

buydu.

Kate, "Buraya Nightsong'u görmeye geldik," diyerek sözlerini sürdürdü. "Skip ne düşünürse düşünsün

ona bu ismi verdiğine sevindim." Kolunu genç adamın beline dolayarak başını onun geniş göğsüne

yasladi. "Skip sadece sana şaka yapıyordu ve sen de onun bundan ne kadar hoşlandığını çok iyi

biliyorsun."

Clay hafifçe gülümsedi ama bakışları Rorie'nin üstündeydi. Genç kız gözlerini ondan kaçırmıyor, ama

yine de duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Genç adamın bakışlarıyla, anlayışlı olması ve sabır

göstermesi için yalvardığı öylesine belliydi ki, Rorie bir başkasının bunu anlamamasının nasıl mümkün olduğunu merak etti.

O sırada Kate, sanki aklına bir şey gelmişçesine kolunu genç adamın belinden çekti ve saatine baktı.

Bir

anlık bir duraksamadan sonra, "Bugün babama öyle yemeğini birlikte yiyeceğimize dair söz vermiştim,"

diye homurdandı. "Şu sıralarda diğer Belediye Meclisi üyeleriyle can sıkıcı bir toplantıda bulunuyor.

Oradan kaçabilmek için beni bir mazeret olarak kullanmaya ihtiyacı var." Genç kız bir an için sustu.

Yüzünde canı sıkın bir ifade vardı. "Sanırım bu Nightingale'de her şeyin ne kadar gayri resmi olduğunu

açıklıyor, öyle değil mi, Rorie?"

"Kasabada bütün işler yolunda gidiyormuş gibi görünüyor." Rorie bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama yine de kulağa hoş geliyordu.

"Babam bütün bunlardan nefret etmesine rağmen Belediye Meclisi üyesi olmanın verdiği prestijden vazgeçemiyor. Bu yüzden onunla hep alay ediyorum."

Clay, "Seni arabana kadar götüreyim," diye teklif etti.

"Buna gerek yok. Senin işin var. Ayrıca ben Rorie ile konuşmak ve yarın onunla buluşup kasabayı gezdirmem konusunda anlaşmak istiyordum. Umarım onu yarın geceki dans partisine davet etmeyi unutmamışıdır. Luke'un ona kaval-yelik yapmaktan çok hoşlanacağından eminim."

Rorie, "Sizi rahatsız etmek istemem," diye atıldı.

"Ne rahatsızlığı! Gelmene hepimiz çok sevineceğiz. Ayrıca sakın dans için uygun elbiselerin yok diye üzülme, çünkü benim ne yapacağımı bilemediğim bir sürü elbisem var. İkimiz de hemen hemen aynı ölçülerdeyiz. Belki sen benden biraz daha uzunsun ama eteklerimi giyemeyecek kadar değil."

Rorie bu daveti reddetmeye çalışmasının hiçbir yararı olmayacağını anlayarak gülümsedi.

Kate, Clay'e dönerek, "Skip ile seni iyi tanırım," dedi. "Size kalırsa zavallı Rorie dört gün boyunca Elk Run'a kapanacak ve can sıkıntısından patlayacak. Ben en azından onun biraz eğlenmesini sağlayabilirim."

Rorie, "Çok düşüncelisin," dedi. O anda yola ne kadar çabuk çıkarsa kalbinin o kadar güvende olacağını

düşünüyordu. Bu arada Kate Logan'ın, zaman geçirmek konusunda ona yardım etmesi işini kolaylaştıracaktı.

Kate, "Yarın sabah seni kasabada biraz dolaştırmayı düşünüyordum, dedi. Küçük bir yerdir ama insanları

çok iyidir."

"Nightingale'i görmeyi çok isterim."

"Clay." işçilerden birinin sesi konuşmalarını yarıda kesti. "Bir dakika buraya gelir misin?"

Clay adama bakarak başını salladıktan sonra, "Gidip Don'ın ne istediğine baksam iyi olacak," dedi. O anda bakışları Rorie ile karşılaşınca gözlerinde garip bir ifade belirmişti.

Genç kız birden irkildi. Acaba duyguları yüzünden belli oluyor muydu? Clay'in ahıra girdiği dakikadan beri

yüzündeki ifadeyi kontrol altında tutmaya, hareketlerinden ya da sözlerinden genç adamın bir anlam çıkarmamasını sağlamaya çalışmıştı. Sanki birlikte geçirdikleri gece hiç olmamış gibi sakın görünmeye uğraşmıştı.

"İkiniz de beni affedin." Genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Rorie onun bir şeylerin

farkında olduğunu anlamıştı.

Kate, "Elbette," dedi. "Seninle sonra görüşürüz, hayatım."

Clay başını salladıktan sonra kararlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Kate avluya doğru yürümeye başladığında Rorie de onun peşinden gitti. Bir an önce bu ahırdan ve genç

adamlarla ilgili hatıralardan kaçmak istiyordu.

Kate arabasını park ettiği yere geldiğinde, "Clay senin kütüphaneci olduğunu söyledi," dedi. "Eğer istersen seni kütüphanemize götürebilirim. Geçen sene yeni bir kütüphane yaptırarak ve bununla gurur duyuyoruz. Tabii senin çalıştığın yere göre epey küçük olduğunu biliyorum, ama bence yaptığımız işi beğeneceksin."

"Onu görmeyi çok isterim." Kütüphaneler çoğunlukla toplumların can damarlarıydılar ve eğer Nightingale

halkı kütüphanelerini geliştirmek için para vermeyi uygun görmüşlerse, onların da Rorie ile aynı kitap aşkına sahip oldukları açıktı.

"Seni yarın sabah onda alırım. Bu sence de uygun mu?"

"Evet uygun."

"Öğleden sonrayı benimle birlikte geçirirsin. Ondan sonra da Clay ve Skip ile buluşup dansa gideriz."

Rorie bunu pek istememesine rağmen kabul etti. Eğer Dan onun tatilinin bir kısmını küçük bir kasabada

dans ederek geçirdiğini öğrense, kim bilir ne kadar dalga geçerdi.

Kate, "Şimdilik hoşçakal," dedi.

Rorie de el sallayarak, "Hoşçakal," diye karşılık verdi ve genç kızın arabası gözden kayboluncaya kadar olduğu yerde kımıldamadan durdu. Ne yapacağını bilme den, amaçsız bir şekilde eve döndüğünde, Mary

öğle yemeği için hazırlık yapıyordu.

Genç kız, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Mary hiçbir şey söylemeden çekmecelerden birini açtı ve ona bir bıçak uzattı. Rorie kâhya kadının önünde ki kabin içinde duran elmalardan birini alarak dikkatle soymaya başladı.

Yaşlı kadın elindeki bıçağı ona doğru sallayarak, "Yemek pişirme konusunda hiçbir şey bilmediğinden eminim," dedi.

"Son birkaç yıldır açlıktan ölmemeyi başarabildim."

Yaşlı kadının yüzünde neşe dolu bir ifade belirdi. "Eğer sadece dış görünüşüne bakarak mutfak becerilerin hakkında karar verseydim, bir hafta içinde bir erkeği açlıktan öldüreceğin hükmüne varabilirdim."

İçinde bulunduğu duruma rağmen Rorie bir kahkaha attı. "Eğer benim zayıf olduğumu söylüyorsan dikkatli ol Mary, çünkü kollarımı boynuna dolayıp seni öpebilirim."

Bu sözler üzerine Mary gülümsedi. Elmaları soyarken huzur dolu birkaç dakika geçti.

Ardından Mary bir an Rorie'ye baktıktan sonra tereddüt içinde, "Kız kardeşim telefonla beni aradı," dedi.

"Riversdale'e kadar geliyor ve gidip onu görmemi istiyor. Oregon'da sadece bir gün kalacak."

Rorie'nin gelişinden beri ilk kez bu kadar çok şey söylemişti Mary. Bu durum genç kızı sevindirdi. Sonun

da yaşlı kadın savunma kalkanlarını indiriyor, ona dostça bir el uzatıyordu.

"Kız kardeşimi görmek isterdim."

Rorie, "Bence de görmelisin," dedi. Mary'nin konuşmayı nereye getirdiğini anlaması için bir iki dakika geçmesi gerekti. Sonunda onun ne demek istediğini anladı. "Burada bulunmadığın sırada yemek pişirecek birini arıyorsun."

Mary sanki bu konu kendisini ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. "Sadece akşam yemeği. Buradan

ayrılmadan önce öğle yemeğini hazırlayabilirim. Beni düşündüren şey akşam yemeği. Sadece Clay ile Skip için yemek lazım. Diğer adamlar akşamları evlerine giderler."

"Pekâlâ, rahatlayabilirsin. Onları öldürmeden bir akşam yemeği hazırlamayı başarabilirim. Bu o kadar da

zor bir şey değil."

"Emin misin?"

Mary öylesine ciddi idi ki Rorie bir kahkaha attı. "Yeteneklerim seni bu kadar endişelendirdiğine göre, bana yardım etmesi için Kate Logan'ı çağırmana ne dersin?"

Mary başını sallayarak içini çekti. "Şimdi rahat uyuyabilirim."

Rorie öğle yemeğinin bulaşıklarını yıkayıp kaldırıncaya kadar mutfakta kaldı. Mary yardımcıları için ona teşekkür ettikten sonra, televizyon seyretmek üzere odasına çıkmıştı. Kendisini yalnız hisseden Rorie bir

süre bahçede dolaşmış, sonunda büroya gitmeye karar verdi. Clay ona bilgisayarı gösterdiğine göre öğleden sonrayı orada çalışarak geçirebilirdi.

Büroda hiç kimse yoktu. Bu durum onu önce biraz tedirgin etti, ama sonradan bunun normal olduğuna

karar verdi. Gördüklerine bakılırsa at yetiştirme çiftliği son derece hareketli bir yerdi ve herhalde Clay'in

başka yerlerde de işleri vardı. Bu Rorie'nin işine geliyordu, çünkü onu olabildiğince az görmeyi umuyordu. Uç gün sonra genç adamın hayatından çıkacak, geride hiçbir iz bırakmayacaktı. En azından böyle olmasını istiyordu.

Boynu ve omuzları ağrımaya başladığında bir saattir bilgisayarın başında çalışıyordu. Biraz ara vererek kaslarını gevşetti ve boynundaki sertliği gidermek için başını döndürdü.

"Ne zamandan beri buradasın?"

Arkasından gelen sert erkek sesi Rorie'yi şaşırttı. Elini göğsünün üstüne götürdükten sonra derin bir nefes alıp, "Clay! Tanrım, beni çok korkuttun!" diye haykırdı.

Genç adam, "Ne zamandan beri?" diye tekrarladı.

"Bir saat kadar oldu." Rorie saatine bakarak başını salladı.

Clay ona doğru bir adım attı. Dudakları sabırsızlık dolu bir ifadeyle ince bir çizgi halini almıştı. "Sanırım

benden bir açıklama yapmamı bekliyorsun."

Rorie cevap vermedi. Genç adamdan hiçbir şey beklememeyi öğrenmişti.

Clay boğuk bir sesle, "Buraya hiçbir mazeretim olmadığını söylemeye geldim," dedi.

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 16, 2007, 09:58:36 ÖÖ

Bölüm Altı

Rorie kayıtsız bir ifadeyle konuşmaya çalışarak, "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," dedi.

Genç

adam son derece yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında siyah gölgeler oluşmuş, göz kenarında çizgiler

belirmişti. Sanki kaldırabileceğinden daha ağır bir yük taşımışçasına omuzları çökmüştü. Bir süre

Rorie'ye baktıktan sonra arkasını dönerek büronun öbür ucuna yürüyüp derin bir nefes aldı.

"Pişmanlık duymam gerektiğini biliyorum, ama Tanrı biliyor ya, böyle bir şey hissetmiyorum, Rorie."

"Clay, dinle..."

Genç adam ona doğru dönüp, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırmaya başladı." Kate ile benim hakkımızda açıklama yapmak istiyorum."

"Hayır." Şu anda Rorie'nin en son istediği şey, genç adamın açıklamalarını ya da mazeretlerini dinlemeye

zorlanmaktı. Ona suçlamaya hakkı yoktu. Kendisi de son birkaç aydır bir erkekle çıkıyordu. "Yapma.

Lütfen hiçbir şey söyleme. Buna hiç gerek yok."

Clay onun bu sözlerine aldırmış etmedi. "Kate ile ben birbirimizi bütün hayatımız boyunca tanıyoruz."

"Sus, Clay." Genç kız sandalyesini iterek ayağa kalktı. Şu anda sadece kaçmak istiyor, ama bunu yapamayacağını da biliyordu.

"Son iki yıldır çevremizdeki herkes Kate'le benim evleneceğimizi düşünmeye başladı. Bunun doğru ya da

yanlış olup olmadığına aldırmadım, sadece gerçeği kabullendim. Bir erkeğin hayatını paylaşacak bir kadına ihtiyacı vardır."

Rorie, "Kate mükemmel bir eş olacak," dedi. Kendisini son derece öfkeli hissediyordu, ama genç adamın

düşüncesizliğinin kendisini ne kadar incittiğini göstermek istemiyordu. "Eğer özür dilemen gerekiyorsa

bu kişi Kate olmalı, ben değil."

Clay onun bu sözleri üzerine kaşlarını çattı. "Biliyorum." Parmaklarını alnında dolaştırırken, genç kız onun

ne kadar yorgun olduğunu odanın öbür ucundan fark edebiliyordu. "Bu dünyada yapmak istediğim en son şey Kate'i incitmektir."

"O halde bunu yapma."

Clay ona bakınca genç kız kendini gülümsemeye zorladı. Ancak bunda pek başarılı olmadığını farkındaydı. "Kate'in bunu bilmesi için bir neden yok. Bunun ne yararı olur? Sadece kendisine ihanet edilmiş gibi hisseder. Dün gece küçük bir yanlışlıktı ve bunun unutulması gerekli. Sence de öyle değil mi?" Yürümenin işe yarayacağını düşünen Rorie büronun içini adımlamaya başlamıştı.

Clay yavaşça, "Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti.

Rorie kararlı bir ifadeyle, "Ama ben biliyorum," de di. "Bunu düşün, Clay. Saatlerce baş başa yalnızdık.

Star Bright ve yavrusunun yanında yaşadığımız şey çok güzeldi. Ayrıca yıldızların altında birkaç çalınmış

öpücük paylaştık. Eğer suçlanması gereken biri varsa bence bu ay ışığı olmalı. Biz birbirimize yabancıyız,

Clay. Sen beni tanıyorsun, ben de seni." Genç adamın gözlerinin içine bakmaya korkan Rorie bakışlarını yere indirerek nefes almadan onun söyleyeceklerini bekledi.

"Demek ay ışığıydı, öyle mi?" Genç adamın sesi boğuk ve sertti.

Rorie, "Elbette," diyerek yalan söyledi. "Başka ne olabilirdi ki?"

Clay, "Evet, başka ne olabilirdi?" diye tekrarladıktan sonra dönüp bürodan dışarı çıktı.

Sanki oda bir anda kararmış gibiydi. Genç kız kendisini öyle güçsüz hissediyordu ki, yanındaki sandalyeye çöküverdi. Bu konuşmadan ne kadar etkilendiğini fark etmek onu şaşırtmıştı.

Çalışmak onu düşüncelerinden uzaklaştırmayı başarmıştı. Birkaç saat sonra bürodan ayrılırken görevini

yapmış olmanın verdiği rahatlığı hissediyordu. Bu süre boyunca bilgisayara bir sürü bilgi yüklemişti. Bu

mekanik iş düşünmesine fırsat vermediği için onu rahatlatmıştı. Düşüncelere dalması tehlikeli olabilirdi.

Rorie arka kapıdan içeri girdiğinde mutfaktan biftek ve elmalı çörek kokusu geliyordu. Mary ortalarda yoktu.

Genç kız telefon rehberine bakarak Riversdale' daki tamircinin numarasını çevirdi.

Boğuk bir erkek sesi cevap verdiğinde Rorie, "Merhaba," dedi. "Ben Rorie Campbell... Arabasının su pompası bozulan kadın. Nightingale'deki araba."

"Evet, Miss Campbell, sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece parça siparişinde bir problem çıkmadığından emin olmak için aradım. Bilmem Clay... Mr. Franklin size söyledi mi? Arabam tamir edilinceye kadar burada mahzur kaldım. Mümkün olduğunca çabuk yola çıkmak istiyorum... Durumu anladığınızdan eminim."

"O su pompasının gelişini çabuklaştırmam mümkün değil, bayan."

"Biliyorum. Ben sadece parçayı ısmarladığınızdan emin olmak istedim."

"Parça yolda. En azından Los Angeles'daki adam öyle söyledi. Parçayı gece uçağıyla Portland'e gönderiyorlar. Öbür gün onu alması için birini ayarladım, ama parçayı bana getirmesi biraz zaman gerektirecek."

"Ama sadece bu iş bile üç gün sürecek."

"Dün beni çok geç aradınız. Onun için hemen sipariş veremedim. Yapabileceğim başka bir şey yok, bayan."

"Biliyorum. Eğer sabırsızlık ettiysem özür dilerim."

"Bütün dünya sabırsız. Dinleyin, parça gelir gelmez hemen size haber vereceğim."

Genç kız içini çekti. "Teşekkürler, bu çok iyi olur."

"Clay arabanızı buraya para almadan getirdi. Bu yüzden endişelenmenize gerek yok. Sizi çekici masrafından kurtardı. Ancak parçanın nakliyesi ve şehirlerarası telefon görüşmeleri oldukça fazla tutacak."

Rorie, Dan'in spor arabasının avluda, Skip'in bıraktığı yerde bulunmadığının farkına bile varmamıştı.

Sesindeki endişeyi saklamaya çalışarak, "O halde önümüzdeki birkaç gün içinde, beni arayacaksınız, öyle

değil mi?" diye sordu. O sırada parasal durumunu da düşünmemeye uğraşıyordu. Bu tatil ona oldukça pahalıya mal olacaktı.

"Tamam, parça gelir gelmez sizi arayacağım."

"Teşekkür ederim. Bunun için size ne kadar minnet tar kalacağımı anlatamam."

Tamirci, "önemli değil," diye mırıldandı. Bu konuşmayı bir an önce bitirmek istediği anlaşılıyordu.

Rorie telefonu kapadığında aklından Dan'i aramayı geçirdi. Bir gün önce sekreterine Franklin'lerin numarasını bırakmış, ancak Dan telefon etmemişti. Aslında ona söyleyecek yeni bir şeyi yoktu. Bu yüzden bir daha aramaktan vazgeçti.

Tereddütle telefonu yerine bıraktı. Her şeyin kontrol altında oluşundan memnundu; kalbinden başka her

şeyin.

O akşam yemek son derece gergin geçti. Eğer Clay ile onun arasındaki tedirginliğin farkında değilmiş gibi

davranan Skip olmasaydı, Rorie buna katlanabileceğini sanmıyordu. Bütün yemek boyunca Clay tek bir

kelime bile söylememişti. Ama Skip sürekli konuşuyor, Rorie de havayı yumuşatmak için elinden geleni

yapıp, bir yandan da, 'Acaba Clay içinde bulunduğum durumu anlıyor mu?' diye düşünüyordu.

O sırada Skip, "Hazır buradayken ata binmeyi öğrenme konusunu düşünmelisin, Rorie," dedi. Genç kız ellerini havaya kaldırarak, "Hayır, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. King ve Hercules ile tanışmak onu yeterince korkutmuştu.

"Rain Magic senin için çok uygun."

"Rain Magic mi?"

Skip, "Bu Kate'in bulduğu aptalca bir isim ve Clay de ata bu adı koydu," diye açıkladı. "Son derece yumuşak, ama zekidir... Yani attan bahsediyorum, Clay'den değil." Bu sözleriyle ağabeyini iğneledikten

sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

Clay de gülümsedi, ama Rorie buna kanacak kadar aptal değildi. Genç adam bu şakadan ve Kate'den bahsedilmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Rorie konuşma kontrolünden çıkmadan, "Hayır, teşekkürler Skip," dedi. "Bu konu gerçekten de ilgimi çekmiyor."

"Korkuyor musun?"

Genç kız, "Biraz," diye itiraf etti. "Ben atlıkarınca-daki atlara binmeyi tercih ederim. Benim şehirli bir kız

olduğumu unuttun mu yoksa?"

"Ama San Franciscolu kızlar bile ata binmeleriyle tanınırlar. Bu senin için çok iyi olacak, Rorie. Güven bana. Ata binmek ufkunu genişletmene yardım edecek."

Rorie kelimelerin üstüne basa basa, "Teşekkürler, ama hayır," dedikten sonra havucunu yemeye devam

etti.

"Bu konuda ısrar ediyorum, Rorie. Herhangi bir yerin incinmeyecek. Böyle bir şeyin olmasına imkân vermeyeceğim. Ayrıca Rain Magic çok uysal bir hayvandır. Aslında... Eğer istersen kendine güvenini kazanıncaya kadar ata birlikte binebiliriz."

Rorie bir kahkaha attı. "Skip, bunu gerçekten de istemiyorum."

"Pekâlâ, tek başına binebilirsin. Ben de yanında gelirim."

Rorie başını iki yana salladı. Skip'in söylediklerini gözünün önünde canlandırınca durum çok komiğine gitmiş, kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

O sırada Clay sert bir sesle, "Kes artık," diyerek araya girdi. "Eğer Rorie ata binmek istemiyorsa bu konuyu uzatmanın hiçbir anlamı yok."

Skip şaşkınlık dolu bakışlarını Rorie'den ağabeyine çevirdi. "Sadece biraz şakalaşıyordum, Clay."

Clay su bardağını öyle sıkı kavradı ki, Rorie kırılmasından korktu. "Bu kadarı yeterli. Rorie ata binmeyi öğrenme konusuyla ilgilenmediğini söyledi ve bu da konuşmanın sonu olmalı."

Skip'in yüzündeki şaşkınlık dolu ifade kaybolmuş, yerini öfkeye bırakmıştı. Sert bir sesle, "Senin neyin var, Clay?" diye bağırdı. "Bütün gün yaralı bir ayı gibi davranıp, herkese bağırıp çağırdın. Senin bu dünyanın kralı olduğunu kim söyledi?"

Rorie. "İzin verirsiniz elmalı çöreği getireyim," diyerek telaşla ayağa kalktı. İki kardeş arasındaki kavgaya tanık olmak istemiyordu. Onların birbirlerine söyleyecekleri şeyler genç kızı hiç ilgilendirmezdi.

Rorie mutfaktayken, erideki tartışmanın kısa sürdüğünü fark etti. İki kardeşin sesleri yükselmiş, bunun

peşinden gelen kısa sessizliğın ardından kahkahalar duyulmuştu. Genç kız rahatlayarak tatlı tepsisini aldı

ve vanilyalı dondurmayla birlikte yemek salonuna götürdü.

İçeri girdiğinde Clay, "Özür dilerim, Rorie," dedi. "Skip çok haklı. Bütün gün çok huysuzluk ettim.

Umarım benim bu halim yemeğini berbat etmemiştir."

Genç kız gülümseyerek, "Elbette etmedi," diye mırıldandı.

Clay ayağı kalkarak tatlı servisi yapmaya başlayıp, tabaklara bol miktarda elmalı çörek ve dondurma koydu.

Bu arada Skip sürekli konuşuyor, bir konudan diğrine geçiyordu. Söyledikleri mantıksal bir bağıntı taşımıyordu.

Ağabeyine dönerek, "Bu akşam Kate'i görmeye ne zaman gideceksin?" diye sordu.

"Gitmeyeceğim. Grange'den bir grup kadınla toplantısı var. Yarın geceki dans için gerekli dekorasyonu yapıyorlar."

"Şimdi sen bahsedince Kate'in bu akşam meşgul olduğunu söylediğini hatırladım." Skip bu sözlerinin ardından Rorie'ye döndü. "Umarım sen de geliyorsundur. Grange'de büyük bir dans partisi düzenleniyor... Yılın en büyük partisi."

Rorie, "Kate beni davet etti bile," dedi. Aslında dans etmeyi severdi, ama Dan bundan pek hoşlanmadığı

için son birkaç aydır hiç dans etmemiştir.

"Eğer istersen oraya benimle birlikte gelebilirsin," dedi Skip. "Seni koluma takıp içeri girmek çok hoşuma

gider. Erkekler üstünde büyük bir etki yaratacağından eminim, özellikle de Luke Rivers zerinde. O

Logan'ların yanında çalışır. Birçok kız onunla beraber olabilmek için can atar."

Clay'in kaşığı tabağının kenarına gürültüyle çarpınca genç adam özür diledi.

Rorie, "zgnm, Skip," dedi. "Kate'e onunla birlikte gideceğimi söyledim."

Skip, "Yazık," diye homurdandı.

Yemeğin geri kalan kısmı sessizlik içinde geçti. Bir keresinde Rorie başını kaldırınca gözleri Clay'inkilerle

karşılaşmış, o anda kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetmişti. Aralarındaki çekimin farkındaydı. Clay'in de kendisiyle aynı durumda olduğundan emindi. Yemek boyunca genç adamın kaçamak bakışlarını görmüş, kendisiyle mücadele etmesine rağmen onun bu bakışlarına karşılık vermişti. Bu adamla aynı odada bulunup da ondan etkilenmemek mümkün değildi.

Yemekten sonraki birkaç saat boyunca belki bin kere buradan ayrıldığında her şeyin yoluna gireceğini söyledi kendi kendine. O zaman hayat normale dönecekti.

Bulaşıklar yıkandıktan sonra Skip ona iskambil oynamayı önerince, bunun bir kaçış yolu olacağını düşünerek kabul etmişti genç kız. Skip ağabeyine arkasını dönerek oturdu. Rorie oynama sırası geçtiği her sefer gözlerinin Clay'in oturduğu yöne kaydığını fark etti. Genç adam sakın ve rahatlamış görünüyor,

ama Rorie onun aslında gergin olduğunu biliyordu. Çünkü genç adam da aralarındaki elektriklenmenin

farkındaydı.

Elindeki kâğıtları sayarken Rorie'nin elleri titriyordu.

Skip, "On beş, sekiz," diye düzeltti. "İki sayıyı atladın."

Genç kız kâğıtlara bakarak gözlerini kırıştırdı. "Sanırım öyle."

"Bu akşam aklını oyuna veremiyorsun."

"Evet, öyle. Sence bir sakıncası yoksa yatmaya çık sam iyi olacak." Genç kız gülümseyerek kahve fincanına uzandı. Skip haklıydı. Aklını bir türlü oyuna veremiyordu. Bütün düşündüğü şey, bir başka kadına bağlı olan bir erkekti. Rorie'nin karşılaştıkları ilk andan itibaren hoşlandığı ve saygı duyduğu bir kadına.

Kendisini son derece sarsılmış hisseden Rorie, iki kardeşe iyi geceler dileyip fincanını mutfığa götürdü.

Onu yıkayıp yerine koyduktan sonra arkasını döndüğün de, Clay'in kapıda dikildiğini gördü.

Genç kız nefesi kesilerek, "Skip nerede?" diye sordu. Aralarında ani bir elektriklenme oluşmuştu. Rorie

bundan kaçabilmek için bir adım geriledi.

"Yukarıya çıktı."

Genç kız gözlerini kırıştıtararak esnedi. "Ben de çıkmak üzereydim."

Clay bir elini blucininin cebine soktu. "Bu akşam yemekte ne olduğunu biliyor musun?" Rorie cevap vermeden başını iki yana salladı.

Genç adam dişlerinin arasından, "Kıskanıyordum," dedi. "Sen kahkahalarla gülüyor, Skip ile şakalaşıyordun. Gözlerin parlayarak baktığın kişi ben olmak istedim. Ben. Başka biri değil." Birden susarak başını iki yana salladı. "On yedi yaşında bir çocuğu kıskandım... Buna ben bile inanamıyorum."

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debby Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 16, 2007, 03:09:48 ÖS

Bölüm Yedi

Rorie neyle karşılaşacağını bilemeyerek, Kate Logan ile buluşmak için bir elbise giymeye karar verdi.

Erken kalkmasına rağmen, aşağıya indiğinde Skip ile Clay kahvaltılarını yapıp evden çıkmışlardı bile. Bu

durum genç kızı bir hayli rahatlatmıştı.

Mary ocağın başında öğle yemeği için et pişiriyordu. "Bu hafta içinde akşam yemeklerinden birini senin

pişirmen konusunda Clay ile konuştum. O sırada burada bulunursan bunun olabileceğini söyledi, ama sanırım bir iki gün içinde senin kuzeye doğru yola çıkacağını düşünüyor."

Rorie kendisi için bir fincan kahve doldurdu. "Eğer burada olursam bunu yapmaktan zevk duyacağım.

Aksi takdirde Kate Logan'ın yemek pişirme işini üstlenmekten çok hoşlanacağından eminim."

Mary ona doğru döndü. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açmıştı. Ama onun yerine gözlerini kısarak hayranlıkla baktı. "Bir erkeğin elini kolunu bağlayacak kadar güzel görünüyorsun."

Rorie gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Mary," diye karşılık verdi.

Kâhya kadın onu dikkatle izleyerek, "Sanırım San Francisco'da bir sevgilin var, öyle değil mi?" dedi.

"Senin gibi tatlı bir kız birçok erkeği kendine çeker."

Rorie ne cevap vereceğini düşünmek için durakladı, önce Dan'den bahsetmeye kalkıştı, ama sonra hemen vazgeçti bundan. Bu tatili ilişkileri hakkında bir karara varmak için planlamıştı ve Elk Run'a geldikten birkaç saat sonra da cevabı bulmuştu. Dan her zaman özel bir arkadaş olacaktı, daha fazlası

değil.

Mary ocaktaki tencereyi karıştırırken, "Bu soruya cevap vermek için bir hafta düşünmene gerek yok," diye atıldı.

"Özür dilerim... Sadece başka bir şey düşünüyordum."

"O halde özel biri var, değil mi?"

Genç kız başını hafifçe iki yana salladı "Hayır"

Bu cevap Mary'yi memnun etmemiş olmalıydı ki kaşlarını çattı. "Arabanın ne zaman tamir edileceğini söylemiştin?"

Bu ani soru Rorie'yi şaşırttı. Görünüşe bakılırsa Mary onunla Clay arasındaki yakınlaşmadan endişe duyuyordu. Clay'i herkesten daha iyi tanıyan kâhya kadın onları anlayamayacak kadar kör değildi ve bundan hoşlanmıyordu.

"Riversdale'deki tamirci işler yolunda giderse arabanın yarından sonra hazır olacağını söyledi."

Mary başını sallayarak, "İyi," dedikten sonra tekrar ocağa döndü.

Rorie yaşlı kadının kurnazlığına gülümsemekten kendini alamadı. Mary ona buradan en kısa zamanda ayrılmasının herkes için iyi olacağını söylüyordu ve genç kız da onunla aynı fikirdeydi.

Kate Logan saat tam onda geldi. Üstünde dar bir blucin ve kırmızı kareli gömlek vardı. Boynuna beyaz ipek bir eşarp bağlamış, bal rengi uzun saçlarını iki sıra halinde örmüştü. İlk bakışta Rorie'nin tahmin ettiği gibi yirmi dört değil, on altı yaşında görünüyordu.

Kate sıcak bir gülümsemeyle onu selamladı. "Rorie, böyle güzel giyinmene gerek yoktu. Sana gelişigüzel

bir şeyler giymeni söylemem gerekirdi."

Rorie'nin omuzları çöktü. "Yanımda blucinden çok elbise var. Gerçekten çok mu frapan görünüyor? Üstümü değişebilirim."

"Hayır, gayet iyi görünüyorsun... iyiden de öte." Kate ilk kez endişeli görünüyordu. Eğer Rorie suçluluk duygusu içinde olmasaydı onun yüzündeki şüpheli ifadeyi eğlendirici bulabilirdi. Kate'in Rorie'yi artık bir

tehdit olarak gördüğü açıktı.

Eğer şu anda Clay Franklin mutfağa girseydi, Rorie ona aklına gelen bütün kötü sözleri söylerdi.

Kendisine ve Kate'e yaptıkları için genç adama karşı büyük bir öfke duyuyordu.

Rorie, "Kütüphanedeki işim dolayısıyla genellikle elbise giyiyorum," diye açıkladı. "Ayrıca sık sık dışarı çıkıyorum. Birkaç aydan beri Dan Rogers adında biriyle arkadaşlık ediyorum. Aslında kullandığım araba

da onun."

Kate, "Demek bir erkek arkadaşın var, öyle mi?" diye sordu. Bir anda rahatlamıştı sanki.

"Evet. Dan ve ben birkaç aydır birlikte çıkıyoruz."

Mary gürültülü bir şekilde öksürerek suçlayıcı bir ifadeyle Rorie'ye baktı, ama genç kız buna aldırış etmedi. "Gitmiyor muyuz?"

"Elbette, hazırsan gidebiliriz." Dışarı çıktıklarında genç kız Rorie'ye dönüp huzursuz bir ifadeyle ellerini blucininin arka cebine soktu. "Canını sıktım ve bunun için özür dilerim. Seninle Clay'e güvenmediğimi ima etmeye çalışmıyordum."

"Özür dilemene hiç gerek yok. Eğer Clay benim nişanlım olsaydı aynı şeyleri hissedeceğimden eminim."

Kate başını iki yana salladı. "Ama ben özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Eğer çevresinde güzel bir

kız bulunduğunda ona güvenemezsen, Clay'in istediği gibi bir eş olabileceğimi sanmıyorum."

O anda yer yarılıysaydı Rorie memnuniyetle içine girebilirdi. Kate'in yüzüne bakmaktan ve Clay Franklin için hissettiklerinden çok daha iyiydi bu.

Genç kız elinden geldiğince kayıtsız bir ifadeyle, "Benim için endişelenmene hiç gerek yok," dedi. "Bir iki

gün içinde hayatınızdan çıkıp gideceğim."

"Rorie, lütfen! Aptalca bir kıskançlığa kapıldığım için bir an önce buradan gitmeni istemem. Şimdi kendi

mi çok kötü hissediyorum."

"Buna hiç gerek yok. Buradan gitmek zorundayım... Gitmek istiyorum. Arabam tamir edilinceye kadar tatilim boşa geçiyor ve yapmayı planladığım bir sürü şey var. Hiç Victoria'ya gittin mi?"

Kate broşürü incelerken, "Bir kere gittim ama o sıra da beş yaşındaydım; hiçbir şey hatırlayamayacak kadar küçük," dedi. "Bu eğlenceli bir yolculuğa benziyor. Bence Clay ile ben balayımızı orada

geçirmeliyiz."

Rorie, "Bunun için mükemmel bir yer olur," diye mırıldandı. O anda kalbi büyük bir acıyla burkulmuştu.

Kate'in bu durumun farkına varmamış olması için dualar ederek duygularını bastırmaya çalıştı.

"Kanada'yı gör meyi çok istiyorum. Bu arada, Mary bu hafta sonuna doğru kız kardeşini görmek için Riversdale'e gidiyor. Eğer burada bulunursam yemeklerle benim ilgilenmemi istedi. Yardım etmek ister

miydin? İyi vakit geçirir, bir birimizi daha yakından tanıma imkânı bulurduk."

"Bu harika olur." Kate kolunu genç kızın ince beline dolayarak onu kendisine doğru çekti. "Teşekkür ederim, Rorie. Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ve bunun için sana minnettarım."

Rorie gerçekten de bunu yapmak niyetindeydi. Kate, "Belki bu bencillik gibi görünüyor," diyerek sözlerini

sürdürdü. "Ama arabanın bozulmasına sevindim, çünkü çok iyi dost olacağımızı anlayabiliyorum."

Rorie de aynı şeyi düşünüyordu, ama bu, huzursuzluğunun daha da artmasına neden oluyordu.

Nightingale sakin bir kasabaydı. Ana caddenin bir yanında güzellik salonu, sigorta acentası, bir kafeterya

ve benzin istasyonu, diğer yanında da bir bakkal dükkânı, eczane ve büyük bir mağaza vardı. San

Francisco'da insanlar sürekli büyük bir telaş içinde oradan oraya koşuştururlardı. Oysa burada hiç

kimsenin acelesi yoktu. Sanki on beş bin kişilik nüfusuyla bu kasaba, zamanın gerisinde kalmıştı. Rorie bu sakin gezintiden çok hoşlandı.

Kate arabasını park ederken, "Kütüphane Maple so kağındaki lisenin hemen karşısında," dedi. "Böylece

öğrenciler kütüphaneden kolaylıkla yararlanabiliyorlar."

Rorie arabadan inerken otomatik bir hareketle kapının kilidini bastırdı.

"Burada bunu yapmana gerek yok. En azından yirmi yıldır hiçbir araba hırsızlığı olmadı."

Rorie'nin şaşkınlığı gözlerindeki ifadeden anlaşılıyor olmalıydı ki Kate, "Yeni bir polis arabası alınması konusunda epey problemimiz oldu," diye ekledi. "İki yıldan beri kasabada hiç suç işlenmediğinden, insanlar buna neden gerek duyulduğunu anlayamıyorlar. Buradaki en kötü olay Harry Ackerman'ın sarhoş olmasıdır. Bu yılda bir ya da iki kez olur ve huzuru bozduğu için tutuklanır." Genç kız

duraklayarak gülümsedi. "Kafeteryanın önünde avazı çıktığı kadar bağırarak Nellie'ye eski aşk şarkıları söyler. Uzun zaman önce o kadınla birbirlerine âşık olmuşlar. Nellie bir başkasıyla evlenmiş ve Harry tek gerçek aşkının kaybına bir türlü alışamamış."

Rorie çantasını omzuna asarak bakışlarını sessiz sokaklarda dolaştırdı.

Kate, "İtfaiye ve polis karakolu aynı binada yer alıyorlar," diyerek sözlerini sürdürdü. "En iyi lokantamız

Oak'dir. Eğer istersen öğle yemeğimizi orada yiyebiliriz.

"Benim ısmarlamama izin verirsen."

Kate başını iki yana şiddetle sallayarak, "Bunu duymamış olayım," dedi. "Sen benim misafirimsin."

Rorie tartışmaktan vazgeçerek başka bir soru sordu. "Çiftçiler malzemelerini nereden satın alırlar?" Ona

göre bu tür malzemeler satan bir dükkân burada çok iyi iş ya pardi, ama henüz hiç böyle bir yer görmemişti.

"Garner'ın dükkânından. Orası kasabanın dışına doğrudur... Dönüşte onun önünden geçeceğiz. Aslında

kasa bayı arabayla dolaşmalıydık. Böylece daha çok şey görebilirdin. Ana cadde Nightingale'in sadece küçük bir bölümü."

Maple sokağındaki kütüphaneye giderlerken Rorie'nin kafası Kate'in tanıştırdığı insanların isimleriyle doluydu. Sanki kasabadaki herkes arabasının bozulduğunu duymuş gibiydi. Birkaç tanesi Grange'deki dans partisinden bahsederek onu aralarında görmekten memnuniyet duyacaklarını söyledi.

Kütüphaneye doğru ilerlediklerinde Kate, "Kütüphanemizden gerçekten de çok etkileneceksin," dedi.

"Babamla diğerleri para toplayabilmek için çok uğraştılar ve sonunda kütüphaneyi yapabildik. Burada insanlar oldukça eli sıkıdır. Babam onların madeni bir parayı bile çok sıktıklarını, bu yüzden paranın üstündeki bizonun kaçtığını söyler."

Rorie genç kızın bu sözleri üzerine kahkahayla güldü.

Kütüphane kasabanın en büyük binasıydı. Tek katlı binada bir sürü pencere vardı. Çift kanatlı kapının camına kütüphanenin çalışma saatleri asılmıştı. Rorie kütüphanenin akşam üstünden önce açılmayacağını fark etti ve buna daha birkaç saat vardı.

Genç kız hayal kırıklığıyla, "Kütüphane açık değil galiba," dedi.

"Endişelenme, anahtarım var. Bütün gönüllülerde birer tane vardır." Kate çantasını karıştırarak büyük bir

anahtarlık çıkardı. Kapiyı açtıktan sonra Rorie'nin içeri girmesi için kenara çekildi.

Kate ışıkları yakarken, "Mrs. Halldorfson geçen sene, kütüphane binasının tamamlanmasından bir ay sonra emekliye ayrıldı," dedi. "Kasabanın bütçesi yeni bir kütüphaneci tutmaya yeterli değil. Bu yüzden

kasabadan birkaç kişi ve öğretmenler sırayla gönüllü olarak çalışıyorlar. Bir çalışma çizelgemiz var. Bu çizelgeye her zaman uyarız. Ancak biri tatile çıktığında işler karışır ve ne yazık ki bu bütün yaz böyle olur."

"Bir kütüphaneciniz yok mu?" Rorie şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Bir kütüphane memuru tutacak paranız

yoksa neden bunca masrafa girip böylesine modern bir kütüphane binası yaptınız?"

Kate omuz silkerek, "Bunu Belediye Meclisi üyelerine sormalısın," dedi. "Bu hiç de mantıklı görünmüyor,

öyle değil mi? Ama Mrs. Halldorfson sadece yarım gün çalışıyordu ve herhalde Belediye Meclisi onun yerini alacak kişinin de aynı şekilde çalışacağını düşündü."

"Bu da hiç mantıklı değil."

"Özellikle yeni kütüphanenin eskisinin iki katı büyüklükte olduğu düşünülürse."

Rorie daha başka şeyler söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ama boşa harcanan fırsatlara çok

şaşırmıştı.

"Aylardır yarım gün çalışacak birini bulabilmek için ilânlar verdik, ama şimdiye kadar ilgilenen kimse çıkmadı. Bu yüzden kimseyi suçlamıyorum, işin büyüklüğüne bakınca hiç kimse tek başına bunu üstlenmek istemiyor."

Rorie, "Bir kütüphane kitap alıp veren bir yer ol maktan çok daha fazla önem taşır," dedi. Sesinin yükselmesini engelleyememişti. Bu konu onu çok yakından ilgilendiriyordu ve sessiz kalması mümkün değildi. "Bir kütüphane halkın kalbi olabilir. Burası toplantılar için kullanılmıyor mu?"

Kate, "Korkanm hayır," diye cevap verdi. "Herhangi bir toplantı olduğunda herkes Nellie'nin kafeteryasında buluşur." Ardından sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Nellie çok güzel börekler yapar,"

diye ekledi.

Rorie ileri gittiğinin farkına vararak omuz silktili. "Burası çok güzel bir bina Kate ve onunla gururlanmak ta

haklısın. Az önce kabalık etmek istememiştim."

Kate düşünceli bir ifadeyle, "Ama tamamiyle haklıydın," dedi. "Kütüphaneden verimli bir şekilde yararlanamıyoruz, öyle değil mi? Gönüllüler ancak bu kadarını yapabiliyorlar. Bu yüzden de kütüphane

sadece haftada üç gün, öğleden sonraları açılıyor." Genç kız içini çekti. "Sanırım babamla diğer Belediye

Meclisi üyeleri Mrs.Halldorfson'ın sonbaharda geri dönmesini bekliyorlar, ama bu ona karşı haksızlık. Bu

topluma yirmi yıldan fazla hizmet etmiş. Yerine birini bulamadığımız için geri dönmeye zorlanmadan, huzur içinde emekliye ayrılmayı hak etti."

"Umarım yakında birini bulursunuz." Kate, "Ben de öyle umarım," diye mırıldandı. Öğle yemeğinden sonra Kate söz verdiği gibi Rorie'yi kasabada dolaştırdı. Birkaç kilise ve kendisinin öğretmenlik yaptığı okulda tepenin üstündeki güzel evleri gösterdikten sonra turu kasabanın dışında, Garner'in dükkânının

yanında bitirdi.

Kate arabayı tozlu bir kamyonetin yanma park ederken, "Luke burada," dedi. "Luke?"

"Kâhyamız. Eğer o olmasaydı babam ne yapardı bilmiyorum. Liseye gittiğim yıllardan beri bizim çiftliği o

idare eder. Artık babamın emeklilik yaşı geldi ve şimdi Luke'un her şeyi kontrolü altına almasını her zamankin den çok istiyor."

Kate arabadan inerek kaportaya yaslanıp kollarını göğsünde kenetledi. Başka ne yapabileceğini bilmeyen

Rorie de ona katıldı.

"Luke bir dakika sonra dışarıya çıkar," dedi genç kız.

Gerçekten de biraz sonra, omzunda bir tahıl çuvalı bulunan uzun boylu, yanık tenli bir adam dükkândan

çıktı. Gözleri öylesine koyu renkliydi ki bir akik gibi parlıyordu. Gözlerinden düşüncelerini okumak mümkün değildi. Köşeli bir çenesi, gür kaşları vardı. İnce yapılı vücuduyla son derece yakışıklıydı.

Kate bir kahkaha atarak, "Yardıma ihtiyacın var mı, yabancı?" diye sordu.

"Yardım mı edeceksin?"

"Hayır."

Luke güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. O zarif tırnaklarının kırılmasını istemezsin, öyle değil mi?"

Kate, "Buraya benimle alay edesin diye gelmedim," dedi. Bu konuşmadan zevk aldığı açıktı. "Seni Rorie

Campbell ile tanıştırmak istiyordum. Geçen gece Clay'in bahsettiği o arabası bozulan kız."

"Hatırlıyorum. Kâhyanın gözleri ilk kez Kate'den uzaklaştı. Çuvalı kamyonetin arkasına bıraktıktan sonra

dişlerinin yardımıyla sağ elindeki eldiveni çıkardı ve elini Rorie'ye uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, bayan."

"Ben de memnun oldum." O anda Rorie genç adamın ismini nerede duyduğunu hatırladı. Skip,

Grange'deki danstan bahsederken Luke Rivers'ın sözünü etmiş, Logan'ların kâhyasına kasabadaki bütün

kızların hayran olduklarını söylemişti. Rorie bunun nedenini şimdi anlayabiliyordu.

Luke yavaşça onun elini sıktıktan sonra dikkatini tekrar Kate'e çevirdi. Bir anda gözlerindeki ifade fark edilebilecek kadar yumuşamıştı.

Kate, "Luka benim ağabeyim gibidir," dedi.

Genç adam bu sözler üzerine kaşlarını çattı, ama hiç bir şey söylemedi.

"Bu geceki dans partisinde bize eşlik etmeni istiyoruz," diye devam etti Kate.

"Ya Clay?"

"O da gelecek. Partiye dördümüz birlikte gidebiliriz diye düşünmüştüm."

Rorie yanılmıyordu. Kate onun Luke ile birlikte olmasını istiyordu ve genç adam bu durumdan hiç de hoşnut değildi.

Genç kız, "Kate, dinle," diye söze başladı. "Bu gece gelmesem iyi olacak. Hayatımda hiç böyle bir partiye

katılmadım..."

Kate, "Önemli değil," diyerek sözünü kesti. "Luke sana ne yapacağını göstermekten memnun olacaktı, öyle değil mi, Luke?"

Genç adam, "Elbette," diye homurdandı, ama buna hiç de hevesli olmadığı belliydi.

"Luke!" Kate şaşkınlıkla bir kahkaha attı.

Rorie telaşla, "Dinle," dedi. "Luke'un bu gece için kendince planları olduğu belli. Bunları bozmak istemem"

O anda genç adam bakışlarını ona çevirdi. "Sana eşlik etmekten zevk duyarım, Rorie."

"Bütün gece ayaklarına basabilirim... Bence yapabileceğim en iyi şey bu dans partisine katılmamak."

Kate, "Çok saçma," diye bağırdı. "Luke böyle bir şey yapmana asla izin vermez. Ben de öyle."

Luke, "Çok iyi vakit geçireceğiz," dedi. "Sen her şeyi bana bırak." Rorie bu partiye gitmek istememesine

rağmen başını salladı.

Kısa süren bir sessizlikten sonra, Kate gülümseyerek, "Sanırım artık Rorie'yi geri götürüp, ona uygun güzel bir elbise bulmalıyım," diyerek arabasının anahtarlarını havaya atıp tuttu.

İki kadın arabaya bindiklerinde genç adam şapkasına dokunarak onları selamladı. Yola çıkıncaya kadar Rorie ondan hiç bahsetmedi. Sonra Kate'e dikkatle bakarak, "Gerçekten de çok çekici bir erkek, öyle değil mi?" dedi. Kate başını salladı. "Onun hâlâ evlenmemiş olmasına çok şaşıyorum. Nightingale'de onunla evlenmek isteyecek bir yığın kız var. Grange'deki her dans partisin de kadınlar onun etrafında pervane olurlar. Bu konuda onunla dalga geçmek çok hoşuma gidiyor. Ama dilerim Luke kendine uygun

birisiyle evlenir. Onun yalnız yaşamasından hoşlanmıyorum. Artık evlenip bir yuva kurmayı düşünmesinin zamanı geldi. Geçen ay otuz yaşma girdi, ama bu konuyu son kez açtığımda bana söylemediğini bırakmadı."

Rorie dudağını ısırdıktan sonra derin bir nefes aldı. Luke'un kalbini birisine kaptırdığını tahmin ediyordu

ve bu kişi de başka bir erkekle nişanlıydı. Genç kız içinden, 'Tanrı yardımcın olsun,' diye geçirdi. Luke'un

neler hissettiğini çok iyi biliyordu.

Luke, Kate ve Rorie genç adamın arabasıyla Grange'e vardıklarında müzik çalmaya başlamıştı bile. Rorie

bu gece neşeli görünmeye çalışıyor, ama bunda fazla başarılı olamıyordu. Yolda Luke ile birkaç

kelimeden fazla konuşmamıştı. Genç adamın da bu planlanmış beraberlikten hoşlanmadığı belliydi. Ama

şu anda birlikte olmak zorundaydılar ve Rorie de elinden geldiğince bu gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı.

([http://www.centraltexascountry.com/images/2stepleft.](http://www.centraltexascountry.com/images/2stepleft.gif)

[gif](http://www.centraltexascountry.com/images/2step-right.gif))(<http://www.centraltexascountry.com/images/2step-right.gif>)

Salona girdiklerinde içerdekilerin neşeli sesleriyle karşılaştılar. Rorie neyle karşılaşacağını bilmiyordu, ama salonun ortasında genç bir adamın komutlarına uyarak dans eden şık giyimli insanları görünce çok

şaşırdı. Kate elbiselerinden birini giymesi için ısrar etmişti. Rorie parlak mavi bir etek ve ona uygun şık bir bluz seçmişti, ama yi ne de kendisini bu kabarık etek içinde aptal gibi hissediyordu.

([http://www.centraltexascountry.com/images/dance13-skirt-](http://www.centraltexascountry.com/images/dance13-skirt-02.jpg)

[02.jpg](http://www.centraltexascountry.com/images/skirt-0058.jpg))(<http://www.centraltexascountry.com/images/skirt-0058.jpg>)

Grange, Rorie'nin düşündüğünden daha büyüktü. Duvarlardan birinin önüne üzeri yiyeceklerle dolu masalar sıralanmıştı. Cilalı dans pisti o kadar kalabalıktı ki, Rorie insanların birbirlerine çarpmadan hareket edebil melerine çok şaşırdı. Bütün salon enerji ve müzikle doluydu. Genç kız yavaş yavaş neşesinin yerine gelmeye başladığını hissetti. Ayak parmakları müziğin kıvrak ritmine uyarak tempo tutuyordu. Bir süre sonra kendisinin de neşe içinde dans eden insanların arasına katılacağını biliyordu. Zaten bu kaçınılmaz bir şeydi. Kate, Clay ve Skip'in onun bir kenarda oturup dans edenleri seyretme sine izin vermeyecekleri çok açıktı.

Kate neşe içinde, "Bacaklarım şimdiden hareket etmeye başladı," diye bağırdı. Clay gülümseyerek kolunu onun beline doladı ve birlikte dans pistine doğru yürüdüler. Sekiz kişiden oluşan bir halka onları

aralarına almadan önce genç adam arkasına dönüp Rorie'ye baktı.

Luke dans pistine bakarak, "Dans edelim mi?" diye sordu.

Buna pek hevesli görünmüyordu ama Rorie onu suçlamadı yine de. "Biraz oturup dans edenleri seyretsek olur mu? Önce havaya girmek istiyorum."

"Bence sakıncası yok."

Luke buna çok memnun kalmış görünüyordu. Her halde bu şehirli kızın kendisini gülünç duruma

düşüreceğini sanıyordu. Genç adam onu kenardaki sandalyelere doğru götürünce Rorie oturma hatasında bulundu ve o anda eteği havaya kalktı. Utanç içinde eteklerini kapatarak kumaşı bacaklarının

arasına sıkıştırdı.

"Merhaba, Luke." Mavi gözlü, sarışın bir kadın yanlarına sokulmuştu. "Bu gece partiye gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Burada olmana çok sevindim." "Betty Hammond, bu Rorie Campbell." Rorie

başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Betty."

"Dün eczanede senden bahsedildiğini duydum. Sen arabası bozulan kızsın, öyle değil mi?"

"Evet." Rorie artık herkesin bunu öğrenmiş olmasına şaşılmıyordu.

"Umarım her şey yoluna girer."

"Teşekkürler." Betty, Rorie ile konuşmasına rağmen, bakışları sürekli Luke'un üstündeydi. Şu anda dansa

davet edilmeyi beklediğine hiç şüphe yoktu.

Rorie, "Neden Betty ile dans etmiyorsun, Luke," de di. "Böylece sizi seyrederek neler yapmam gerektiğini öğrenebilirim."

Betty neşeyle, "Çok iyi fikir," dedi. "Kalabalığın dışında dans ederiz. Sen de nasıl olduğunu görürsün."

Rorie başını salladı.

Luke ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Bundan emin mi sin?"

"Elbette."

Rorie dans edenleri dikkatle seyrederek figürleri ezberlemeye çalıştı. Dans bittiğinde beyni uğulduyordu.

Ayakları kemanların kıvrak müziğine tempo tutmaya başlamış, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

O sırada Skip yanına gelerek, "Rorie, bu dansı bana lütfeder misin?" diye sordu.

"Ben... Ben henüz hazır olduğumu zannetmiyorum."

"Saçma." Skip onun itirazlarına kulak asmayarak elinden tutup ayağa kaldırdı.

Genç kız alçak sesle, "Skip, seni utandıracağım," diye fısıldadı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Bir yerden başlamalısın." Skip kolunu genç kızın beline dolayarak onu sahnenin yakınına doğru götürdü.

Skip, "Yeni bir konuğumuz var, Charlie," diye bağırdı. "Onun için kolay bir şeyler çalın."

Charlie başparmağını havaya kaldırarak Skip'e işaret verdikten sonra mikrofona uzandı ve kendisini dinleyen neşeli topluluğa, "Bu kez biraz yavaşlayacağız," diye seslendi. "San Francisco'dan Miss Rorie Campbell bize katıldı ve bu onun dans pistine ilk çıkışı."

Yüzlerce kişi dönüp ona bakarken Rorie ölmek istedi. Ama dans eden insanlar hep bir ağızdan bağırarak

onu selamlıyorlardı. Genç kız ürkek bir şekilde elini havaya kaldırarak kalabalığa gülümsedi.

İlk adımlar dansın en zor kısmıydı, ama az sonra Rorie pistin ortasında kahkahalarla gülerек dans ediyordu. Bir zamanlar modası geçmiş, aptalca bir eğlence olarak düşündüğü bu parti çok hoşuna gitmeye başlamıştı.

Skip onu sandalyesine geri götürdüğünde nefes nefese kalmıştı. Skip, "İçecek bir şeyler ister misin?" diye sorunca genç kız başını salladı. Boğazı iyice kurumuş, yanmaya başlamıştı.

Skip ayrıldığında Luke Rivers yanında belirdi. "Çok iyi dans ettin."

"Şehirli bir kız için demek istiyorsun."

"Herkes kadar iyi."

"Teşekkürler."

"Sanırım senden özür dilemem gerekiyor, Rorie."

Genç kız bir kahkaha atarak, "Dans pistine benimle çıkıp kendini aptal yerine koymak istemediğin için mi?" diye sordu. "Bunun için seni suçlamıyorum. Kate ile Clay beni senin kucağına attılar. Bu gece için başka planların olduğundan eminim ve senin adına çok üzgünüm."

Luke gülümsedi. "İnan bana, bu gece birçok kişi kıskançlıkla bana bakıyor. En az bir düzine erkek seninle

birlikte olmak isterdi."

Rorie'nin bir şey söylemesine fırsat kalmadan Skip elinde kâğıt bir bardakla geri geldi. Yanında ona hayranlıkla gülümseyen bir kız vardı.

Skip, Rorie'ye, "Şimdi Caroline ile dans edeceğim, olur mu?" dedi.

Genç kız gülümseyerek, "Elbette," diye karşılık verdi. "Benimle dans pistine çıkma cesaretini gösterdiğin

için teşekkür ederim." Skip kızarak kolunu Caroline'ın beline doladı ve aceleyle dans pistine doğru

yürüdü.

"Dans eder misin?" Luke başıyla dans eden çiftleri gösterdi.

Rorie içkisini aceleyle bitirdikten sonra, hiç duraksamadan elini genç adama uzattı. Birlikte kalabalık piste doğru ilerlediler.

Zaman ilerledikçe Rorie'nin o kadar çok kavalyesi olmuştu ki, sayısını unutmuştu. Dans sırasında bir kez

Clay'i görmüş, genç adam neşeyle el sallamıştı. Rorie ise ona karşılık vereyim derken adımlarım karıştırmıştı. Neredeyse kavalyesinin kollarının arasına düşecekti. Uzun boylu şerif yardımcısı bundan çok memnun kalmıştı.

Saat henüz on olmasına rağmen Rorie çok yorulmuştu. Yüzünden ve boynundan ter süzülüyordu.

Buradan kaçmalıydı. Birkaç kez dans etmemek için kenara çekildi, ama hiç kimse onun mazeretlerini dinlemiyordu.

Dans ara verince biraz nefes alıp serinlemek için dışarıya çıkma fırsatı buldu. Birkaç kişi daha onun gibi düşünmüş olmalıydı ki, park yerinde gruplar ve dolaşan çiftler vardı.

Loş bir ışıkla aydınlatılmış park yerinde dolaşırken ellerinde viski şişeleri bulunan bir grup erkeğe rastladı. Rorie onların yanından büyük bir daire çizerek Luke'un arabasına doğru yürüdü. Telaş içinde ilerlerken bir kamyonetin yanında arzuyla birbirlerine sarılmış bir çiftte takılıp düşecekti neredeyse.

Rorie telaşla özür diledikten sonra yoluna devam etti. Sadece temiz hava alabilmek için birkaç dakika yalnız kalmak istemişti, ama böylesine engellerle dolu bir yolda yürümeyi beklememişti.

Sonunda Luka Rivers'in arabasına vardığında ön kaputa yaslanarak temiz havayı içine çekti. Bu gece hak

kındaki bütün varsayımları yanlış çıkmıştı. Bu partide kendisini çok yalnız ve yabancı hissedeceğini düşünmüş, ama böyle bir şey olmamıştı. Eğer Dan'e bu parti den bahsetse, genç adam kendi deyişiyle aptal köylülerin yanında böylesine iyi vakit geçirebildiği için ona kahkahalarla gülerdi. Bu düşünce Rorie'yi rahatsız etti. Bunlar dost canlısı, neşeli insanlardı. Rorie'yi kanatlarının altına almışlar, onun gelişini memnuniyetle karşılamışlardı. Şimdi de genç kıza son derece çekici bir yaşam tarzı gösteriyorlardı.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Yanına yaklaşan erkeğin sesini tanıyan Rorie'nin bü tün vücudu gerildi. "Merhaba, Clay."

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 17, 2007, 10:22:28 ÖÖ

Bölüm Sekiz

Rorie sesinin neşeli çıkması için çaba gösterdi. Genç adama doğru dönerken Kate'in de onun yanında olmasını bekliyordu. Logan'ların evine gittiklerinden beri ikisi birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Aslında

Kate'in etraf ta bulunması daha iyiydi, çünkü böylece Rorie ile Clay içlerindeki dürtülere uyamıyorlardı.

Clay ellerini genç kızın omuzlarına koyunca Rorie farkında olmadan irkildi. O sırada genç adam ellerini geri çekti.

"İyi vakit geçiriyor musun, Rorie?"

Genç kız başını salladı. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bu da kırsal hayat hakkında ne kadar ön yargılı olduğumu gösterir. Ama bu geceden büyük zevk aldığımı söyleyebilirim."

"Çok sevindim." Clay ellerini yana indirerek parmaklarını birkaç kez açıp kapadı. "Seninle dans etmem gerekirdi ama..."

Genç kız onu hemen susturdu. "Hayır, Clay. Açıklama yapma... Buna gerek yok. Anlıyorum."

Clay'in gözlerinde öylesine garip bir ifade vardı ki Rorie bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Aralarındaki

hava gene eskisi gibi büyülü bir hal almıştı.

Clay, "Anladığımı hiç sanmıyorum, Rorie," dedi. "Ama bu önemli değil. Bir iki güne kadar buradan gideceksin ve ikimizin de hayatı eski haline dönecek."

Rorie başını sallayarak onun sözlerini onayladı. Ay ışığının altında Clay ile birlikte burada durmak son dere-ce baştan çıkartıcıydı. Genç kız o anda birlikte oturup konuştukları geceyi hatırladı ve böyle karşılıklı durup konuşmalarının bile tehlikeli olduğunu anladı.

Rorie dikkatle, "Kate seni aramayacak mı?" diye sordu.

"Hayır. Luke Rivers onunla dans ediyor."

Genç kız bir an için Clay'e bakmaya cesaret edemeyerek gözlerini kapadı. "Sanırım artık ben de içeri girmeliyim. Sadece biraz temiz hava almak ve serinlemek için buraya gelmişim."

"Önce benimle dans et... Burada ay ışığında."

Rorie karşı koymak istedi, ama Clay kolunu beline dolayınca kendisini bıraktı. Kate bütün hayatı boyunca

onunla birlikte olacaktı. Oysa kendisinin sadece birkaç saati vardı. Kollarını yavaşça kaldırarak genç adamın boynuna doladı. Clay'in kollarının arasında olmaktan bu kadar hoşlanması doğru değildi.

Genç adam ona sınıksı sarılarak, "Rorie," diye mırıldandı.

Sanki birbirleri için yaratılmışlarcasına uyum için-deydiler. Clay çenesini genç kızın başına yaslayarak hafifçe saçlarına sürttü.

Rorie, "Bu çok yanlış," diye mırıldanırken gözlerini kapadı. Genç adamın kollarının arasında kendisini güvende hissediyordu.

"Biliyorum..."

Ama ikisi de birbirlerinden ayrılmaya istekli görün-müyorlardı.

Clay dudaklarını genç kızın şakaklarında dolaştırarak onu öptü. "Tanrım bana yardım et. Rorie, ben ne

ya-pacağım? Seni düşünmekten bir türlü vazgeçemiyorum. Sen geldiğinden beri gözüme uyku girmiyor..." Genç adamın sesi iyice boğuklaşmıştı.

Rorie, "Lütfen," diye yalvardı. "Yapamayız... Bu şekilde konuşmaya bile hakkımız yok." Clay'in gri gözleri genç kızın kollarından ayrılmıyordu. Başını öne doğru eğince nefesleri birbirine karıştı.

"Sana bir daha elimi sürmeyeceğime yemin etmiş-tim."

Rorie bakışlarını ondan kaçırdı. Kendisi de aynı yemini etmişti. Oysa şimdi nasıl bir hata yapmak üzere

olduklarını, Kate'i çok kötü incitebileceklerini ona anlata-bilmek için uygun kelimeleri bulmaya çalışıyor,

buna rağmen Clay'i reddedemeyeceğini biliyordu.

Genç adam parmaklarını onun omuzlarından boynuna, oradan da yanaklarına götürdü. Ardından

Rorie'nin saçlarını okşayıp işaret parmağını genç kızın dudaklarına dokundurdu.

Rorie inleyerek dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Şu anda genç adama karşı büyük bir ihtiyaç duyuyordu.

Clay, "Sadece şimdilik... Şu birkaç dakika için benimmişsin gibi davranmama izin ver," diye yalvardıktan

sonra genç kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını öpmeye başladı. Öpüşmeleri devam ettikçe

Rorie'nin duyduğu acı da artıyor, kendisini bekleyen yalnızlığı düşündükçe kalbi acıyla sızlıyordu. Genç adamın dudaklarından kurtulmak için geri çekildiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu.

Rorie ellerini yüzüne kapayarak, "Hayır," diye bağırdı ve arkasını döndü. "Lütfen Clay. Bunu yapmamalıyız."

Genç adam öylesine uzun bir süre sessiz kaldı ki Rorie onun gittiğini zannetti. Derin bir nefes aldıktan sonra ellerini aşağıya indirdi.

"Seni sevmek çok kolay olurdu Rorie." Genç kız başını şiddetle iki yana sallayarak, "Hayır," diye fısıldadı.

"Ben sana uygun biri değilim... Bunun için artık çok geç. Hayatında Kate var." Sesindeki acıyı saklaması mümkün değildi. Aralarında oluşabilecek her hangi bir ilişkinin sonu yoktu. Bir ya da iki gün içinde arabası tamir edilecek, Clay'in hayatından, girdiği kadar çabuk çıkıp gidecekti.

Genç adam sesini çıkarmadan duruyordu. Yüzü gölgelerle maskelenmişti ve Rorie onun düşüncelerini okuyamıyordu. O sırada Clay derin bir nefes aldı.

"Haklısın, Rorie. Aramızdaki bu yaklaşmanın kontrolümüzden çıkmasına izin veremeyiz. Seni bir da ha

öpmeyeceğime söz veriyorum ve bu sözümü de tutacağım."

Genç kız, "Ben de üstüme düşeni yapacağım," dedi.

Aralarında bir anlaşmaya vardıkları için kendisini daha iyi hissediyordu. Clay uzanarak genç kızın elini tuttu. "Haydi, seni salona götüreceğim. Her şey yoluna girecek. Yapmamız gerekeni yapacağız."

Genç adamın ses tonundan bu sözleri içtenlikle söylediği anlaşılıyordu. Rorie de sessizce kendi kendine

aynı sözü verdi.

Rorie ertesi sabah geç saatlere kadar uyudu. Aşağıya indiğinde Mary mutfakta öğle yemeğiyle ilgili hazırlıkları yapmakla meşguldü.

Kâhya kadın hemen, "Dün gece iyi eğlendin mi?" di ye sordu. Genç kız cevap yerine ellerini çırparak hayali bir kavalyle dans etmeye başladı. Onun bu davranışı karşısında Mary gülümseyişini saklamaya

çalıştı. "Şu haline bak. Ben senden sadece evet ya da hayır bekliyordum."

"Çok iyi vakit geçirdim."

"Şehirdeki partilere hiç benzemediğine bahse girerim."

Rorie kendisine bir fincan kahve doldururken, "Bu konuda çok haklısın," dedi.

"Bugün Kate'i görecekt misin?"

Rorie başını iki yana salladıktan sonra ekmek kızartma makinesinin içine bir dilim ekmek koydu. "Bu

sabah doktorla randevusu var. öğleden sonra öğretmenler toplantısına katılacak. Eğer fırsat bulabilirse

buraya uğra maya çalışacak, ama yarın onu kesinlikle göreceğim."

Rorie, Clay'in nişanlısıyla mümkün olduğu kadar çok beraber olmak istiyordu. Kate'in arkadaşlığından gerçek ten de hoşlanıyordu ve onun yanında bulunmasının iki faydası vardı: Rorie'yi meşgul etmek ve aynı zamanda da Clay ile yalnız kalmamasını sağlamak.

Mary kaşlarını çatarak, "O. halde bugün ne yapacak sını?" diye sordu.

Rorie bir kahkaha attı. "Endişelenme. Ayağının al tında dolaşmayacağıma söz veririm."

Kâhya kadın neşeyle gülümsedi... Yoksa bu bir rahatlama mıydı? "Aslında Clay'in ihtiyaç duyduğu bilgileri bilgisayara yüklemeyi düşünüyordum. Fazla bir şey kalmadı. Sanırım öğleden sonra hepsini bitirmiş olurum."

"Eğer seni arayan olursa orada bulunacaksın, öyle mi?"

Rorie, "Orada olacağım," diye tekrarlardı. Kendisini kimin arayacağını bilmiyordu. Kâhya kadın sanki her

an polisler gelip, Franklin'lerin Rorie Campbell'i nereye sakladıklarını öğrenmek isteyeceklermiş gibi konuşmuş tu.

Rorie kahve fincanını yanına alarak bahçeden geçti ve ahıra girdi. Buradaki canlılıktan bir kez daha çok etkilenmişti. Ahırda çalışanlardan bazılarının isimlerini öğrenmiş olan genç kız, gülümseyip el sallayarak

onları selamladı.

Daha önce olduğu gibi büro yine boştu. Bilgisayarı açıp dosyaları yanına çekerken fincanını masanın üstüne bıraktı. Birisinin odaya girdiğini duyduğunda çalışmaya başlamıştı bile. Duraklayarak başını arkaya çevirdi.

"Rorie."

"Clay."

Birbirlerine nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı. Neredeyse korkuyorlardı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Genç kız ayağa kalktı. "Şimdi gideceğim..."

"Hayır. Buraya bir şey almak için geldim. Bir dakika içinde çıkmış olacağım."

Rorie başını sallayarak tekrar yerine oturdu. "Pekâlâ."

Genç adam masasının başına giderek kâğıtları karıştırmaya başladı. Bakışlarını yaptığı işten ayırmıyordu

ama çenesi gerilmiş, dişleri sıkılmıştı. Her hareketinden sabırsızlık okunuyordu. "Kate senin San Francisco'da bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi. Ben... Ben bunu bilmiyordum."

"Ben ona bağlı değilim... en azından senin ima ettiğin şekilde değil. Adı Dan Rogers ve yaklaşık altı aydır

onunla görüşüyorum. Dul bir erkek. Araba da onun."

Clay'in dudakları bir çizgi halini aldı, ama genç kıza hâlâ bakmıyordu. "Ona âşık mısın?"

"Hayır."

Clay elini gözlerinin üstünde dolaştırdı. "Bunu sormaya hakkım yoktu. Hem de hiç. Bağışla beni, Rorie."

Bu sözlerinin ardından kâğıtlarını topladı ve arkasına bakmadan bürodan dışarı çıktı.

Rorie bu konuşmadan öylesine etkilenmişti ki tekrar çalışmaya başladığında peş peşe üç kez hata yaptı.

Bunun üzerine kendisini toparlayabilmek için çalışmayı bıraktı..

Telefon çaldığında buna aldırış etmedi. Mary ya da adamlardan birinin cevap vereceğini biliyordu. Az sonra arkasından ayak sesleri duyunca başını çevirdi.

Skip nefes nefese içeri girmişti. Telefonunun bulun duğu yönü işaret ederek, "Seni arıyorlar," dedi.

"Beni mi?" Arayan ancak Dan olabilirdi.

Skip birkaç kez başını sallayarak ellerini dramatik bir ifadeyle göğsünde birleştirdi. Rorie telefonu sınıksıkı

kavrayarak, "Alo," dedi. "Ben Rorie Campbell."

Karşı taraftan George'un, Riversdale'daki tamircinin sesi duyuldu. "Miss Campbell, size şöyle açıklayayım. Size bir iyi bir de kötü haberim var."

Genç kız sabırsızlık dolu bir hareketle alnına düşen saçlarını geri iterek, "Yine ne oldu?" diye bağırdı. Elk

Run'dan uzaklaşmak zorundaydı ve bunu ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyi olacaktı.

"Tam planladığımız gibi adamım arabanızın su pompasını Portland'den aldı."

"İyi."

George içini çekti. "Ama yine de küçük bir problem var."

Genç kız umut dolu bir ifadeyle, "Küçük bir problem mi?" diye tekrarladı.

"Şey, aslında pek de küçük değil."

"Dinle, George, burada seninle tahmin etme oyunu oynamak istemiyorum. Bana yalnızca ne olduğunu

anlat ve buradan ne kadar zaman sonra ayrılabileceğimi söyle."

"Üzgünüm, Miss Campbell, ama yanlış parça yollamışlar. Sanırım yeni parçanın gelmesi iki ya da üç gün

daha sürecek."

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 17, 2007, 10:32:01 ÖÖ

Bölüm Dokuz

Rorie telefonu kapattığında Skip, "Ne oldu?" diye sordu.

Genç kız kollarını göğsünün üstünde kenetleyerek derin nefes aldı. İçinde yükselen öfkeyi bastırmak için

kendisiyle mücadele ediyordu. Olanlar George'un, Skip'in, Kate'in ya da bir başkasının hatası değildi.

Skip tekrar, "Rorie?" diye sordu.

Genç kız kayıtsız bir ifadeyle, "Araba için yanlış parça yollamışlar," dedi. "Bu durumda iki ya da üç gün daha burada kalmam gerekecek."

Skip duydukları karşısında endişelenmiş görünmüyordu. "Rorie, bu o kadar da kötü değil. Senin aramızda bulunmandan memnunuz... Sen de burayı seviyorsun, öyle değil mi?"

"Evet ama..." Sıkıntısının onların dostluklarından, çiftlikten ya da çiftlik hayatından kaynaklanmadığını

nasıl açıklayabilirdi? Aynı şekilde ağabeyine âşık olmaya başladığını, hayatlarını mahvetmemek için bir an önce buradan kaçmak zorunda olduğunu da söyleyemezdi.

Skip, "Ama ne?" diye sordu.

"Tatilim..."

"Başka planların olduğunu biliyorum, ama burada da dinlenip iyi vakit geçirebilirsin, öyle değil mi?"

Genç kız ona cevap vermeye kalkışmadı. Sadece gözlerini kapayarak hafifçe başını salladı.

"Dinle. Artık işimin başına dönmeliyim. Bana ihtiyacın var mı?"

Rorie başını iki yana salladı. Büronun kapısı kapandığında tekrar bilgisayarın önüne oturup parmaklarını

tuşların üstüne koydu. Bir süre hiç kımıldamadan Öyle kaldı. Kafasının içi düşüncelerle doluydu. Ne

yapacaktı? Clay'le yalnız kaldıklarında aralarında doğan çekim öylesine güçlüydü ki, bunu anlamazlıktan

gelmek akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Rorie ertesi gün Elk Run'dan ayrılmayı planlamıştı. Oysa şimdi

burada kapana kısılmıştı ve bunun ne kadar süreceğini yalnızca Tanrı bilir di.

Genç kız birden oturduğu yerden kalkarak büroyu adımlamaya başladı. Dan de onun aramamıştı. Genç

kız tamamen ortadan kaybolsa bile Dan'in umurunda değil di. Ama o lanet olası araba onundu ve en azından neler olduğunu öğrenmek için biraz çaba harcayabilirdi. Rorie mantıksız davrandığının farkındaydı, ancak şu anda öf kesinden ne düşüneceğini bilmiyordu.

Genç kız aniden telefonu kaldırdı ve Dan'in San Francisco'daki bürosunun numarasını çevirmeye başladı.

Dan onun sesini duyunca, "Rorie, beni aradığın için Tanrıya şükürler olsun," dedi.

Genç adamın sesindeki endişe dolu ifade Rorie'yi biraz yatıştırdı. "En azından sen beni arayabilirdin."

"Denedim. Sanırım sekreterim yanlış numara yazmış. Bunda zamandır senin tekrar aramanı bekliyordum. Neden aramadın? Neler oldu?"

Genç kız arabanın bozulmasından tamirciyle yaptığı son konuşmaya kadar her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlattı. Ancak Clay Franklin'den ve ona karşı hissettiklerin den bahsetmedi.

"Rorie, bebeğim, çok üzgünüm."

Genç kız başını salladı. Neredeyse gözlerinden yaşlar boşalacaktı. Eğer bütün benliğini Clay'e kaptırmak

üzere olmasaydı, bütün bunların hiçbiri gözüne bu kadar kötü görünmeyecekti.

Dan olanları düşünürken aralarındaki sessizlik uzadı. Sonunda genç adam, "Oraya gelip seni alayım mı?"

diye sordu.

Rorie şaşırtıcı bir sakinlikle, "Neyle gelmeyi düşünüyorsun?" dedi. "Benim arabamla mı? O döküntünün

bu yolculuğa uygun olmadığı konusunda beni ikna eden sendin. Ayrıca arabayı nasıl geri götüreceksin?"

"Bir yolunu bulurum. Dinle, bebek, senin dağ başındaki bir çiftlikte beklemene izin veremem. Bir araba

ödünç alırım ya da kiralarım." Genç adam bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Lanet olsun, unutmuştum. Ben gelemem."

"Gelemez misin?"

"Yarın öğleden sonra bir toplantım var. Çok önemli... Katılmamam mümkün değil. Üzgünüm, Rorie, ger

çekten de çok üzgünüm, ama yapabileceğim hiçbir şey yok."

Genç kız, "Endişelenme," dedi. Sesi iyice hafiflemişti. "Anlıyorum." Gerçekten de anlıyordu. Başarılı bir

borsacı olma yolundaki Dan için, mesleği çok önemliydi; Rorie'yi kurtarmaktan çok daha önemli... Genç

kız nedense Clay'in aynı şekilde davranabileceğini düşünemiyordu. Kalbinin derinliklerinde bunu istediği

anda, Clay'in hemen geleceğini biliyordu.

Rorie konuşmayı bitirmeden önce görüşmelerini bir kaç dakika daha sürdürdüler. Genç kız kendisini kapana kısılmış hissediyor, sanki bütün duvarlar üstüne doğru geliyordu. Şimdiye kadar o ve Clay duygularını gizle meyi başara bilmişlerdi, ama bunu daha fazla devam ettiremezlerdi, öte yandan Kate kör değildi, Mary de öyle.

Clay hızla büroya girerken, "Rorie," diye seslendi. "Ne oldu? Skip senin üzgün olduğunu söyledi...

Arabayla ilgili bir şey mi var? Neler oluyor?"

"George telefon etti." Genç kız koltuğunda dönerek telefonu gösterdi. "Su pompası olması gerektiği gibi

gel di... Ama yanlış pompa."

Clay bakışlarını yere indirerek şapkasını çıkardı ve eliyle alnını sildi. "Üzgünüm, Rorie."

"Ben de üzgünüm ama bunun bir faydası yok, öyle değil mi?" Dan ile yaptığı görüşmenin bir faydası olmamıştı ve bunun acısını Clay'den çıkarmak da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. "Burada takılıp kaldım ve

burası dünyada bulunmak istediğim en son yer."

Genç adam, "Benim bu durumdan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

Rorie gözlerini yakan yaşların akmasını önleyebilmek için kirpiklerini kırptırdı. Clay, "Araban Elk Run'dan yüz mil ötede bozulsaydı keşke, " dedi. "Sen buraya gelmeden önce hayatını tamamiyle düzenliydi. Ne istediğimi, nereye gittiğimi bili yordum. Ama birkaç gün içinde sen hayatımı altüst et tin."

Genç adamın bu haksız suçlamaları karşısında Rorie'nin hıçkırıkları boğazında düğümlendi. Arabasının orada bozulmasını kendisi istememişti. Mümkün olan en kısa zamanda genç adamın hayatından çıkıp gitmeyi, kendi hayatına dönmeyi planlıyordu.

Rorie içinden, 'Hayır, o kadar bekleyemeyiz,' diye geçirdi. Bu durum ikisi için de çok acı vericiydi.

"Eşyalarımı toplayacağım. Akşama buradan gitmiş olurum."

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

Rorie bilmiyordu. "Bir yere... Herhangi bir yere." Genç kız ikisinin de iyiliği için buradan ayrılmak zorundaydı.

"Pişmanlık duyacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan hemen eve git, Rorie. Haklısın... Aynı odada

birlikte kalamayız. En azından yalnız başımıza."

Genç kız onun yanından geçerken gözlerini yere dikmişti. Kalbi acıyla sızlıyordu. O sırada Clay aniden uzanarak elini tuttu ve onu durdurdu.

"Söylediklerim doğru değildi. " Genç adamın sesi sıcak ve boğuktu. "Hiçbirisi. Affet beni, Rorie."

Elleri birbirine değince Rorie'nin kalp atışları hızlandı. Bu zaten fazla olmayan direnme gücünü tamamen

yok etti ve kendisini genç adamın kollarının arasına bıraktı. Bütün hayatı boyunca böyle durabilirdi.

Genç kız, "Sen de beni affet," diye fısıldadı.

"Seni affetmek mi? Hayır, Rorie. Seni tanıdığım için hayatım boyunca her gün Tanrıya teşekkür edeceğim." Genç adam bu sözlerinin ardından Rorie'nin elini bıraktı. "Şimdi kendimi daha fazla aptal yerine koymadan buradan git."

Rorie bürodan dışarı fırladı. Sanki bir yangından kaçıyor gibiydi; kendisini yok edecek bir yangından.

Rorie iki gün boyunca Clay'in yoluna çıkmamayı başardı. Birbirlerini sadece çok kısa süreler için gördüler

ve her seferinde yanlarında birileri vardı. Genç kız birlikte oldukları zamanlarda başarıyla rol yaptıklarının

farkındaydı. Kahkahalar atıyor, şakalaşıyorlardı. İşlerin yolunda gitmediğinden şüphelenen tek kişi Mary'ydi.

Rorie kâhya kadın kendisine sorular sormadığı için minnettardı, ama Mary'nin genç kıza bakan gözleri her zaman endişe doluydu.

Grange'deki partiden üç gün sonra Mary'nin kız kardeşi Riversdale'e geldi. Kâhya kadın büyük bir heyecan la giyinip saçlarını taradı ve öğle yemeğinin bulaşıklarını yıkadıktan sonra hemen çıktı.

Rorie, Mary'nin eskimiş önlüğünü takarak kuşağını ince beline iki kez dolayıp işe başladı, öğleden sonra

Kate de yardıma geldi. Yapmayı düşündüğü tatlı için gerekli malzemeleri de yanında getirmişti.

Rorie alnına düşen saçları geriye ittikten sonra, "Mary gittiğinden beri yemek pişiriyorum," dedi. Bir yandan da kaynamakta olan sosun içine şarap karıştırıyordu. Özel yemeğiyle Clay ile Skip'i etkilemek istiyordu. Mary'ye ne kadar az yemek çeşidi bildiğini açıkla maktan kaçınmış, kâhya kadın akşam için ne

pişireceğini sorduğunda bunun bir sürpriz olduğunu söylemişti. Şimdi pişirdiği bu yemeğin, Franklin erkeklerini etkileyeceğinden kuşkusu yoktu.

Kate tezgâhın üstündeki pazar çantasına uzanırken, "Clay'in en sevdiği tatlıyı pişireceğim, limon kremalı

pasta," dedi. O sırada çantadan altı tane limon yuvarlandı.

Rorie çok etkilenmişti. Hayatında yalnızca bir kez limonlu pasta yapmaya kalkışmış, onda da hazır krema

kullanmıştı. Oysa Kate'in kremayı da kendisinin hazırlayacağı açıktı.

Kate ocağın üstüne doğru eğilerek, "Pişirdiğın şey çok güzel kokuyor," dedi. Buzdolabında taze yengeç,

karides ve küçük küçük doğranmış dil balıklan, servis yapılmadan hemen önce sosun içine katılmak üzere hazır bekliyordu.

Birkaç dakika sonra telefon çaldığında Kate pasta hamurunu yoğurmakla meşguldü. Endişeli bir ifadeyle

telefona baktı. Parmakları un ve yağla yapış yapıştı.

Rorie ona bakarak, "Telefona ben cevap vereyim mi?" diye sordu.

"iyi olur. Clay genellikle telefona Mary'nin cevap vermesini bekler."

Rorie ikinci çalışında telefonu açtı. "Elk Run."

"Miss Campbell ile mi görüşüyorum?"

Genç kız Riversdaleteki tamircinin sesini hemen tanıdı. "Evet, ben Rorie Campbell'im."

"Parça geldiğinde sizi aramaya söz vermişdim. Hatırlıyor musunuz? Evet, parça geldi. Artık üzölmenize gerek yok. Pompa birkaç dakika önce geldi... Daha onu kutusundan çıkarmaya bile fırsat olmadı, ama bunu öğrenmek isteyeceğınızı düşündüm."

"Bu kez doğru parça mı geldi?"

"Şimdi bakıyorum... Evet, doğru parça."

Rorie ne hissettiğinden emin değildi. Evet, rahatlamıştı ama yine de üzölüyordu. "Teşekkür ederim. Çok

teşekkür ederim."

"Artık bu öğleden sonra işe başlayamayacak kadar geç oldu. Oğlumun bir maçı var ve orada bulunacağıma söz verdim. Yarın sabah ilk iş olarak arabanızla ilgileneceğim. Öğle olmadan bitiririm.

Buraya gelmeden önce bana telefon edin de, her şeyin yolunda olup olmadığını size söyleyeyim."

"Olur, telefon ederim. Tekrar teşekkürler." Rorie telefonu yavaşça yerine bıraktıktan sonra duvara yaslanarak derin bir nefes aldı. O sırada Kate soru sorarcasına bakınca hafifçe gülümseyerek durumu açıkladı. "Arayan tamirciydi. Arabam için su pompası gelmiş. Yarın sabah ilk iş olarak onunla ilgilenecekmış."

"Rorie, bu harika bir haber!"

"Ben de öyle düşünüyorum." Aslında bu habere hem sevinmiş hem de üzölmüşü. Benliğinin bir bölümü

bir an önce Elk Run'dan kaçmayı isterken, bir diğör bölümü de buradan ne kadar uzaklaşırse uzaklaşsın,

aradan ne kadar zaman geçerse geçsin Clay Franklin'in yanında geçirdiğı günlerin kendisi için daima özel

bir anlam taşıyacağını anlıyordu.

Kate düşünceli bir ifadeyle, "O halde bu gece son kez birlikte olacağız," diye mırıldandı. Hayal kırıklığına

uğramış gibi bir hali vardı. "Rorie, hayatım, belki bencillik ediyorum ama senden ayrılma fikri hiç de hoşuma gitmiyor."

"Birbirimizle haberleşmeye devam edebiliriz."

"Evet, bu çok iyi olur. Sana düğün davetiyesi göndereceğime söz veririm."

Bu hatırlatma Rorie'nin isteyebileceğı en son şeydi. Ama yola çıktıktan sonra her şeyi unutmaya başlayabilirdi.

Kate neşe dolu bir sesle, "Bu gece son gecemiz ola çağına göre bence özel bir şeyler yapmalıyız," dedi.

"En iyi porselen takımları ve kristal şarap kadehlerini kulla nacağız."

Bunları duyduğunda Mary'nin yüzünün alacağı hali düşünen Rorie bir kahkaha attı.

O sırada Kate porselen dolabına doğru yürümeye başlamıştı bile. Birkaç dakika içinde masayı hazırlamış,

pastanın sosunu pişirip tezgâhta soğumakta olan kekin üstüne dökmüşü. Kate mükemmel bir kadındı.

Clay ile Skip arka kapıdan içeri girdiklerinde Rorie yemeğinin son ilavelerini yapmakla meşguldü.

Skip, "Yemek nerede?" diye sordu. "Açlıktan ölmek üzereyim."

"Birkaç dakikaya kadar hazır." Rorie yemeğın pişip pişmediğini kontrol etti, ama görünüşe bakılırsa biraz

daha beklemeleri gerekecekti.

Kate onları mutfaktan kovalayarak, "İkiniz de yukarı çıkın," dedi. "Üstünüze güzel bir şeyler giymenizi isti

yorum."

Skip şikâyet edercesine, "Yemek için giyinmemizi mi istiyorsun?" diye sordu. Rorie ilk gece onun en iyi

kıyafetini giymiş olduğunu hatırlayarak, 'Herhalde artık beni etkilemeye çalışmaktan vazgeçti,' diye düşündü. "Biz yıkandık bile... Başka ne istiyorsun?"

"Elbiselerinizi değiştirmenizi. Bu gece bir kutlama yapacağız."

"Kutlama mı?" Skip bakışlarını Kate'den Rorie'ye çevirdi. Sonra tekrar Kate'e baktı.

Kate onun kayıtsızlığına aldırış etmeyerek, "Çok doğru," dedi. "Yemeğimizi yedikten sonra Rorie için bir

parti vereceğiz. Onu kendi geleneklerimize göre uğurlayacağız."

"Rorie gidiyor mu?" Skip sanki duymayı beklediği en son şey buymuş gibi şaşkınlıkla konuşmuştu.

"Ama

daha yeni geldi."

"Riversdale'deki tamirci aradı. Arabası yarına tamir edilmiş olacak ve Rorie yola çıkacak."

Clay'in Rorie'ye bakan gözleri alev alev yanıyordu. Genç kız bakışlarını kaçırdı, ama bir an göz göze geldiklerinde onun çok üzgün olduğunu hissetti. Genç adamın çenesi kısılmış, dudakları bir çizgi halini almıştı.

Kate bir kahkaha atarak, "Şimdi ikiniz de acele edin. Yemek neredeyse hazır," dedi. "Rorie öğleden beri

sizin için yemek pişiriyor."

iki erkek mutfaktan çıktılar. Rorie daha önceden yaptığı salatayla fırında ısıttığı ekmekleri masaya koydu.

Herkes masaya yerleşip beklemeye başladığında bir tören havasında yemeği getirdi. Görünümün güzel

olma sı için on dakika uğraşmıştı.

Genç kız yemek salonuna girdiğinde Skip, "Bu her neyse çok güzel kokuyor," dedi. "Öylesine açım ki bir

atı bile yiyebilirim."

Kate, "Çok komik, Skip," dedi. "Çok komik."

Rorie servis tabağını masanın ortasına koyarak bir adım geri çekildi ve onların beğenilerini belirtmelerini

bekledi.

Skip yemeğe bakmak için sandalyesinden hafifçe kalkarak, "Hepsi bu mu?" diye sordu. Sesi hayal

kırıklığıyla doluydu.

Rorie ne cevap vereceğini bilemeyerek gözlerini kırptırdı.

"Bütün öğleden sonrayı yemek pişirmekle geçirdin ve şimdi hepsinin bu kadar mı olduğunu söylüyorsun?"

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 17, 2007, 12:41:09 ÖS

Bölüm On

Skip tabağını uzatarak, "Ben bir dilim pasta daha ala cağım," dedi.

Clay, "Eğer hâlâ açsan birkaç ekmek dilimi kaldı," diye atıldı.

Skip bakışlarını ekmek sepetine kaydırdıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. Yeterince ekmek yedim."

Rorie bütün gücüyle kendisini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. Skip onun ne kadar kırgın olduğunu fark

etmiş olmalıydı ki, "Ama salata gerçekten de çok iyiydi," diye ekledi. "Nasıl bir salata sosu kullandın?"

"Sirkeli sos."

"Gerçekten mi? Meyve tadı vardı."

"İçine ahududu suyu katılmıştı."

Skip'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Böyle bir sirke olduğundan hiç haberim yoktu. Buradan, Nightingale'den

mi aldın?"

"Pek sayılmaz. Geçen gün Kate ile birlikte dışarı çıktığımızda gerekli malzemeyi aldım ve dün gece bunları karıştırdım."

"Tadı gerçekten de nefisti." Bütün bunlar esas konudan bahsetmemek için Skip'in uyguladığı bir oyalama

taktiği idi. Clay de birkaç soru sorarak ona yardımcı olmuştu. Ancak Rorie, ikisinin de yaralanan gururunu tamir etmek için böyle yaptıklarının farkındaydı.

Genç kız aptal değildi... Hazırladığı özel yemeği hiç kimse beğenmemişti. Blue bile önüne yemek artıkları

koyulduğunda burun kıvrırmıştı.

Clay ile Skip bütün gün ağır işlerde çalışıyorlardı, Dan ve tanıdığı diğer erkekler gibi bir büroda oturmuyorlardı. Clay ile kardeşinin kremalı sos içinde yüzen deniz ürünlerinden çok daha doyurucu bir

yemek isteyeceklerini düşünmesi gerekirdi. Rorie ne pişireceği konusunda Kate ya da Mary'nin fikrini almış olmayı diledi, içinden bir ses Kate'in onu uyarmak için bir şeyler söyleyebileceğini hatırlatıyordu. Kate, "Başka pasta isteyen var mı?" diye sordu.

Clay başını sallarken suçluluk dolu bir ifadeyle Rorie'ye baktı. "Bir dilim daha alabilirim."

Rorie, Kate'e, "Pasta gerçekten de enfesti," dedi. Bu pastanın masadaki en lezzetli şey olduğunu itiraf etmeye hazırdı.

Skip çatalının arkasını yalarken, "Kate bütün ülkenin en iyi aşçılarından biridir," dedi. "Limonlu pastası geçen sene kasabadaki panayırda mavi kurdele kazandı." Öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı.

Kate, Rorie'nin daha fazla kırılmasını engelleyebilmek amacıyla konuyu değiştirerek, "Bu yemeğin tarifini

bana verirsen çok sevinirim," dedi. Belki de ona gerekli uyarılarda bulunmadığı için kendisini biraz olsun

suçlu hissediyordu.

Onun bu sözleri üzerine Skip şaşkınlık dolu bir ifadeyle Kate'e baktı. "Gitmeden önce tarifini yazarım."

"Rorie ile Kate yemek pişirmek için bu kadar zaman ve çaba harcadıklarına göre, sanırım biz de üstümüze düşeni yapıp bulaşıkları yıkayabiliriz."

Skip, "Öyle mi dersin?" diye karşı çıktı.

Clay kardeşine bakarak kayıtsız bir sesle, "En azından bunu yapabiliriz," dedi.

Rorie genç adamın ne yapmak istediğinin farkındaydı. Clay mutfağa gidip onlara belli etmeden yiyecek

başka şeyler bulabilme arzusundaydı.

Rorie neşe dolu bir sesle, "Dinleyin, çocuklar," dedi. "Yemek için çok üzgünüm. Herkesin aç olduğunu

far kındayım. Hepiniz beni teselli etmeye çalışıyorsunuz ama buna hiç gerek yok."

Clay elini midesinin üstünde dolaştırarak, "Neden bahsettiğini anlamıyorum, Rorie," dedi. "Yemek mükemmeldi."

Rorie bir kahkaha attı. "Açlıktan ölüyorsunuz ve bunu çok iyi biliyorsunuz. Neden pizza ısmarlamıyoruz?"

Yemeği yüzüme gözüme bulaştırdım. Onun için bunu telafi etmeme fırsat tanıyın."

Üçü de genç kıza boş gözlerle baktılar. Clay yumuşak bir sesle, "Rorie," dedi. "Buraya en yakın pizzacı otuz mil uzakta."

"Sahi mi?"

O sırada Skip ayağa fırladı. "Hiç önemli değil... Siz telefonla sipariş verin. Ben gidip pizzaları getiririm."

Boş pizza kutuları ve patlamış mısır paketleri salonun her tarafına yayılmıştı. Skip arka üstü yatarak bakışlarını tavana dikmişti. "Bir şeyler çalmak isteyen var mı?"

"Elbette." Kate oturduğu yerden kalkarak piyanonun başına geçti. Parmaklarım tuşların üstünde dolaştırdığın da bütün odayı hoş bir müzik sesi kapladı. "Lee Greenwood'dan bir şeyler dinlemeye ne dersiniz?"

Skip yumruğunu havaya doğru kaldırıp, "Evet," diye bağırdıktan sonra iki parmağını ağzına sokarak tiz bir ıslık çaldı.

Bu heyecanlı gösteri sona erdikten sonra Rorie, "Lee Greenwood kim?" diye sordu.

Clay, "Bir folk şarkıcısı," diye açıkladı. O sırada Blue yanına gelerek ayaklarının dibine yatınca genç adam

yavaşça onun arkasını okşamaya başlamıştı. Rorie, "Sanırım ondan bahsedildiğini hiç duymadım," diye mırıldandı.

O anda bir kez daha herkesin kendisine şaşkınlıkla baktığını fark etti. Kate, "Ya Johnny Cash?" diye sordu. "Herhalde onun kim olduğunu biliyoursundur."

"Elbette." Rorie kollarını dizlerine dolayarak alçak sesle onun şarkılarından birinin sözlerini mırıldandı.

Skip tekrar ıslık çalınca genç kız onun bu haline kahkahalarla güldü. O sırada Clay odadan çıkmış, elinde

bir gitarla geri dönmüştü. Yere çömelerek Blue'nun yanına oturdu. Skip de halının üstünde sürünerek köşedeki dolaptan bir mızıka çıkardı. Az sonra Kate ve iki kardeş folk sarkılan söylüyorlardı. Rorie bu şarkılardan hiçbirini bilmiyordu, ama elleri ve ayaklarıyla tempo tutarak onlara katıldı.

Skip, Clay ile Kate'e, "Rorie için söyleyin," diye bağırdı. "Ona neler kaçırdığını gösterelim."

Clay ile Kate birlikte şarkı söylemeye başladıkların da Rorie tempo tutmayı bıraktı. Hayranlıkla onları

dinliyordu. Sesleri öylesine güzel bir uyum içindeydi ki, sanki bütün hayatları boyunca birlikte şarkı söylemiş gibiydiler. Belki de gerçekten öyleydi.

Şarkı sona erdiğinde Rorie gözlerine dolan yaşların akmasını önlemek için kirpiklerini kırıştırdı.

Konuşmayı başarabildiğinde kısık bir sesle, "Harikaydı," dedi.

"Kate ile Clay kilisede düet yaparlar," diye açıkladı Skip.

Genç kız onlara bakarak başını salladı. O anda kalbi duygularının yoğunluğuna dayanamayacak hale gelmiş ti. Clay ile Kate birbirleri için yaratılmışlardı... Onlar birbirlerine aittiler ve kendisi buradan ayrıldığında hayatlarını birleştireceklerdi. O sırada Rorie, Kate ile göz göze geldi. Kate kollarını Clay'in beline dolamış, başını da omzuna yaslamıştı. Bu davranışıyla Rorie'ye bu erkeğin tamamen kendisine ait

olduğunu anlatmaya çalışıyor gibiydi. Rorie bunun için onu suçlayamazdı. Aynı şartlar altında kendisi de

tıpkı böyle davranırdı.

Kate, Clay'i bırakıp piyanonun başına geçerek, "Şarkı söyler misin, Rorie?" diye sordu.

"Bazen söylerim. Biraz da piyano çalarım." Aslında Rorie'nin sesi pek kötü değildi. Lise yıllarında birkaç koroya katılmış, beş sene de piyano dersi almıştı.

"Lütfen bizim için bir şarkı söyle." Rorie bu sözlerde hafif bir meydan okuma hissetti. "Peki." Genç kız piyanonun başına geçerek okul yıllarından hatırladığı bir şarkıya başladı. Bitirdiğinde üçü birden onu alkışladılar.

Kate, "Devam et. Biraz daha çal," dedi. "Bir kez ol sun bir başkasının piyano çaldığını duymak çok güzel." Clay'in yanına oturarak başını onun omzuna yasladı. Eğer genç adamın elinde gitar olmasaydı Rorie onun da kolunu Kate'in omuzlarına dolayıp, genç kızı kendisine doğru çekeceğini biliyordu. Bu çok

doğal bir şeydi.

"Ama sizin hoşlandığınız türde şarkılar çalmayı bildiğimi sanmıyorum." Rorie şimdi hevesini iyice kaybetmişti. Bu üçlünün çok sevdiği Greenwood adlı şarkıcıyı hiç duymamıştı.

Kate, "Bildiğin bir şey çal," dedi. "Biz de sana eşlik ederiz."

Rorie bir an düşündükten sonra başını salladı. "Bu Billy Ocean'dan bir şarkı. Belki onu

duymuşsunuzdur... Folk, şarkılarından çok rock müzik yapar, ama sanırım müziği tanıyacaksınız."

Rorie

çalmaya başladıktan çok kısa süre sonra onların Billy Ocean'ı hiç duymadıklarını anladı.

Bunun üzerine şarkıyı yarıda kesti. "Ya Whitney Houston'a ne dersiniz?"

Skip bu ismi birkaç kez tekrarladıktan sonra gözle rinde bir parıltı belirdi. "O reklam filmleri çevirmedi mi?"

Rorie gülerek, "Doğru," dedi. "Birkaç tanınmış şarkısı da vardır."

Kate başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Rorie, onun şarkılarının sözlerini hatırlayabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ya Barbara Streisand?"

Skip şaşkınlıkla kaşlarını çatarak, "Onun film yıldızı olduğunu sanıyordum," dedi. "Yoksa şarkı da mı söylüyor?"

Bu sözler üzerine Rorie piyanonun başından kalktı. "Üzgünüm, Kate, senin devam etmen gerekecek.

Görünüşe bakılırsa sizlerle benim müzik zevkim birbirine hiç uymuyor."

Skip mızıkasını dudaklarına götürürken, "Ama yine de biz seni kendimize benzeteceğiz," dedi.

Clay saatine baktı. "Önümüzdeki on iki saat içinde bunu başaramayız."

Kate piyanonun başına geçtiğinde hepsini bir hüznün kaplamıştı. "Seni birkaç gün daha burada kalman konusunda ikna edemeyeceğimizden emin misin?" diye sordu Skip. "Daha birbirimizi tanımaya yeni başladık."

Rorie başını iki yana salladı. Bir an önce buradan ayrılma konusunda her zamankinden daha fazla kararlıydı şimdi. Kate, "önümüzdeki hafta sonu yapılacak panayırı görmemek senin için büyük kayıp olur," dedi. "Belki de Kanada dönüşünde tekrar buraya uğrayabilirsin. Clay ile ben şarkı söyleyeceğiz. Ayrıca dans yarışmasına da katılacağız."

Skip, "Evet," diye bağırdı. "Ayrıca bu yıl domuz yarışları da var."

Rorie alçak sesle, "Domuz yarışları mı?" diye sordu.

"Bunun kulağa çok saçma geldiğini biliyorum, ama gerçekten de çok eğlenceli oluyor. Bölgedeki en hızlı

on domuzu seçiyoruz ve onları bir kurabiye tabağına kadar yarıştıırıyoruz. Herkes hangisinin

kazanacağına dair bahse giriyor. Görsen ne denli eğlenceli olduğunu anlayabilirdin." Skip'in gözleri heyecanla parlıyordu. "Lütfen bu nu iyi düşün, Rorie."

Clay, "Mary gene elmalı pastasıyla yarışacak," diyerek söze karıştı. "Altı yıldır mavi kurdelenin peşinde."

Rorie'nin kafasında, bu üçlünün hayatından çıkmasını gerektiren yüzlerce neden vardı, ama yine de bu

teklif çok çekiciydi. Clay'in gözlerinden düşüncelerini okuma ya çalıştı, ancak bunu başaramadı. Şu anda

vereceği karar için yardıma ihtiyacı vardı. Oysa Clay hiç yardımcı olmuyordu. Genç adamı bir daha asla görmeyeceği düşüncesi yaraya sürülen tuz gibiydi ama er ya da geç bu gerçeğe karşı karşıya gelmek zorundaydı.

Bu yüzden, o anda aklına gelen ilk mazereti öne sürdü Rorie. "Zamanım yok. Üzgünüm ama pazartesi saba hı işe başlayabilmek için San Francisco'ya dönmek zorundayım."

Skip bir süre düşündükten sonra, "Kanada yolculuğunu iptal edip cuma günü buraya gelebilirsin," dedi.

"Dans partisinde de iyi vakit geçireceğini düşünmemiş tin, ama çok eğlenmiştin, hatırlıyor musun?"

Aslında bu bir zaman sorunu değildi. Buraya dönmek için çok başka nedenleri vardı... Domuz yarışları

çok eğlenceli olsa bile... Bir hafta önce böyle bir şey onu çok şaşırtırdı. Dan'in bu konuda ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordu.

Skip, "Rorie?" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum."

"Bu panayır gerçekten de çok eğlencelidir." "Konukseverliğinizden daha fazla yararlanmak istemiyorum."

Clay, vereceği karar için ona yardımcı olmamak konusunda ısrar ediyordu.

Skip, "Ama bizimle birlikte kalman hiç de problem değil," diyerek ısrar etti. "Mutfağa asla girmeyeceğine

dair söz verdiğin sürece bütün yaz burada kalabilirsin. Doğru değil mi, Clay?"

Genç adamın tereddüdü öylesine belirsizdi ki, Rorie kendisinden başka hiç kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyordu. "Elbette, Rorie istediği zaman bizi ziyaret edebilir."

Kate, "Eğer bu ikisiyle birlikte kalmak seni delirtirse benim evimde de kalabilirsin," diyerek söze karıştı.

"Aslında böyle bir şey çok hoşuma gider."

Rorie, Clay'in gözlerinde görebileceği ifadeden korkarak bakışlarını yere indirdi. Onun da tıpkı kendisi gibi

kararsız olduğunu hissediyordu. Genç kız buradan ayrılmak zorundaydı. Ama yine de kalmak istiyordu..

Sonunda "Victoria'da geçireceğim günler sırasında sanırım bir karara varabilirim," dedi.

"İşine zamanında dönme konusunda endişelendiğini biliyorum, ama Skip haklı," diye atıldı Kate. "Eğer Victoria'dan bir gün önce ayrılırsan panayır için buraya gelebilirsin." Ama artık teklifi eskisi kadar içten değildi.

O sırada Clay, "Rorie zamanı olmadığını söyledi," dedi. "Sanırım hepimiz onun kararına saygı göstermek

zorundayız."

Skip, "Sanki onun tekrar buraya gelmesini istemi yormuş gibi konuşuyorsun," dedi.

Genç adam gözlerini Rorie'ye dikerek, "Hayır," diye mırıldandı. "Onun burada olmasını istiyorum, ama bence Rorie planladığı tatilin en azından bir kısmını gerçekleştirmeye çalışmalı. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmalı."

Rorie genç adamın gözlerindeki ifadeyi görünce aniden gerginleşti. Bir yandan da Skip ile Kate'in bunun

farkına varmamaları için dua ediyordu.

Bundan sonraki bir saat boyunca Skip, dönüşte Elk Run'a uğraması, hatta panayıra kadar orada kalması

için Rorie'yi ikna etmeye çalıştı. Skip'e göre onun Kanada'ya gitmesi için hiçbir neden yoktu. Ama genç kız karşı koymayı sürdürdü. Clay'den bir kez ayrılmak yeterince acı vericiydi ve bunu ikinci kez yapabileceğinden emin değildi.

Bu geceyi bitirmeye karar verdiklerinde Skip esnemeye başlamıştı bile. Onlara iyi geceler diledikten sonra koşarak üst kata çıktı.

Rorie ile Kate oturma odasını toplarlarken Clay de kamyoneti evin önüne getirdi. Rorie, "Sanırım Mary görmeden suç delili olan bu pizza kutularını yakmalıyım," dedi. "Yemekte olanları duyarsa bana iyi bir

dayak atar."

Kate eşyalarını toplarken kahkahalarla güldü. Clay'in kamyonetinin sesini duyduklarında çantasını yere

koyarak Rorie'nin yanına gitti. "Yarın buradan ayrılmadan önce bana telefon et, olur mu?"

Rorie başını sallayarak onu kucakladı.

"Eğer bir şey olur ve panayır konusunda fikrini değiştirirsen bizim evde kalmadan memnuniyet duyacağımı unutma. Babamla ben seni misafir etmekten çok hoşlanacağız."

"Teşekkür ederim, Kate."

Kate, Clay ile birlikte gittiğinde ev tamamen boş ve sessiz göründü. Rorie yukarıya çıkıp uyumaya çalışmasının yararsız olacağını biliyordu. Bu yüzden ilk gece Clay ile birlikte oturduğu salıncağın bulunduğu teras doğru yürüdü. Basamaklara oturarak bakışlarını yukarı çevirdi. Gökyüzünde pırıl pırıl

parlayan binlerce yıldız vardı... Şehirde görülemeyecek derecede parlak yıldızlar.

Clay bu topraklara, bu çiftliğe, bu kasabaya aitti. Rorie ise iliklerine kadar şehirli bir kızdı. Bu gece Clay ile birlikte mutluluğu bulmalarının mümkün olmadığını iyice anlamıştı. Her şeyden önce genç adam Kate

ile nişanlıydı. Ayrıca Rorie ile Clay birbirlerinden çok farklıydılar. Genç kız onun Elk Run dışında bir yerde

yaşayabileceğini düşünemiyordu.

Clay de durumlarının ümitsizliğini kabullenmiş, bu yüzden onun Kanada'ya gitmesinde ısrar etmişti. Bu

gece Rorie genç adamın da tıpkı kendisi gibi ümitsiz olduğunu hissetmişti. Şimdi yıldızların altında otururken ha yat hakkında bazı önemli şeyleri anlamaya başlamıştı. Belki ilk kez âşık olmuştu. Son altı gün boyunca hislerini inkâr etmeye çalışmıştı» ama artık kendi kendisine daha fazla yalan söylemesi aptallıktı. Rorie böyle bir şeyin olabileceğine inanamıyordu. Bir erkekle tanışıp birkaç gün içinde ona âşık

olmak, ancak romanlarda ya da filmlerde görülebilecek bir şeydi. Bu hiç de mantıklı değildi. Rorie, kolayca âşık olamayacak kadar ağırbaşlı bir yapısı bulunduğunu düşünmüştü her zaman. Clay Franklin ile karşılaşınca kadar. Aşk beklediği gibi bir şey değildi. Aşkın cinsel bir arzu olduğunu düşünmüştü.

Oysa şu son birkaç gün için de aşkın vücutta olduğu kadar, ruhta da izler bıraktığını anlamıştı.

Clay sonsuza dek bir parçası olacaktı. Oysa birkaç saate kadar sevdiği erkekten ayrılacak, onunla birlikte

geçirdiği günler için kendisini mutlu sayacaktı.

O sırada yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşları genç kızı şaşırttı. Şu anda üzülmeye değil sevinmesi gerekirdi. Varlığını bilmediği bir güç keşfetmişti içinde. Yanaklarını silerek başını tırabzana yasladı ve gözlerini gökyüzüne dikti.

Arkasında duyduğu ayak sesleri onu şaşırtmadı. Clay'in son kez kendisine geleceğini biliyordu.

(http://tbn0.google.com/images?q=tbn:2u7M_USOdFsIxM:http://obsessoes.blogs.sapo.pt/arquivo/vickiss.

gif)

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 17, 2007, 03:41:19 ÖS

Bölüm On Bir

Clay kolunu Rorie'nin omuzlarına dolayarak onunla birlikte gökyüzünü seyretmeye başladı, ikisi de sanki

sözler bu anın büyüsunü bozacakmış gibi bir süre konuşmadılar. Rorie gözlerini yıldızlara dikti. Tıpkı bu

erkeğe duyduğu aşk gibi bu yıldızlar da sonsuza dek uzak ve erişilmez olarak kalacaklar, ama hiçbir zaman değişmeyeceklerdi.

Genç kız. içini çekti. "Bütün hayatım boyunca başımıza gelen her şeyin bir nedeni olduğuna inandım."

Clay, "Bende her zaman öyle düşündüm," diye fısıldadı.

"Hayattaki her şeyin bir nedeni var."

"Birlikte geçireceğimiz bu son saatlerde filozof mu olacaksın?" Clay çenesini genç kızın başına yaslayarak

hafifçe saçlarını okşadı. "Üzgün müsün, Rorie?"

Genç kız telaşla, "Hayır," diye karşılık verdi. "Üzgün olamam... Kendimi garip hissediyorum, ama bunu açıklayacak kelimeleri bulabileceğimi sanmıyorum. Yarın buradan ayrılıyorum ve birbirimizi belki de bir

daha hiç göremeyeceğimizi biliyorum. Pişman değilim... Hem de hiç... Ama yine de kalbimin kırıldığını hissediyorum."

Genç adam onu daha sıkı tuttu. Sanki ondan ayrılma düşüncesine katlanamayacağını hissediyor gibiydi.

Rorie, "Gerçeği inkâr edemeyiz," dedi. "önümüzde ki birkaç saat içinde hiçbir şey değişmeyecek.

Arabamın su pompasının yerine yenisi takılacak ve ben kendi hayatıma geri döneceğim. Sen de kendi yoluna gideceksin."

"Sen buradan ayrıldığın dakikada, içimde Grand Canyon büyüklüğünde bir boşluk olacağını hissediyorum." Clay kolunu indirerek genç kızın yanından uzaklaştı. Gözlerinde keder dolu bir ifade vardı, ama Rorie onun aynı zamanda durumu kabullendiğinin de farkındaydı.

Genç adam, "Ben karmaşık bir insan değilim," dedi. "Herhalde San Francisco'da çıktığın o adama hiç benzemiyorumdur."

Rorie bir anda Dan'i düşündü ve Clay'in sözlerinin ne kadar doğru olduğunu anladı. İki erkek birbirlerinin

tamamiyle tersiydiler. Dan'in ilgi alanı mesleğiyle ara basıydı, ama son derece kibardı ve Rorie'yi çeken

de bu özelliği olmuştu.

"Elk Run yıllardan beri bana büyük bir tatmin duygusu verdi. Burada hayatımın işini yapıyorum ve başlat

tığım üretme programını bir gün oğlumun sürdüreceğini düşünüyorum. Hayal ettiğim her şey daima avuçlarımın arasındaydı." Genç adam bir süre duraklayarak derin bir nefes aldı. Ardından, "Sonra sen geldin," diye fısıldadı ve dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Ve bir kaç gün içinde başımı döndürdün. Birdenbire hayatımda neyin önemli olduğundan şüphe etmeye başladım."

Rorie bakışlarını yere çevirdi. "Bütün bunlara aptal bir su pompasının sebep olabileceğine kim inanır?"

"Ben her zaman ne istediğini bilen bir insandım, ama sen kendimi liseli bir genç gibi hissetmeme neden

oldun. Artık ne yapacağımı bilmiyorum, Rorie. Birkaç saat sonra buradan gideceksin ve içimden bir ses

öyle yaparsan bütün ömrüm boyunca pişmanlık duyacağımı söylüyor."

"Burada kalamam." Bu akşamki küçük parti genç kıza dünyalarının ne kadar farklı olduğunu göstermişti.

Clay'in hayatına uyum sağlayamazdı. Aynı şekilde o da Rorie'nin dünyasına yabancıydı. Oysa Kate...

Kate, Clay'in dünyasına aitti.

Genç adam ellerini gözlerinin üstünde dolaştırarak derin bir nefes aldı. "Gitmen gerektiğini düşündüğünü

biliyorum, ama benim bundan hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmez bu."

Rorie, "Bu durum benim için de pek kolay değil," diye fısıldadı.

"Ve buna rağmen birbirimizden ayrılıyoruz."

Genç kız başını iki yana salladı. "Anlamıyor musun? Seninle karşılaşmamın birçok iyi yanı oldu, Clay."

Sesi çok güçlü çıkıyordu. Kendisine öğrettiği şeyler için ona her zaman minnettar kalacağını Clay'e anlatmak zorun daydı. "Bu gece birçok bakımdan tam bir kadın oldum. Benim için son derece acı verici

olmasına rağmen ikimiz için de en doğrusunu yaptığımı hissediyorum."

Clay öylesini büyük bir sevgiyle ona baktı ki, Rorie benliğinin derinliklerine kadar acıyla doldu.

Genç adam, "Seni bir kez daha kucaklamama izin ver," diye fısıldadı. "Bana hiç olmazsa bu şansı tanı."

Rorie üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Yapamam... Çok üzgünüm, Clay, ama böyle olması gerek. Senin yanında kendimi çok zayıf hissediyorum. Şimdi bana dokunmana izin verip yarın buradan ayrılmaya kat anamam."

Genç adam gözlerini kapadı. "Böyle bir şeye ben de katlanamam."

Birbirlerinden sadece iki adım uzakta duruyorlardı, ama sanki aralarında dünyalar varmış gibiydi.

Rorie, "Tek istediğim şey bundan böyle beni iyi bir şekilde hatırlaman, bana kırgınlık duymadan," diye fısıldadı. Bu sözleri söylerken bütün içtenliğiyle konuştuğu nu fark etti.

Clay başını salladı. "Mutlu ol, Rorie, benim hatırım için."

Rorie, Clay'in bulunmadığı bir dünyada mutluluğu bulmasının çok zor olacağını anlayabiliyordu, ama sonunda bunu başaracaktı. Clay'in de planladığı gibi Kate ile evlenmesini diliyordu. Genç kız onun için mükemmel bir eş olacaktı. O anda Rorie'nin kalbi acıyla burkuldu.

Genç kız bir an önce Clay'in yanından ayrılması gerektiğini düşündü, Eğer orada biraz daha kalırsa ağlama ya başlayacağını biliyordu. "Hoşçakal, Clay."

"Hoşçakal, Rorie."

Genç kız hızla onun yanından geçerek koşar adımla merdivenlerden yukarı çıktı. Ertesi sabah Rorie

mutfağa indiğinde, Clay ile Skip evden çıkmışlardı bile. Genç kız sesine neşeli bir ifade vermeye çalışarak, "Günaydın, Mary," dedi. "Kardeşini ziyaretin nasıl geçti?"

"İyi."

Rorie kâhya kadının yanından geçerek kendisine bir fincan kahve doldurdu.

Mary ellerini önlüğüne silerken, "Benden titizlikle saklamaya çalıştığın pizza kutularını buldum," diye homurdandı. "O çocukların karnını pizzayla mı doyurdun?"

Rorie kâhya kadının bu sözleri söyleyiş tarzına gülmekten kendini alamadı. "Suçumu kabul ediyorum.

Onları benim ellerime teslim etmekten daha iyi bir yol bulman gerekirdi, Mary."

"Bildiğim kadarıyla buraya en yakın pizzacı yarım saatlik uzaklıkta. Oraya kadar sen mi gittin yoksa Skip'i mi gönderdin?"

Genç kız, "Aslında gitmeyi Skip istedi," diye itiraf etti. "Yemek hiç de beklediğim şekilde olmadı."

Kâhya kadın güldü. "Bunu tahmin etmem gerekirdi. Siz şehirli kadınlar erkeklerinize doğru dürüst yemek

yapmasını bile bilmiyorsunuz."

Rorie içini çekti. "Bu durumda bir ya da iki ay burada kalmam ve senin de bana bir şeyler öğretmen gerekli. " Beklediği gibi Mary bu sözlerine karşı çıkmak için ağzını açtı, ama genç kız onun bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Ama ne yazık ki bugün öğleden sonra buradan ayrılmayı düşünüyorum,"

diye ekledi.

Mary çok şaşırmıştı. Dönerek Rorie'nin yüzüne baktı. Gözleri düşünceli bir ifadeyle kısılmıştı.

Ardından bir sandalye çekerek, "Yeterince çabuk gitmeyeceğinden şüphe etmeye başlamıştım," dedi ve

oturarak alnına dökülmüş gri saçları arkaya itti. Yüzü daha da düşünceli bir ifade almıştı. "Böylesinin en

doğrusu olduğunu biliyorsun."

"Benden kurtulduğuna sevineceğini biliyordum."

Mary omuz silkti. "Buradan ayrılışını doğru kılan başka nedenler var. Bana itiraf etmek istemesen bile neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Sen kişi olarak insanları kendine çekiyorsun. Daha önce de söylediğim gibi şehirli bir kız olarak hiç de fena değilsin."

Rorie masanın ortasındaki meyve tabağından bir muz alıp, gittikçe ciddileşmeye başlayan konuşmanın havasını değiştirmek için gülümsemeye çalışarak, "Bir at yetiştirme çiftliği olarak burası da hiç fena sayılmaz," dedi. "İnsanlar çok dost canlısı, elmalı kekin de bir harika."

Mary onun elmalı kekle ilgili iltifatını duymamazlıktan gelmişti. "Sanırım insanlar derken Clay'i kastediyorsun. Buradan ayrıldığında onu özleyeceksin, öyle değil mi?"

Genç kızı muzı aldığı yere bıraktı. Bütün neşesi kaybolmuştu. "Evet. Clay'i özleyeceğim."

Yaşlı kadının kaşları çatıldı. "Anladığım kadarıyla o da seni özleyecek. Ama bu herkesin iyiliği için gerekli."

Rorie başını sallayarak titrek bir sesle, "Evet, biliyorum... Ama bu hiç de kolay değil," dedi.

Kâhya kadın genç kızın elini yavaşça okşarken hafifçe gülümsedi. "Bunu ben de biliyorum, ama en doğrusunu yapıyorsun. Yakın bir zamanda onu unutacaksın."

Genç kız onun bu sözlerine itiraz etmek istedi. Clay'i unutmayacaktı. Kendisine böylesine değerli şeyler

öğreten bir erkeği nasıl unutabilirdi?

O sırada Mary, "Clay için en uygun kadın Kate Logan," demişti.

Bu sözler Rorie'yi can evinden vurdu. Bu gerçeği zaten biliyordu, ama bunu bir başkasından duymak çok

da ha acı vericiydi.

"Ben... Onların çok mutlu olmalarını dilerim."

"Kate onu seviyor, hem de çocukluğundan beri. Ayrıca bilmediğin bir şey var. Birkaç yıl önce Clay, Seattle'dan bir kıza âşık oldu. Bu kız şehirde doğup büyümüştü. Clay onu sevdi ve evlenmek istedi.

Hatta aileyle tanıştırmak için onu Elk Run'a getirdi. Kız burada birkaç gün kaldı, ama bu süre boyunca çok huzursuzdu. Herhalde Clay ile kavga ettiler, çünkü hemen eşyalarını toplayarak evine gitti. Ondan sonra Clay fazla bir şey söylemedi, ama bu kız onu çok kırmıştı. Kate okulunu bitirip kasabaya dönünceye kadar da bir daha ciddi olarak evlilikten bahsetmedi."

Mary'nin anlattıkları Clay hakkında çok şeyi açıklıyordu.

"Televizyon dizilerinden hoşlanan yaşlı bir kadın olduğumu biliyorum. Bir çok kişi benim duygusuz biri olduğumu düşünür. Bu benim için hiç önemli değil, çünkü başkalarının hakkımdaki yargılan beni rahatsız

etmez." Yaşlı kadın duraklayarak başını iki yana salladı. "Ama Kate Logan bu kasabadaki en iyi kızdır.

İnsanlar onu severler. Bunun aksi mümkün değildir. Kate herkese karşı çok iyi davranır, kasaba halkına

değer verir. Okuldaki öğrencileri onu deli gibi severler. O da onları sever. Kasabadaki kütüphaneye gelince, bu proje ortaya atıldığın da kasaba halkını bunun lehine oy vermekle Nightingale için en iyisini

yapmış olacakları konusunda iknaya çalışan da Kate'di."

Rorie başını öbür tarafa çevirdi. Kate'in iyi bir insan olduğunu anlaması için Mary'nin anlatmasına gerek

yoktu; bunu zaten biliyordu.

"Bir çok kişi Kate'in ömrü boyunca büyük acılar yaşadığını bilmez. Annesinin yavaş yavaş kanserden ölüşüne tanık oldu. On dokuz yaşındaki diğer kızlar gibi koleje gidip hayatını yaşacağı zamanları Nora'nın

bakımıyla ilgilenerek geçirdi. Ailesinin ona ihtiyacı vardı ve Kate onların yanındaydı. Nora öldüğünde, Mr.

Logan'ı hayata bağlayan tek şey kızı oldu. Hâlâ da babasıyla birlikte yaşıyor. Oysa yalnız başına oturabileceği yaşta. Kate her bakımdan iyi bir insan." Mary bir an duraksadıktan sonra derin bir nefes aldı..

"Şimdi benim her şeye burnunu sokan ihtiyar bir kadın olduğumu düşünüyor olabilirsin ve bunda da haklısın. Ama yine de o kızın kalbini kırmadan Elk Run'dan ayrılmanın iyi olduğunu söylüyorum. Kate mutlu olmak için bir fırsat elde etti ve buna hakkı olduğunu Tanrı biliyor. Eğer Clay'i kaybederse kalbinin

kırılacağından eminim. O, buradan tesadüfen geçen şehirli bir kız yüzünden kalbi kınlamayacak kadar iyi

biri."

Rorie, Mary'nin son cümlesi üzerine yüzünü buruşturdu.

O sırada Mary bir kahkaha atarak, "Ben açık sözlü biriyim," dedi. "Her zaman böyleydim, bundan sonra

da öyle olacağım. Clay'i en âz annesi kadar iyi tanıyorum. Bir süre seni özleyecektir, ama sonunda her şey yoluna girer. Sen buraya gelmeden önce olduğu gibi."

Rorie'nin gözleri yaşlarla doldu. Kendisini zaten ye terince perişan hissediyordu ve Mary de ona hiç

yardımcı olmuyordu. Az önce buradan gideceğini söylemişti, ama kâhya kadın onun fikrini değiştirmeyeceğinden ve buraya bir daha dönmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

"Sen hiç âşık oldun mu, Mary?"

"Bir kez. Bu aşk beni öylesine incitmişti ki, bir daha denemekten kaçındım."

"Şimdi hayatını yalnız geçirdiğin için üzgün müsün?" Rorie kendi hayatının da böyle olacağını düşünüyordu. Şu anda aşın duygusal davrandığını biliyordu, ama bir başka erkeği Clay'i sevdiği gibi sevemeyeceğini biliyordu.

Mary omuz silkti. "Bazı günler pişmanlık duyduğum oldu, ama bazen hiç de o kadar kötü değildi. Bir çocuğum olmasını isterdim. Bunu da ihtiyaç duydukları anda Clay ile Skip'in yanında bulunmakla elde ettim. Kaçırdığım şeyleri onların telafi edeceklerini biliyordum."

"Onlar seni aileden biri olarak görüyorlar."

"Evet, sanırım Öyle." Mary sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Artık işimin başına dönsem iyi olacak. Erkekler iyi bir öğle yemeği bekliyorlar. Dün gece onlara yedirdiğin yemekten sonra sanırım açlıktan olmak üzeredirler."

Bütün acısına rağmen Rorie gülümsedi ve kahvesini bitirdi. "Ben de yukarı çıkıp eşyalarımı toptasam iyi

olacak. Tamirci arabamın öğleye doğru hazır olacağını söyledi."

Yatak odasına giderken piyanonun önünde durarak Clay'in ailesinin fotoğrafına baktı Rorie. Bu fotoğrafa

daha önce birkaç kez bakmış, ama fazla dikkat etmemişti.

Parmağını pirinç çerçevenin üzerinde dolaştırırken eli hafifçe titredi. Clay'in annesi kameraya gülümseyerek bakıyordu. Gri gözleri oğlununkilere öyle benziyordu ki, Rorie'nin kalbi acıyla burkuldu. Sanki bu gözler sonsuzluktan ona uzanıyor, Rorie'ye yalvarıyordu. Genç kız dikkatini kadının saçlarına çevirdi. Onlar da tıpkı Clay'inkiler gibi koyu renkti.

Uzakta çalan telefonun sesi Rorie'yi şaşırttı. Fotoğrafı tekrar piyanonun üstüne koyarken elleri titriyordu.

Mary mutfaktan, "Telefon sana," diye seslendi.

Rorie arayanın Riversdale'deki tamirci olduğunu biliyordu. Sabahtan beri bu telefonu bekliyordu.

Telefonu sınırsız kavrayarak, "Alo," dedi. Tek korkusu buradan ayrılışını geciktirecek yeni bir problemin

çıkmasıydı.

"Miss Campbell, her şey yolunda. Parçayı yerine taktım. Arabanız hazır."

Genç kız, "Tanrıya şükürler olsun," diye mırıldandı. Telefonu tutan eli biraz gevşemişti.

"Eğer arabanızın Elk Run'da teslim edilmesini ister seniz bir adamla yollayabilirim. Ancak elli milin epey

uzun mesafe olduğunu biliyorsunuz. Korkarım bunun için fazladan ödeme yapmanız gerekecek."

Rorie miktarı sorma gereği duymadan, "önemli değil," dedi. "Adamınız ne zaman gelebilir?"

Konu Başlığı: Ynt: Kızların Sessiz Şarkısı - Debby Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 17, 2007, 05:28:03 ÖS

Bölüm On İki

Skip, Rorie'nin çantasını taşıırken, "Demek gerçekten de gidiyorsun," dedi. "Nedense panayır için burada

kalman konusunda seni ikna etmiş olabileceğimi düşünmüştüm."

"Beni iflas ettirme konusunda kararlı görünüyorsun, Skip. Eğer burada kalsaydım güçlükle kazandığım bütün paramı domuz yarışlarında kaybederdim." Rorie yatak odasının ortasında durarak bir şey unutmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

O anda bütün benliği büyük bir acıyla doldu. Parlak renkli kâğıtlarla kaplanmış bu duvarlardan yükselen

sevgi ve sıcaklığı hissedebiliyordu. Genç kız parmaklarını yavaşça eşyaların üstünde dolaştırdı. Bu yatak

odası, arkasında bırakacağı şeyleri öylesine çok hatırlatıyordu ki, buradan çıkıp gitmek hiç kolay değildi.

Skip kapının önünde durmuş sabırsızlıkla onu bekli yordu. "Kate telefon etti ve buraya geleceğini söyledi.

Seninle vedalaşmak istiyor."

"Onu son bir kez daha görmek hoşuma gidecek." O anda Rorie, Skip'in kendisini yalnız bırakmasını istiyordu. Böylelikle bu odayla vedalaşmasını biraz daha uzatabilirdi. Şu dakikaya kadar Clay'in anne babasının odasında uyumanın kendisi için nasıl bir anlam taşıdığını fark edememişti. Ve bunu çok geç

anlamıştı.

Skip, "Mary yanında götürmen için öğle yemeği ha zırlıyor," dedikten sonra güldü. "Onu çok iyi tanıdığım

için bu yemeğin sana bir hafta yeteceğinden eminim."

Rorie gülümseyerek Skip'in peşinden merdivenler den aşağıya indi. Mary gerçekten de iki büyük paket

ha zırlayıp mutfak masasının üstüne koymuştu.

Kâhya kadın, "Bunları yanında götürebilirsin," dedi. "Lokanta yemeği yemeni istemem. Benim hazırladıklarım seni daha iyi doyurur."

Rorie yaşlı kadının bu düşünceli davranışından çok etkilenmişti. Yumuşak bir sesle, "Hoşçakal, Mary," de

dikten sonra onu kucakladı. "Her şey için teşekkürler... Bu sabahki konuşmamız dahil."

Mary genç kıza sımsıkı sarılarak, "Arabayı dikkatli kullan, olur mu?" dedi.

"Tamam. Söz veriyorum."

"Ara sıra mektup yazarsan hiç de fena olmaz."

Rorie, "Olur, yazarım," dedikten sonra gözlerinin kenarlarında beliren yaşları yavaşça sildi. Bu insanlar onu birçok bakımdan çok etkilemişlerdi ve onlardan ayrılmak düşündüğünden çok daha zordu.

Mary elinin tersiyle gözlerini sildi. "Yola çıkma zamanın geldi. Mutfakta durup benimle çene çalmak da

nesi?"

"Gidiyorum, gidiyorum." Yaşlı kadının sesindeki sert ifade Rorie'yi kandırmamıştı. Mary'nin katı bir görünüşü olabilirdi, ama kalbi sevgiyle doluydu.

Skip genç kızın eşyalarını arabasına yerleştirdikten sonra, "Clay nerelerde bilmiyorum," diye söylendi.

"Buradan ayrılmadan önce seni görmek isteyeceğinden emindim. Nereye gittiğini merak ediyorum."

"Ben... Eminim benimle vedalaşmaktan çok daha önemli işleri vardır."

Skip kaşlarını çatarak, "Hiçbir şey bundan daha önemli değil," diye karşılık verdi. "Gidip onu bulmaya çalışacağım."

Rorie önce onu durdurmaya kalkıştı, ama sonra bundan vazgeçti. Böyle bir şey Skip'i şüphelendirebilirdi.

Clay'in bütün sabah evden uzak kalmasının nedenini anlayabiliyordu ve bunun için de genç adama minnettardı.

Skip bir an için durakladı. "Siz ikiniz kavga filan etmediniz, öyle değil mi?"

"Hayır. Neden sordun?"

Skip omuz silkti. "Bilmiyorum... Sadece ikinizin bulunduğu odaya her girişimde bir şeyler hissediyordum.

Eğer Kate olmasaydı ağabeyimin senden hoşlandığını düşünürdüm."

"Bence sen hayal görüyorsun."

Skip başını sallayarak, "Sanırım öyle," dedi. "Ama sen buraya geldiğinden beri Clay çok garip davranıyor."

"Nasıl yani?"

"Çok aksi biri oldu."

"Benim beklenmedik gelişim problemlerini artırdı. Sen de öyle düşünmüyor musun?" Birçok bakımdan bu

doğruydı ve Rorie kendisini bu yüzden suçlu hissediyordu. Çiftlikle ilgili sorunlar ve Skip'in yetiştirilmesi

yeterince ciddi konulardı. Kısacası burada kalıp genç adamın özel hayatını karıştırmaya hakkı yoktu.

Skip, "Sen problem filan yaratmadın," diye karşılık verdi. "Aslında senin burada bulunman çok eğlenceliydi. Tek sorun burada yeterince uzun süre kalmayısın."

Genç kız, "Teşekkür ederim, Skip," demeyi başardı. Bir kez daha hıçkırıkları boğazında düğümlenmişti.

Skip'in bu dostça tavırlarından çok etkilenmiş, onu ne kadar çok özleyeceğini anlamıştı.

"Ben yine de panayıra kadar burada kalmanı isterdim. Çok iyi vakit geçireceğine garanti veririm. Burası

San Francisco gibi eğlenceli olmayabilir, ama panayırımız çok güzeldir."

"Çok eğlenceli olacağından eminim."

Skip ayağını mavi kamyonetin tamponuna dayadı. Clay'i arama fikrini unutmuşa benziyordu. Rorie'nin kendisini rahatlamış hissetmesini sağlıyordu bu da.

"Kırsal kesimleri pek sevmiyorsun, öyle değil mi, Rorie?"

"Hayır, seviyorum. Elbette bu çok değişik bir yaşam tarzı. Burada, Elk Run'da, kendimi kuğularla dolu bir

havuzda yüzen bir ördek gibi hissediyorum."

Skip bir kahkaha attı. "Sanırım büyük şehirlerdeki insanlar kırları fazla düşünmüyorlar."

Rorie gülerek, "Hiç kimsenin düşünmeye zamanı olmuyor," dedi.

"Bu çok anlamsız. Herkesin düşünceleri vardır."

Böylesine karmaşık bir şeyi nasıl açıklayacağını bilemeyen Rorie başını salladı. Eğer Skip şehirde biraz yaşamış olsaydı ne demek istediğini anlayabilirdi.

Genç kız etrafına bakınarak, "Burada en çok dikkati mi çeken şey sessizlik oldu," dedi.

"Ben sessizliği severim. Bazı yerlerde o kadar çok gürültü oluyor ki insanın kulakları sağırlaşabilir."

"Sanırım burada yaşasaydım ben de sessizliğe alışırdım. Şehirdeki gürültüden ne kadar hoşlandığımı şimdi ye dek hiç düşünmemiştim. Sabahın erken saatlerinde körfezdeki sis düdüklerinde ya da tramvayların seslerin de insanı güçlendiren bir şeyler var."

Skip kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Gerçekten de bütün o gürültüyü seviyor musun?"

Rorie başını salladı. "Bu sevmekten başka bir şey. Şehir hayatında insanı heyecanlandıran bir şey var.

Elk Run'a gelmeden önce orada yaşamamanın benim için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim."

Rorie bütün bunları yaşamamış birine, fırından yeni çıkmış ekmeğin ya da Golden Gate Parkı'ndaki güllerin kokusunu nasıl anlatacağını bilemiyordu. Kırsal hayatın da çekici yanları vardı, ama o şehre aitti.

En azından defalarca kendisine söylediği şey buydu.

O sırada Skip ayağını tampondan indirerek, "İşte, Clay geliyor," dedi.

Genç kız aniden gerginleşerek ellerini önünde kenetledi. Clay kararlı adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu.

Rorie onun yanına giderek yumuşak bir sesle, "Bir kaç dakikaya kadar buradan ayrılıyorum," dedi.

Skip, "Kate vedalaşmaya geliyor," diye ekledi.

Rorie, Clay'in bakışlarını kendisinden kaçırdığını fark etti. Genç adam gözlerini arabaya dikmişti.

Birbirlerine söylemeleri gereken her şeyi önceden söylemişlerdi ve bu vedalaşma sadece acılarını arttırıyordu.

Genç kız titrek bir sesle, "Sadece teşekkür etmek çok yetersiz görünüyor," dedi. "Bana gösterdiğin konuk severlik için çok minnettarım." Tereddüt içinde elini ona uzattı.

Clay genç kızın parmaklarını kavradı. Dokunuşu hafif ve kayıtsızdı. Rorie içinde yükselen duyguları bastır

maya çalışarak yutkundu.

Genç adamın yüzü tamamiyle ifadesizdi, ama Rorie onun kontrolünü sağlayabilmek için büyük bir çaba

harcadığını hissedebiliyordu.

Genç kız, "Clay.." diye fısıldadı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. O anda Clay'in kollarının arasına atılmak için büyük bir arzu duyuyor ve kendisini daha ne kadar frenleyebileceğini bilmiyordu.

Clay ciddi bir ifadeyle, "Bana öyle bakma," diye mırıldandı.

"Ben... Elimde değil." Oysa Clay, Kate'e aitti ve hiç bir şey bunu değiştiremezdi. Genç adam öne doğru bir adım attı ve o anda yalnız olmadıklarını hatırlayarak durdu.

"Skip, git de Dan'e yardım et. Thunder'la başa çıkmakta zorluk çekiyor."

"Ama Clay, Rorie az sonra..."

"Dediğimi yap."

Skip kendi kendine bir şeyler mırıldanarak ahıra doğru yürümeye başladı.

Kardeşi gözden kaybolur kaybolmaz Rorie'nin kollarını tuttu Clay. Bir an sonra birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Rorie öpüşmelerinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Dudakları birleştiğinde genç kız duyduğu mutluluk yüzünden ağlamak istedi. Bahçenin ortasında, herkesin görebileceği bir yerdeydiler,

ama Clay buna aldırmış ediyordu görünmüyordu. Rorie'nin ise karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Genç adam boğuk bir sesle, "Kendi kendime bunu yapmayacağımı söylemiştim," diye fısıldadı. Rorie'nin

kalbi sıkıştı.

O sırada uzaklardan duyulan bir araba sesi üzerine Clay kollarını geri çekti. Sanki son kez yapıyormuş gibi parmaklarını Rorie'nin saçlarında dolaştırdı. "Kibar bir şekilde elini sıkıp benden uzaklaşmana izin verebileceğimi düşünmekle kendimi kandırmışım. Biz arkadaştan daha yakınız ve ben böyle değilmiş gibi

davranamam... Sonuçları da umurumda değil."

Clay'e bakarken Rorie'nin gözleri yaşlarla doldu. Ardından Kate'in arabasının havaya kaldırdığı tozu gördü. Kendini toparlayabilmek için derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini silip gülümsemeye çalıştı.

Clay içini çekerek genç kızın yanağını hafifçe okşadıktan sonra, "Hoşçakal, Rorie," diye fısıldadı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Rorie, Golden Gate Parkı'ndaki patikada nefesinin düzene girmesi için durduğunda, etrafını bir sis bulutu

kapladı, öne doğru eğilerek dizlerine tutundu ve ciğerlerini oksijenle doldurdu. Tatilde bulunduğu iki hafta boyunca bir kez bile koşmamıştı ve şimdi bunun cezasını çekiyordu. Bütün adaleleri isyan ediyor,

kalbi çılgın bir hızla atıyordu. En büyük problemi önden hızla koşan Dan'e yetişmekti. Genç adamın adımlarını yavaşlatmaya niyeti yoktu.

"Rorie?"

"Buradayım." Genç kızın sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı. Elini kaldırıp sallamak istedi, ama bunu yapacak kadar gücü bile yoktu. Ötede bir bank görünce sendeleyerek o tarafa yürüyüp oturdu ve bacaklarını ileriye doğru uzattı.

Dan ona bir havlu uzatıp, "Formunu kaybetmişsin," dedi.

Rorie yüzündeki teri silerek gülümsedi. "İki haftada bu kadar fark edeceğini hiç düşünmemiştim." San Francisco'ya döneli henüz birkaç gün olmuştu ve Dan ile ilk kez buluşmuşlardı.

Dan genç kızın yanına oturdu. Üç millik koşudan biraz olsun etkilenmemişti. Genç adam gülümseyerek,

"İki hafta uzun süredir," dedi. "Sanırım vitamin programına da devam etmemiş sindir. Bana ne kadar ihtiyacın olduğu ortada, Rorie."

Genç kız bunu duymazlıktan geldi. "Kendimi fiziksel kondisyonun zirvesinde sanırdım. Oysa şimdi bir mil

koştuktan sonra kalbimin duracağını düşündüm."

Dan san saçlarıyla son derece yakışıklı ve çekici bir erkekti. Havluyu boynuna asarak uçlarını tuttu.

Rorie'nin gözleri onun bakımlı tırnaklarına takıldı. Borsacı parmakları. Zarif eller. Dost eller. Genç kız yine de bunları güneş yanığı, nasırlı bir çift başka elle kıyaslamaktan kendini alamıyordu.

Dan onu dikkatle izlerken, "Az önce bana ihtiyacın olduğunu söylerken ciddiymdim, Rorie," dedi. "Artık geleceğimiz hakkında önemli kararlar vermemizin zamanı geldi."

Genç kızın yüzünü ellerinin arasına alarak baş parmaklarıyla yanaklarını okşadı. "Sen burada yokken düşünecek çok zamanım oldu."

Rorie genç adamın parmaklarını tuttu. Bir yandan da söyleyeceklerini en kolay şekilde ifade etmenin bir

yolunu bulabilmek için dua ediyordu. Birbirlerini aylardan beri tanıyorlardı ve onu incitmek istemiyordu.

Ancak gerçeği açıklamaması gaddarlık olurdu. Genç adamla çıkmaya başladığı günlerde, gelip geçici bir

ilişki peşindeydi Dan. Henüz yeni boşanmıştı ve duygusal bir bağa hazır değildi.

"Sanırım ne söyleyeceğini biliyorum, Dan. Lütfen söyleme."

Genç adam düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buralardan uzaktayken benim de düşünecek zamanım oldu ve dostluğuna çok önem vermeme rağmen

arkadaşlıktan öte bir ilişkimiz olamayacağını anladım."

"Bu tatilde sana ne oldu, Rorie? Gittin ve iki hafta sonra tamamen farklı bir kadın olarak döndün."

Rorie, "Bence biraz abartıyorsun," diye karşılık ver di. Ancak gerçekten de değiştiğini biliyordu.

"Yolculuğun hakkında bana hiçbir şey anlatmadın. Tek söylediğin şey arabanın Oregon'un arka kısımların

da bozulduğu ve yeni parça gelinceye kadar günlerce orada kaldığın. Bunun için beni suçlamıyorsun, öyle değil mi? Arabamın su pompasında arıza olduğunu bilmiyordum."

Rorie bir şey söylemeyince genç adam sözlerini sürdürdü. "Yazarlar konferansını da kaçırdın, öyle değil

mi?"

"Bunun için yapabileceğim bir şey yoktu, ama tatilimin geri kalan kısmı çok güzeldi. Victoria,

İngiltere'nin küçük bir parçası gibiydi." Rorie, Franklin çiftliğinde geçirdiği günleri hatırlamamaya

çalışıyordu. Victoria gerçekten çok güzel bir yerdi, ama genç kız bu güzelliğin tadını çıkaracak durumda

değildi.

"Bana bir kart bile yollamadın."

Genç kız suçluluk duygusuyla, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Dan elini onun saçlarında dolaştırarak, "Sensiz çok yalnızdım," dedi. "Sen gidince hiçbir şey doğru görünmüyor."

Rorie genç adam için bu itirafta bulunmanın kolay olmadığını biliyordu ve bu da söyleyeceklerini güçleştiriyordu.

Genç kız geri çekilerek, "Dan, lütfen," dedi. "Ben... Seni sevmiyorum."

"Ama biz arkadaşız."

"Elbette."

Genç adam bu cevap karşısında rahatlamış görünüyordu. "İyi arkadaş mıyız?"

Rorie başını salladı. Bu konuşmanın sonunun nereye varacağını merak ediyordu. "O halde hiçbir problem

yok, öyle değil mi? Uzaklara gittin ve ben seni ne kadar çok sevdiğimi anladım. Sen de dostluğuma değer verdiğini fark ettin... Bu da en azından bir başlangıçtır."

"Dan, lütfen!"

"Öyle değil mi?"

Genç kız, "İlişkimiz hiçbir yere gitmiyor," dedi. Bu durumu açıklığa kavuşturmak istiyordu. Dan iyi bir insandı ve kendisine deli gibi âşık olan birine layıktı. Tıpkı Rorie'nin Clay'i sevdiği gibi. Yalnızca Clay'i.

O anda Dan onu kendisine doğru çekerek öptü. Büyük bir şaşkınlığa kapılan Rorie bu öpüşten en küçük

bir heyecan bile duymamıştı. Hiçbir şey. Dan'i öpmek soda içmek gibi bir şeydi.

Rorie ellerini genç adamın göğsüne dayayarak kendisini onun dudaklarından kurtardı. O sırada Dan onu

bırakarak geri çekilmiş, kaşları çatılmıştı. "Tamam, tamam. Seni öpmemi istemiyorsun. Ama zamanla aramız da elektriklenme olacak."

Rorie bundan pek de emin değildi. Dan onu apartmanın önünde bırakırken direksiyonu nu sımsıkı tutup,

"Seni yakında görebilir miyim?" diye sordu. Sanki Rorie'nin cevabından korkuyormuşçasına gözlerini ileriye dikmişti.

Rorie bir an duraksadı. "Sana âşık olmayacağım Dan ve senin duygularından faydalanmak da istemiyorum. Bence artık bir başkasıyla çıkmaya başlasan daha iyi olacak."

Genç adam bir süre cevap vermeden durdu. "Sence bu karan benim vermem gerekmez mi?"

"Evet ama..."

"O halde her şeyi bana bırak ve endişelenmekten vazgeç. Eğer zamanımı senin için harcamaya karar verdimsem bu benim problemim, senin değil. Aslında ben fikrini değiştireceğini düşünüyorum. Sana duyduğum sevgi ikimize de yeter, Rorie."

"Dan." Rorie'nin omuzları düştü. Genç adam onun söylediklerinin bir kelimesine bile inanmamıştı.

"Artık bu kadar kederli görünmeyi bırak. Pazar günü sinemaya gitmeye ne dersin? Uzun zamandır sinemaya gitmedik."

Genç kız başını iki yana salladı. "Hayır, Dan. Gitmek istemiyorum."

"Ben istiyorum. Onun için karşı koymaktan vazgeç."

Rorie'nin karşı koyacak gücü yoktu. Kısa süre sonra Dan onun söylediklerinin doğru olduğunu anlayacaktı. "Peki."

"İyi. Seni saat altıda alırım."

Rorie arabadan inerek kapıyı kapadı ve arkasına dönüp hafifçe el salladıktan sonra apartmana girdi.

Merdivenlerin yanında duraklayarak posta kutusunu açtı.

Posta kutusunun içinde bir sürü zarf vardı. Dairesine doğru giderken bunların kimlerden geldiğine baktı.

Bir tanesi sürekli alışveriş yaptığı bir mağazadan geliyordu. Bir diğerrinin üstünde de Kentucky damgası vardı. Ayrıca bir de elektrik faturası gelmişti. Kapıyı açıp dairesine girdiğinde zarflardan birinin Nightingale, Oregon damgası taşıdığını fark etti.

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debby Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 17, 2007, 05:28:29 ÖS

Bölüm On Üç

Rorie mektubu mutfak tezgâhının üstüne bırakarak birkaç dakika ona baktı. Sanki göğsünün üstünde ağır bir yük varmış gibi hissediyordu. Kalbi deli gibi atıyor, midesi kasılıyordu. Zarfın üstündeki posta kutusu numarası fazla ipucu vermiyordu. Mektup Clay'den ya da Kate'den geliyor olabilirdi. Belki de

Mary yollamıştı.

Rorie derin bir nefes alarak önce Kentucky'den gelen mektuba uzandı. O eyalette yaşayan hiç kimseyi tanı mıyordu.

Zarfin içindeki kâğıt kafasını iyice karıştırdı. Defalarca okumasına rağmen hiçbir şey anlayamıyordu.

Gösteri Adarı Birliği'nden gelen bu kâğıt Nightsong'un kayıt belgesine benziyordu. Ata sahibi olarak Rorie

Campbell yazılmıştı. Nightsong'un doğum tarihi de belirtilmişti. Rorie mutfaktaki sandalyelerden birine

oturarak gözyaşlarına boğuldu. Clay, Nightsong'u ona veriyordu.

Onları bir araya Nightsong getirmişti ve yine o atın sayesinde birbirlerine bağlı kalacaklardı. Hayat devam edecekti; bir kadının aşkını kaybetmesi tarihin akışını değiştiremezdi. Ama şimdi genç kızı Clay'e

bağlayan bir şey, bir kâğıt parçası vardı ve bu yaptıkları fedakârlığı belgeliyordu. Rorie'nin böyle bir şeye

ihtiyacı vardı ve Clay de bunu biliyordu.

Rorie belki yüzüncü kez kendi kendine en doğru şeyi yaptıklarını söyledi. Clay'in hareketi de bunu gösteri

yordu. Clay açık arazide, atların arasında büyümüşü. Oysa Rorie bütün hayatını kalabalık bir şehirde geçirmişti. Genç adamın gücü kendisini toprağa adamasından geliyordu, Rorie'ninkiyse çocuklara ve edebiyata duyduğu sevgiden.

Her bakımdan birbirlerinden çok farklıydılar... Aslında en önemli konuda birbirlerine çok benziyorlardı.

İkisi de bir başkasını inciterek mutlu olmak istemiyordu.

Genç kızın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Titre yen parmaklarla yüzünü sildikten sonra ikinci zarfa uzandı. Daha açmadan bu mektubun Kate'den geldiğini biliyordu. Clay ona yazmazdı. Mary de her şeyi

Elk Run'dan ayrılacağı sabah söylemişti.

Zarfin içinden elle yazılmış üç sayfa çıktı. Son sayfanın altında Kate'in özenle atılmış imzası vardı.

Mektupta Nightingale ve Rorie'nin tanıdığı bazı kişilerle ilgili haberler vardı. Kate kasabadaki panayırdan

bahsetmiş, onun çok heyecanlı bir domuz yansını kaçırdığını yazmıştı. En önemli haber yıllarca

uğraştıktan sonra Mary'nin elmalı pastasıyla mavi kurdeleyi kazandığıydı. Bu, Kate'in gözünde büyük bir

şerefti.

Mektubun sonuna doğru Kate, Clay'in bir at gösterisi için eylül ayının ilk haftasında San Francisco'da olacağını yazmıştı. Genç adam bir önceki yılın başarısını tekrarlayıp yeni şampiyonluklar kazanmayı umuyordu.

O anda Rorie'nin nabız atışları hızlandı ve parmakları kâğıdı sımsıkı kavradı. Clay, San Francisco'ya geliyordu. Genç adam bundan Rorie'ye hiç bahsetmemişti. Oysa bunu genç kızın Nightingale'dan ayrılışından çok önce biliyor olmalıydı.

Kate, Clay'e şehirdeyken Rorie'ye uğrayıp uğramayacağını sorduğunu, ancak genç adamın bunun için zamanı bulunmadığını söylediğini yazmıştı. Rorie'nin durumu anlayacağından ve bundan alınmayacağından emindi. Genç kız mektubunun sonunda babasının da bu gösteriye katılacağını, eğer onu ikna edebilirse kendisinin de San Francisco'ya geleceğini yazmış, bu durumda şehre vardığı dakika Rorie'ye telefon edeceğine söz vermişti.

Rorie mektubu katlayıp zarfın içine sokmaya hazırlanıncaya kadar son sayfanın arkasındaki notu fark etmemişti. Bunun üzerine kâğıdın arkasını çevirdi. Keli meler kâğıttan fırlayacak gibiydiler. Kate ekim ayında düğün yapmayı planlıyor, Rorie'ye de davetiye göndereceğini belirtiyordu.

Rorie bir an için nefes alamadı. Ekim ayında düğün... Sadece birkaç hafta sonra Kate, Clay'in olacaktı. Genç kız gözlerini kapadı. Kalbi acıyla dolmuştu. Aslın da bunu bekliyordu. Kate ile Clay'in düğünü kaçınılmazdı, ama genç adamın bu kadar çabuk evlenmek isteyeceğini düşünmemişti. Titreyen ellerle mektubu bir kenara bıraktı.

Dan akşam gazetesine göz gezdirirken, "Rorie, aşkım, senin bir at gösterisine gitmek istemene gerçekten inanamıyorum," dedi. Rorie'nin evinin oturma odasında oturmuş kahvelerini yudumluyorlardı.

Genç kız Dan'in düşüncelerini okuyamaması için dua ederek gülümsedi. Genç adam geceyi geçirmek için

birkaç şey önermiş, Rorie bunların hepsini reddetmişti. Sonra birden aklına at gösterisine gitmek gelmiş

gibi davranmıştı.

Genç adam, "At gösterisi mi?" diye tekrarladı. "Atlarla ilgilendiğini bana hiç söylememiştin."

"Eğlenceli olurdu. Sence de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Ama, Dan, artık ufukumuzu genişletmemizin zamanı geldi... Hatta yeni şeyler bile öğrenebiliriz."

"Bütün bunlar gelecek hafta da at yarışlarına katıla çağımız anlamına mı geliyor?"

"Elbette hayır. Bu at gösterisi hakkında bir yazı okudum ve hoşumuza gidebileceğini düşündüm.

Gösteriye bir sürü at katılıyor. İlgini çekmiyor mu?"

"Hayır."

Rorie içini çekerek omuz silkti ve hayal kırıklığını saklamaya çalışmadan, "O halde sinemaya gidebiliriz,"

dedi. Rorie'nin dönüşünden beri birbirlerini çok az görmüşlerdi ve eğer Dan çok ısrar etmeseydi genç kız

bu akşam onunla çıkmayacaktı. Dan'in gerçeği anlayacağını ve başka birisiyle buluşmaya başlayacağını ummuştu, ama böyle bir şey olmamıştı.

Dan bir kez daha, "Bir at gösterisine gitmeyi neden istediğini anlayamıyorum," dedi.

Birkaç gündür gazeteler ülke çapındaki bu gösteri den bahsediyordu. Kate Elk Run'dan birkaç atın da buna katılacağını yazmıştı. San Francisco'da yaşadığı bunca yıl boyunca at gösterileri hakkında tek bir haber bile okuduğunu hatırlamıyordu. Ama o zamanlar bu konu hiç de ilgisini çekmiyordu.

Eğer Dan kabul etmezse Rorie bu gösteriye tek başına gitmeye kararlıydı. Clay ile karşılaşmaya niyeti yok tu, ama uzaktan bile olsa genç adamı görme şansını kaçırmak istemiyordu. Belki de bu onu son görüşü olacaktı.

Dan, "Son günlerde sana ne olduğunu anlayamıyorum, Rorie," diye söylendi. "Tam hayatımızın bir düze

ne girmeye başladığını düşündüğümde sen ortaya yeni bir şey atıyorsun."

"Sinemaya gidebileceğimizi söylemiştim." Genç kızın sesi düşündüğünden daha sert çıkmıştı. Ancak Dan

haftalardır aynı şeyleri söylüyordu ve artık bu durum canını sıkmaya başlamıştı.

Eğer Dan onun arkadaşlığından sıkılıyorsa bir başkasıyla çıkabilirdi. Genç adamın umduğu gibi Rorie ani

den ona âşık olduğunu anlayacak değildi. Dan defalarca ona telefon etmiş, sevgisinin ikisine de yetecek

kadar güçlü olduğunu söylemişti. Genç kız ömrünün kalan kısmını onunla birlikte geçirmeyi

düşünemiyordu bile. Eğer Clay'i elde edemezse bir başka erkeği de istemiyordu ve Clay'in asla kendisine

ait olamayacağını biliyordu.

"Ben aptal bir filmi görmekten çok daha başka şeylerden bahsediyorum." Dan elindeki gazeteyi bir kenara bıraktı. Bundan sonra söyleyeceklerini düşündüğü belliydi.

Rorie, "Dan, her şeyi çok fazla abartıyorsun," dedi. "Sadece her zamankinin dışında bir şey yapmak istedim diye..."

"Bir Ermeni lokantasında yemek yemek her zaman kinin dışında bir hareketti, ama at gösterileri....Daireler çizerek koşan bir yığın atı görmeyi neden bu kadar çok istediğini bir türlü anlayamıyorum."

"Sürekli benim değiştiğimi söylüyorsun," dedi Rorie. Eğer genç adamın bu teklife bu kadar karşı çıkacağını bilseydi asla at gösterisine gitmeyi önermezdi. "Sanırım bu da haklı olduğunu gösteriyor."

"Son bir ay boyunca hiç hikâye yazdın mı?" Bu tamamen beklenmedik bir soruydu. Rorie ona omuz silkerek cevap verirken genç adamın konuyu değiştireceğini umuyordu, ama düşündüğü gibi olmadı.

"Hiç yazmadın, öyle değil mi? Senin sürekli bilgisayarının önünde oturup kederli bir ifadeyle bakışlarını

boşluğa diktiğini görüyorum. Eskiden hikâyelerinden bahsedişini hatırlıyorum da... O zamanlar gözlerin

pırıl pırıl parlardı. Heves doluydun." Uzanarak genç kızın parmaklarını tuttu. "Sana ne oldu, Rorie?

Neşen, enerjin nerede?"

"Sen hayal görüyorsun." Rorie doğrularak çantasını ve kazağını aldı. Aniden gözüne çok küçük görünen

dairesinden kaçma isteğine kapılmıştı. "Beni sinemaya götürecek misin, yoksa burada oturup cevap vermeye niye tim olmayan sorular sormayı mı sürdüreceksin?"

Dan hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. "Tatildeyken sana ne olduğunu bilmiyorum ve bu benim için önemli değil. Ama bu her neyse seni çok kötü incitmiş." Rorie itiraz etmek istedi, ama yalan söylemesi

mümkün değildi. Yutkunarak başını öbür tarafa çevirdi. Gözleri yanıyordu.

"Sonsuza dek rol yapmayı sürdüremezsin, Rorie. Seni çok iyi tanıyorum. Olanları geride bırak. Eğer bu konuda konuşmak istersen seni dinlemeye hazırım. Dostun olduğumu biliyorsun." . "Dan, lütfen..."

Genç adam yumuşak bir sesle, "Bana âşık olmadığını biliyorum," dedi. "Sanırım buralardan uzaktayken

bir erkekle tanıştın, ama bu beni ilgilendirmez. O iki hafta boyunca olanlar geride kaldı."

"Dan..."

Genç adam onu elinden tutarak tekrar kanepeye oturttu. Rorie ona bakamıyordu.

"Zamanla beni sevmeyi öğreneceksin." Genç adamın sesi son derece yumuşaktı. "Biz zaten iyi arkadaşız

ve bazı insanlar evlendiklerinde buna bile sahip değildirler." Rorie'nin parmaklarını dudaklarına götürerek

yavaşça öptü. "Ben ihtiras aramıyorum. Bunu ilk evliliğimde gördüm. Arzunun sağlam bir evlilik için çok

zayıf bir temel olduğunu öğrendim."

Rorie, "Bunları daha önce de konuşmuştuk," diye itiraz etti. "Seninle evlenemem, Dan. Bir başkasını severken böyle bir şey asla mümkün olamaz." Genç kızın dudakları titriyordu. Dan haklıydı. Gerçeği kabullenmek istemese de Nightingale'dan ayrıldığından beri kalbi kırıktı.

Bunun ikisi için de en doğrusu olacağını düşünerek Clay'i unutmaya çalışmış, ancak genç adamla birlikte

geçirdiği günlerin hatıralarını kafasından silip atamamıştı. Sevddiği erkekten kendisine kalan tek şeyin hatıraları olduğunu biliyordu.

Dan, "Hemen şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi.

"Karar verilecek bir şey yok."

Dan genç kızın parmaklarını okşamayı sürdürüyordu. Konuşmaya başladığında sesi kalınlaşmıştı. "En azından hayatında başka bir erkeğin olduğunu itiraf ettin."

Rorie, "Vardı," diyerek onun sözlerini düzeltti. "Bundan ikiniz için bir şans bulunmadığı sonucunu çıkarıyorum."

Genç kız, "Hem de hiç," dedi. Clay hakkında konuşmak istemiyordu. "Bunun senin için kolay olmadığını

biliyorum, ama senden sadece teklifimi ciddi olarak düşünmeni istiyorum. Ben seni mutlu etmek, tekrar

güldüğünü görmek istiyorum. Unutmana yardımcı olmayı arzuluyorum."

Bu sözlerin ardından genç kıızı öptü. Rorie daha önce olduğu gibi bu sefer de hiçbir heyecan duymadı.

Clay'i tanıyınca kadar bir erkeğin dudaklarının yaratacağı sıcaklık ve sihirden haberi yoktu.

Dan onun düşüncelerini okumuş olmalıydı ki yumuşak bir sesle, "Zamanla arzu duyacaksın," dedi. "Şu an için bunu beklememelisin ama, bir gün olacak. Belki bu ay ya da gelecek ay değil, ama sonunda beni

arzulayacaksın."

Rorie yüzüne dökülen saçları geriye itti. Eğer Dan ile evlenirse bencillik olurdu bu ve sonunda genç adamın incinmesine yol açmaktan başka işe yaramazdı.

Dan, "Bunu düşün," diye tekrarladı. "Sadece düşün. Durumunu anlıyorum ve riski göze almaya hazırım.

Bu yüzden benim için endişelenmene gerek yok." Dan baş parmağını genç kıızın bileğinde dolaştırdı.

"Şimdi evlenmemiz konusunu düşüneneğine söz ver."

Rorie cevabının ne olacağını bilmesine rağmen başını salladı.

Dan içini çekti. "Şimdi, o at gösterisiyle gerçekten ilgileniyor musun, yoksa sinemaya mı gidiyoruz?"

Rorie hiç düşünmeden, "Sinemaya gidiyoruz," diye cevap verdi. Clay'i düşünerek kendisine işkence etmesinin yararı yoktu. O Kate'e aitti.

Dan'ın seçtiği film güzel bir komediydi. Genç kıızı çok iyi vakit geçirdi. Arkasından yemeğe gidip şarap içerek politikadan bahsettiler.

Genç adam onu evine geri getirdiğinde henüz oldukça erkendi. Rorie kahve içmek için içeri gelmesini önerince Dan hemen kabul etti. Genç adam arabasını park ederken durakladı. "Yeni komşuların mı var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Neden sordun?" Dan yolun karşısındaki eski mavi kamyoneti gösterdi. "Şu eski kamyoneti süren kişiler kimse, bu civardaki evlerin değerini düşürecek."

Konu Başlığı: Ynt: Kızların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 18, 2007, 10:30:53 ÖÖ

Bölüm On Dört

"Clay." Genç adamın ismi Rorie'nin dudaklarından bir anda dökölüvermişti. Arabanın kapısını açarak aşağı indiğinde bacakları titriyordu. Nabızı öylesine hızlı atı yordu ki, bir an için damarlarında akan kanın

sesini işittiğini sandı.

Dan, "Rorie?" diye seslendi. "Kim bu adam?"

Genç kız onu duymadı bile. Uzaklardan bir kapı sesi geldi ve Rorie arkasını dönünce Clay'in kamyonetin

içinde oturduğunu gördü. Genç adam kamyoneti karanlık bir yere park etmiş, bu yüzden de Rorie onun

farkına varmamıştı.

Dan kaldırımında ona yetişerek elini genç kızın omzuna koydu. Bu dokunuş Rorie'yi gerçeğe bağlayan, kendisini Clay'in kollarına atmasını engelleyen tek şeydi.

Dan ikinci kez, "Kim bu adam?" diye sordu.

Rorie açıklamak üzere ağzını açtı, ama bunu yapamayacağını anladı. Bu yüzden sadece, "Bir arkadaş," diye fısıldadı, ama bunun yetersiz olduğunu biliyordu.

Dan, "O bir kovboy," dedi. Bunu, genç adamın dar bluciniyle ceket, sanki hapisten yeni çıkmış birine aitmiş gibi söylemişti.

Clay geniş adımlarla sokağı geçerek Rorie'ye doğru yürüdü. "Merhaba, Rorie."

Genç kız hafif bir fısıltı halinde, "Clay," dedi.

Genç adamın bakışları Dan'e kaydı. Sessizliğin gittikçe uzamaya başladığını anlayan Rorie, Clay'in Dan ile tanıştırılmayı beklediğini fark etti.

"Clay Franklin, bu Dan Rogers. Dan sana söz ettiğim borsacı. Kullandığım araba onundu."

Clay başını salladı. "Şimdi hatırladım." Bakışlarını tekrar Dan'e çevirdi. "Clay ile kardeşi Skip, araban bozulduğunda bana yardım eden kişiler," diye açıkladı genç kız.

"Evet, bundan bahsettiğini hatırlıyorum."

Rorie bakışlarını Clay'den kaçırmayı başaramayarak, "Ben de şimdi kahve hazırlayacaktım," dedi.

"Evet, siz de bize katılın." Dan'in bu daveti hiç de içten değildi. Clay hiçbir şey söylemedi. Olduğu yerde

kımıldamadan duruyor, genç kıza bakıyordu. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu, ama Rorie onun içinde

kopan fırtınayı hissedebiliyordu. Clay hâlâ onu seviyordu.

Genç kız, "Lütfen bize katıl," diye fısıldadı.

Dan'ın durumu anlayıp bir mazeret uydurarak onları yalnız bırakmasını umuyordu, ama genç adam kolunu onun omuzlarına dolayınca bu ümidi kayboldu. "Daha önce İsviçre kahvesi almıştım ve Rorie de ondan pişirecekti."

Clay şaşkınlıkla kirpiklerini kırıştırtarak, "İsviçre kahvesi mi?" diye tekrarladı.

Dan, "Elbette, kafeinsiz," diye ekledi.

Bu sözler üzerine Clay'in kaşları çatıldı. Sanki dünyadaki en önemli şey buldu. Rorie yanında Dan olmak

üzere isteksizce apartmana doğru yürüdü. Asansörü beklerlerken Clay'e, "Uzun zamandan beri mi buradasın?" diye sordu.

"Yaklaşık bir saat."

"Özür dilerim, Clay..." Bu kendi suçu olmamasına rağmen Rorie kendisini çok kötü hissediyordu. Genç adamın uğrayacağını bilmiyordu. Belki bunu Clay de bilmiyordu. Kendisinin at gösterisine gitmeyi istemesi gibi genç adam da buraya gelmiş olabilirdi.

"Telefon etmeniz gerekirdi." Dan'ın sözleri mantıklıydı, ama içinde biraz suçlama gizliydi. "Ama sanırım

sizler birbirinize istediğiniz zaman uğramaya alışkınsınız. Taşrada her şey çok daha basit, öyle değil mi?"

Rorie öfke dolu gözlerle Dan'e baktı. Genç adam onun bu bakışına kayıtsız bir ifadeyle karşılık verdi.

Sanki Rorie'yi kızdıran şeyin ne olduğunu anlayamadığını söyler gibiydi. O sırada asansör gelince genç kız çok memnun oldu.

Clay, "Seni evde bulamayınca komşularına nereye gittiğini bilip bilmediklerini sordum," dedi.

Dan, "Komşulara mı?" diye sordu. Şaşkınlığını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu.

Rorie, "Sana ne söylediler?" diye sordu.

Clay gülümsedi. "Değil nereye gittiğini, yan dairede kimin oturduğunu bile bilmediklerini söylediler."

Dan, "Ben kapıyı açmalarına bile şaşırdım," diye atıldı. "Küçük kasabalarla büyük şehirler arasında büyük

bir fark vardır."

Dan bir öğretmen tavrıyla konuşuyordu. Rorie bir den onu tekmelemek istedi, ama öfkeyle hareket etmesi durumu daha da güçleştirecekti. O anda Clay'in sabrına hayran oldu.

Dan, "Burada her şey çok farklıdır," diyerek sözlerini sürdürdü. "Çok az insan komşularıyla ilgilenir. Her

kes kendi işine bakar. Başkalarının işine karışmak sadece problem yaratır.

"

"Bana kalırsa başkalarıyla ilgilenmemek çok daha büyük problemler yaratabilir," diye atıldı Clay.

Rorie bu tartışmaya bir son vermeyi umarak, "Araban bozulduğunda Clay ile Skip'e rastladığım için minnettarım," dedi. "Yoksa ne olurdu bilmiyorum. Hâlâ yol da birisinin durup bana yardım etmesini bekliyor olabilirdim."

Dan boğazını temizleyerek, "Evet," dedi. "Sanırım Rorie'ye yardımlarınız için teşekkür etmeliyim."

Clay, "Sanırım ben de teşekkürlerinizi kabul etmeliyim," diye karşılık verdi.

Asansör durduğunda Rorie konuyu değiştirmek için, Mary nasıl?" diye sordu.

Clay'in gözlerinde alaycı bir pırıltı belirmişti. "Kasabadaki panayırda mavi kurdeleyi kazandığından beri etrafta caka satmakla meşgul."

"Bence buna hakkı da var." Rorie, Mary'yi gözünün ünde canlandırabiliyordu. Onu tanıdığı kadarıyla, yaşlı kadın mavi kurdeleyi önlüğüne takmış olmalıydı. Genç kız "Ya Skip?" diye sorarken çantasından anahtarlarını çıkartıp kapıdaki üç kilidi açmaya başladı.

"İyi. Geçen hafta okula başladı. Bu sene son sınıfta." Rorie bunu zaten biliyordu, ama başını salladı. Clay

kayıtsız bir ifadeyle, "Kate sana sevgilerini gönderdi," diye ekledi.

"Sen de ona benim sevgilerimi ilet"

"Senden hiç haber almadı. Hiçbirimiz."

"Biliyorum. Üzgünüm. Kanada'dan döner dönmez ondan mektup aldım, ama cevap verme fırsatı bulamadım." Rorie birkaç kez oturup Kate'e mektup yazmaya kalkışmış, ancak bunu yapamamıştı. Eve dönüşünün ikinci haftasında Kate ile irtibatı kesmesinin herkes için daha iyi olacağına karar vermişti. Düğün davetiyesi geldiğinde onlara uygun bir hediye göndermeyi planlıyordu.

İçeri girdiklerinde genç kız çantasıyla kazağını asarak iki erkeğe oturmalarını işaret etti. "Kahveyi hemen

hazırlarım."

Dan, "Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, yardıma ihtiyacım yok." Rorie onun Clay hakkında sorular sorabilmek için yardım teklif ettiğini biliyordu ve bu konuda konuşmak istemiyordu. En azından şimdilik.

Genç kız iki erkeğin yanma döndüğünde oturma odası gözüne her zamankinden daha küçük göründü. İçeri girdiğinde Clay ayağa kalktı ve bu basit hareket karşısında Rorie ağlama isteğine kapıldı. Genç adam ona değer verdiğini, saygı duyduğunu gösteriyordu.

Odada bir kanepeyle sehpa vardı. Rorie çalışma masanın önündeki sandalyeyi çekerek misafirlerine doğru çevirdi ve ucuna ilişti. Clay ancak o zaman yerine oturdu. Dan içini çekerek, "Rorie sizin ne iş yaptığınızdan hiç bahsetmedi," dedi. "Oturduğunuz kasabanın adı neydi?"

Rorie ve Clay birlikte, "Nightingale," diye cevap verdiler.

Dan boğazını temizleyerek, "Evet, Nightingale," diye mırıldandı. "Sanırım siz bir tür çiftçisiniz öyle değil

mi? Soya fasulyesi mi buğday mı yetiştiriyorsunuz?"

Rorie, "Clay'in bir at yetiştirme çiftliği var," diye açıkladı.

Bu sözler üzerine Dan midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Elbette Clay ile Rorie'nin at gösterisine gitme isteği arasındaki bağlantıyı kolayca kurmuştu.

Genç adam derin bir nefes alarak, "Anlıyorum," de di. Sesi hafifçe titriyordu. "Atlar. Demek atlarla ilgileniyorsunuz."

Clay merakla ona baktı. Rorie, Dan'in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Nightsong nasıl?" diye sordu.

Clay yumuşak bir sesle, "O ender bulunan bir güzellik," diye karşılık verdi. "Her geçen gün daha da güzelleşiyor."

Rorie, Clay'in Nightsong'u onun adına kaydettirme sinin kendisi için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını

söylemek istiyordu. Bu jesti ömrü boyunca unutmayacaktı. Ayrıca genç adamın bu tayı asla satmayacağını ve onu her zaman seveceğini biliyordu.

O sırada odayı derin bir sessizlik kapladı. Rorie durumu Dan'e açıklaması gerektiğini düşünerek, "Star

Bright'ın doğuracağı gece Clay evde yoktu," dedi. Skip'i uyandıramadım ve Mary'nin nerede yattığını da

bilmiyordum. Hemen bir şeylerin yapılması gerekiyordu."

Dan öne doğru eğildi. Gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Tayın dünyaya gelmesine yardım ettiğini

söylemek istemiyorsun, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz." O anda Rorie, Dan'e bu gece hakkında hiçbir şey anlatmamış olmayı diledi. O birkaç saat

içinde Clay ile paylaştıklarını hiç kimse anlayamazdı.

Genç kız ayağa kalkarak, "Kahveyi getireyim," dedi. "Hazır olduğundan eminim."

Rorie mutfaktan Dan ile Clay'in konuştuklarını duyuyor, ama ne söylediklerini anlayamıyordu. Fincanları

doldurarak bir tepsinin üstüne yerleştirdi ve oturma odasına geri döndü.

Clay bir kez daha ayağa kalktı. Tepsiyi onun elinden alarak sehpanın üstüne koydu. Genç kız iki erkeğe kahvelerini uzattı. Fincanını alan Clay huzursuz görünüyordu. "özür dilerim, Clay, daha büyük bir fincanı

tercih ederdin, öyle değil mi?"

"Önemli değil. Eğer İsviçre kahvesi içeceksem porselen fincanla içebilirim." Genç adam gülümseyince Rorie karşılık vermekten kendini alamadı.

Genç kız alay dolu bir ifadeyle, "Son zamanlarda deniz ürünleri yedin mi?" diye sordu.

"Yediğimi söyleyemem."

Dan, "Benim en sevdiğim yemektir," diye atıldı. Kendisini konuşmanın dışında kalmış gibi hissettiği belliydi.

O anda Clay ile göz göze gelen Rorie genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümsemenin belirmediğini fark etti.

Bir müddet konuşmadan kahvelerini içtiler. Ardından Dan hafif bir kahkaha atarak, "Ben, bu at çiftliğindeki maceralarınla ilgili son haberinin şokunu hâlâ üstümden atamadım," dedi. "Bir tayın dünyaya

gelmesine yardımcı oluşuna bir türlü inanamıyorum, Rorie."

Clay kahve fincanını sehpanın üstüne bırakırken, "Yanımda Nightsong'un bir resmini getirdim," dedikten

sonra gömleğinin cebinden iki renkli fotoğraf çıkardı ve Rorie'ye uzattı. "Bunları daha önce göstermeyi

düşünüyordum... Ama unuttum."

Genç kız fotoğraflara bakarken, "Clay," diye fısıldadı. "Bir ay içinde çok büyümüş."

"Etkileneceğini biliyordum."

Rorie resimleri Dan'e verdi. Genç adam kısa bir an baktıktan sonra onları Clay'e uzattı. Bakışlarını önce

Clay'e sonra Rorie'ye çevirerek, "Birçok erkek yanında eşlerinin ve çocuklarının resimlerini taşır," dedi.

Rorie genç adamın bu sözleriyle Clay'in evli olup olmadığını anlamak istediğini biliyordu. Derin bir nefes

alarak "Clay komşusu Kate Logan ile nişanlı," diye açıkladı.

"Anlıyorum." Dan'in anladığı belliydi, çünkü ayağa kalkarak genç kızın arkasına geçti ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Rorie ile ben de evlenmekten bahse diyorduk, öyle değil mi, sevgilim?"

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 18, 2007, 10:50:48 ÖÖ

Bölüm On Beş

Clay'in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, ama Rorie onun kendisini kontrol altında tutmaya çalıştığını

hisse diyordu. Dan'in sözleri genç adamın canını sıkıyordu. Bir süre sonra Clay, "Bu doğru mu, Rorie?" diye sordu.

Dan'in parmakları genç kızın omuzlarını sıktı. "Daha bu gece evlenmekten bahsediyorduk. Ona söylesene, sevgilim."

Rorie gözlerini Clay'den ayıramıyordu. Dan ile evlilik hakkında konuşmuştu, ama bu teklifi kabul etmeye

niyeti yoktu. Dan onun başka bir erkeği sevdiğini biliyordu, ama şu anda Clay'e daima onu seveceğini söylemesi anlamsızdı; özellikle de Kate ile evlenmesine bir kaç hafta kalmışken. "Evet, Dan evlenme teklif etti."

Dan, "Rorie'yle hayatımı birleştirmek istiyorum, hem de aylardan beri," diye atıldı. Ardından konuşmayı

sürdürerek gelecekteki hedeflerinden, on yıl sonra emekliye ayrılmayı planladığından bahsetti.

Rorie, "Dan'in çok parlak bir geleceğı var," diye söze karıştı.

"Anlıyorum." Clay fincanını tepsiye koyduktan son ra saatine baktı ve ayağı kalktı. "Sanırım artık gitmeliyim."

Rorie, "Gösteri nasıl gidiyor?" diye sordu. Genç adamın gitmesini istemiyordu. Kate bütün ömrü boyunca

onun yanında olacaktı; kendisinin Clay ile birlikte bir kaç dakika daha geçirmesi önemli değildi. "Kate senin birkaç şampiyonluk beklediğini yazdı."

"Her şey tam beklediğim gibi gelişiyor." Genç adam sanki gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi konuşuyordu. Rorie onu daha fazla tutamayacağıı biliyordu. Genç adamın yüzünde son derece ciddi bir

ifade vardı. "Seni geçireyim."

Dan, "Ben de geleyim," diye atıldı.

O anda genç kız hızla ona doğru dönerek, "Hayır," dedi. "Gelmeyeceksin."

Clay, "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Rorie," de di. Genç kızın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Öne

doğru yürüyerek Dan'in elini sıktı.

Dan, "Memnun oldum," dedi. Ancak sesi bunun tam tersini gösteriyordu.

Clay, "Ben de," diye karşılık verdi.

"Uğradığına sevindim," dedi Rorie yavaşça. "Seni görmek... Güzeldi." Ancak bu sözler genç kızın kulağına anlamsız geliyordu.

Clay başını salladıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Rorie onun peşinden giderek, "Clay," diye seslendi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Genç adam durarak yavaşça arkasına döndü.

Şimdi ne diyeceğini bilemiyordu Rorie. "Dinle, Dan'in davranışları için özür dilerim."

"Önemli değil."

Genç kız kapı tokmağını sımsıkı kavradı. "Seni tekrar göreceğ miyim?"

Clay boğuk bir sesle, "Sanmıyorum," diye karşılık verdi. Bakışlarını dairenin içine doğru dikmişti. "Bu adamı gerçekten de seviyor musun?"

"O... O iyi bir arkadaş."

Clay ona doğru iki adım attıktan sonra durdu. Elini yavaşça kaldırarak parmağını genç kızın yüzünde dolaştırdı. Bu temasın etkisiyle Rorie gözlerini kapadı.

"Mutlu ol, Rorie. Senin adına tek istediğim şey bu."

Eylül ayının son haftası yağmur hiç durmadı. Genel de sonbahar, Rorie için Çok verimli bir mevsimdi, ama genç kız bu kez hiçbir şey yapamıyordu. Yavaşça çalışma masasında oturarak bütün bir hafta boyunca yazdığı şeyi okudu.

Sadece bir tek cümle.

Bir zamanlar kütüphaneden eve döndüğünde gecede dört beş sayfa yazdığı olurdu. Belki de sorun seçtiği

hikâyedeydi. Nightsong adında bir tayla ilgili bir hikâyeye yazmaya kalkışmış, ancak gerçek Nightsong'un hayali düşüncelerinin akışını engellemiştir.

O sırada telefon çalınca Rorie telaşla mutfığa gitti.

Uzaklardan bir ses, "San Francisco'dan Miss Rorie Campbell ile mi görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet, benim." Genç kızın kalbi endişeyle dolmuştu, iki saniye kadar kısa bir süre içinde ailesinden birinin

başına gelebilecek kötü şeyleri aklından geçirdi. . "Ben Devin Logan."

Rorie arayanı tanıyamamıştı. "Evet?"

Adam, "Devin Logan," diye tekrarladı. "Nightingale, Oregon'dan. Sanırım kızımla tanışmıştınız, Kate ile."

"Evet, Kate'i tanıyorum." Eğer kalbi bu hızla çarp maya devam ederse Rorie bayılabilirdi. "Bir şey mi oldu?"

"Belediye Meclisi toplantısı on dakika kadar önce bitti. Bunu mu kastediyorsunuz?"

"Hayır... Hayır. Kate'e mi bir şey oldu? Onu soruyorum?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz?"

"Sanmıyorum." Bu konuşma genç kızı neredeyse çıldırtacaktı.

Devin Logan boğazını temizledi. Konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. "Sizi resmi olarak

arıyorum. Bu gece Belediye Meclisi toplantısında kütüphane ye bütün gün çalışacak birini almaya karar

verdik."

Devin Logan tekrar sustu. Ne söyleyeceğini bilemeyen Rorie, "Tebrikler," diye mırıldandı. "Kate eskiden

kütüphanede yarım gün çalışan birinin bulunduğundan bahsetmişti."

"Bu işi size teklif etmeye karar verdik."

Rorie neredeyse telefonu elinden düşürecekti. "Anlayamadım."

"Kızım yeni kütüphane binamız için tam gün çalışacak birine ihtiyacımız olduğu konusunda Belediye Meclisini ikna etti. Ayrıca sizin bu iş için çok uygun olduğunuzu da söyledi."

"Ama..." Rorie duyduklarına inanamıyordu. Destek almak için sırtını mutfak duvarına yasladı. Logan'ın bundan sonra söyledikleri daha da şaşırtıcıydı.

"Size San Francisco'daki kütüphanenin verdiği kadar para ödeyeceğiz. Ayrıca kasabada bir de ev tutacağız."

"Ben..." Rorie'nin beyni uğulduyordu. Elbette Kate ona iyilik yaptığını düşünmüştü, ama Clay'in bu kadar

yakınında bulunmak tam bir işkence olacaktı.

"Miss Campbell?"

Genç kız telaşla, "Çok gururlandım," dedi. "Gerçek ten de teklifiniz beni onurlandırdı, ama bunu reddetmek zorunda kalacağım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Pekâlâ... Ücreti şu an aldığınızın yüzde onu kadar arttırmaya yetkim var. Ancak bundan fazlasını veremeyiz. Böylece itfaiye şefi kadar para alacaksınız ve o da Belediye Meclisinin bir kütüphane memuresine kendisinden daha fazla para ödemesi ne izin vermez."

"Mr. Logan, bu cömert teklifinizi reddetmemin sebebi ücret değil. Ben... Bu işi bana teklif etmenizden ne

kadar gururlandığımı bilmenizi isterim. Size ve şahsınız da Kate'e teşekkür ederim, ama bunu kabul edemem."

Sanki Devin Logan genç kızın söylediklerine inanamıyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu. "Bu teklifi reddetmek istediğinizden emin misiniz? Miss Campbell, gerçekten de oldukça cömert bir öneride

bulunuyoruz."

"Bunu biliyorum. Aslında teklifiniz karşısında çok şaşırdım, ama bu işi kabul etmem mümkün değil."

"Kate sizin bu işi hemen kabul edeceğinizi düşünüyordu."

"O halde yanılmış."

"Anlıyorum. Sizinle görüştüğüme sevindim. Nightingale'da bulunduğunuz süre boyunca karşılaşma fırsatımız olmadığı için Üzgünüm. Belki bir dahaki sefere."

"Belki." Ama bir dahaki sefer asla olmayacaktı. Rorie telefonu kapattığında eli uzun süre ahizenin üstünde kaldı. Sırtını duvara dayamış, gözlerini kapamıştı.

Kapı zili çaldığında kendini kontrol edebilmeyi daha yeni başarmıştı. Saate bakınca gelenin Dan olduğunu

anladı. Genç adam bu akşam uğrayacağını söylemişti. Kendisini gülümsemeye zorlayarak doğruldu ve ağır adımlarla kapıya yürüdü.

Dan neşe dolu bir ifadeyle içeri girdi. Elinde beyaz bir paket vardı.

Genç kız, "Bu nedir?" diye sordu.

"Yoğurt. Çok çalışan bir kız için. Hikâyen nasıl gidiyor?" Dan öne doğru eğilerek genç kızın yanağını öptü.

Rorie mutfağa giderek paketi buzluğa koydu. "Hiç iyi gitmiyor. Sence sakıncası yoksa bunu sonra yiyeceğim."

"Rorie." Dan genç kızı omuzlarından tutarak yüzünü inceledi. "Yüzün tebeşir gibi bembeyaz. Ne oldu?"

"Ben... Telefonu şimdi kapadım. Kütüphane memuresi olarak başka bir kütüphaneden iş teklifi aldım."

"Ama, hayatım, bu harika bir şey."

"Kütüphane Nightingale'da."

Dan'ın yüz ifadesindeki değişiklik adeta komikti. "Sonra? Onlara ne söyledin?"

"Teklifi reddettim."

Genç adam rahatlayarak Rorie'yi kucakladı. "Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor? Sonunda u kovboyu unuttun mu? Karım olmayı kabul edecek misin?"

Rorie gözlerini yere indirdi. "Dan, anlamıyor musun? Clay'i asla unutamayacağım. Ne gelecek hafta, ne

gelecek ay, nede gelecek yıl." Genç kızın sesi acıyla doluydu. Herkes zamanla onun Clay'i unutacağından

emin görünüyordu ama bu mümkün değildi.

Dan'ın yüzündeki gülümseme birden kayboldu ve kollarını aşağı indirdi. "Anlıyorum." Mutfak tezgâhına

yaslanarak bir süre hiçbir şey söylemeden durup içini çekti. "Bu dünyada senin için her şeyi yapmaya hazırım, Rorie, ama sanırım artık gerçeklerden bahsetmemizin zamanı geldi."

Rorie bunu çok daha öncesinden istemişti.

"Beni asla o adamı sevdiğin gibi sevmeyeceksin. Bu şekilde devam edemeyiz. Duyguların değişecekmiş

gibi davranmamızın ikimiz için de bir yararı yok."

Genç adam öylesine ciddi ve cesareti kırılmış görünüyordu ki, Rorie kendisinin hiçbir zaman bu şekilde davranmadığını söyleyemedi. Genç kız içtenlikle, "Seni kırdığım için çok üzgünüm," dedi. "Böyle bir şeyi

yapmayı asla istemezdim."

"Bunu ben de biliyorum. Daha en başından bana karşı çok dürüst oldun. O taşralı adam seni seviyor. Bu

nu arabalara aldırış etmeden karşıdan karşıya geçtiği anda anladım. Bunu bütün dünya fark edebilirdi.

Sana baktığı anda bütün duygulan belli oluyordu. O bir başka kadınla nişanlı olabilir, ama seni seviyor."

"Ben onun dünyasına ayak uyduramam."

"Ama Rorie, hayatım, şu anda kendi dünyanda da kaybolmuş durumdasın."

Genç kız dudaklarını ısırarak başını salladı. Dan söyleyinceye kadar bunun ne kadar doğru olduğunu anlamamıştı. Ama yine de Clay'in Kate'e ait olduğu gerçeğini değiştirmiyordu bu. Ve birkaç hafta içinde

evleniyorlardı.

Dan tamamiyle ciddi bir ifadeyle, "Üzgünüm, Rorie, ama düğün iptal edildi," dedi.

Rorie genç adamın bu sözlerine neredeyse kahkahayla gülecekti. Ortada zaten bir düğün yoktu ki. Dan

tatilden döndüğünden beri belki on kez ona evlenme teklifinde bulunmuş, Rorie de her seferinde reddetmişti. Genç adamın sonunda gerçeği kabullenmesi karşısında Rorie rahatlamıştı.

"Seni üzmem istemedim."

Genç adam omuz silkti. "Acım çok kısa sürecektir. Sanırım artık bütün dünyaya boşta olduğumu ilan etmemin zamanı geldi."

"Sen çok iyi bir arkadaşısın."

Dan onun yüzünü ellerinin arasına alarak yavaşça öptü. "Evet, biliyorum. Şimdi yoğurdunu ye. Her zamanki gibi çok zayıfsın."

Rorie gülümseyerek başını salladı. Genç adamı uğurladıktan sonra kapıya yaslandı. Kendini yorgun, ama

sakin hissediyordu.

Az sonra tekrar telefon çaldı. Genç kız cevap vermek üzere aceleyle mutfığa gitti.

"Rorie? Ben Kate Logan."

"Kate! Nasılsın?"

"Berbat ama seni benden bahsedelim diye aramadım. Nightingale kütüphanesinde çalışmayı neden reddettiğini öğrenmek istiyorum. Sana inanamıyorum, Rorie. Bunu Clay'e nasıl yaparsın? Onu sevmiyor musun?"

Konu Başlığı: Ynt: Kızların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 18, 2007, 11:05:10 ÖÖ

Bölüm On Altı

"Kate sen neden bahsediyorsun?"

"Senden ve Clay'den. Şimdi, onu seviyor musun, sevmiyor musun? Bunu bilmek zorundayım."

Rorie sabah yatağından kalktığından beri her şeyin kötü gittiğini düşündü. Clay hakkındaki duygularını açıklaması Kate'i incitecekti. Oysa böyle bir şeyin olmaması için elinden geleni yapmıştı.

Kate, "Evet?" dedi. "Tek yapacağın şey bana cevap vermek."

Rorie'nin yüreği ağzına gelmişti. "Kate, neden Clay'i sevip sevmediğimi soruyorsun? O senin. Onu sevip

sevmemem hiçbir şeyi değiştirmes. Ben hayatınızdan çıktım ve böyle kalmaya da kararlıyım."

"Ama o seni seviyor."

Kate'in ağlamaklı sesi Rorie'nin acısını arttırdı. Arkadaşını bu acıdan kurtarmak için her şeyi verirdi.

"Biliyorum."

"Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Rorie, "Evet, ediyor," diye mırıldandı. Sesi gittikçe daha güçlü çıkmaya başlamıştı.

"O halde bunu ona nasıl yapabildin?"

"Ne yaptım?" Rorie bir türlü anlayamıyordu.

"Onu incittin."

"Kate. neden bahsettiğini anlamıyorum... Ben Clay'i bilerek hiç incitmedim. Senin de anladığın gibi onu

bütün kalbimle seviyorum, ama o senin nişanlın. Ben Clay'i tanımadan çok önce sen onu seviyordun."

Bu sözler üzerine Kate bir kahkaha attı. "Bu da nesi? ilk gelen kazanır oyunu mu?"

"Elbette değil..."

Kate, "Bilmek istiyorsan, Clay artık benim nişanlım değil," dedi. Sesi titriyordu. "Haftalardan beri değil..."

At gösterisi için San Francisco'ya gidişinden bile önce..."

"Nişanlın değil mi?" Rorie duyduklarına inanamıyordu.

"Deminden beri sana söylemeye çalıştığım şey buydu."

"Ama ben düşündüm ki... Sandım ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama artık öyle değil. Hemde uzun zamandan beri."

"Ama sen Clay'i seviyorsun."

"Ben onu çocukluğumdan beri sevdim. Onun mutlu olduğunu görmek isterim. Belediye Meclisi üyelerinin

işine neden burnumu soktum sanıyorsun? Onlara senin kütüphane için en uygun kişi olduğunu söyledim.

Gerçekten de bütün bunları eğlence olsun diye yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır ama bu teklifi neden reddetmek zorunda olduğumu anlamam gerekir, Kate. İkinizin arasına girme

ye..."

Kate onun sözlerini bitirmesine izin vermedi. Konuşmaya başladığında sesi iyice yükselmiş ve tizleşmişti.

"Eğer böyle düşünüyorsan benim hakkımda öğrenmen gereken çok şey var demektir, Rorie Campbell..."

Aynı şekilde Clay Franklin hakkında da."

"Üzgünüm, Kate. Şimdi lütfen sus ve beni dinle. Anlamadığım bir sürü şey var. Konuşmamız gerekli çünkü anlattıklarından hiçbir şey anlayamadım."

"Eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa bunu yüzüme söylemelisin, Rorie Campbell. Şimdi babama ve diğer üyelere senin cömert teklifimizi kabul ettiğini söyleyeceğim, iş iki hafta sonra başlıyor. O zamana

kadar buraya gelsen iyi olur. Anladın mı?"

Rorie'nin arabası tozlu yoldan ayrılarak Logan'ların çiftliğine doğru ilerlemeye başladı. Kate ile konuşmasının üstünden bir hafta geçmişti ve Rorie hâlâ onun söylediklerini düşünüyor, bunlardan hiçbir

anlam çıkaramıyordu. Ama bir şey kesindi; Kate artık Clay ile nişanlı değildi.

Rorie genç adama gidiyordu, ama öncelikle onun eski nişanlısıyla konuşması gerekiyordu.

Arabasını park ettikten sonra aşağı indi. Evde kimsenin olup olmadığını merak ederek etrafına bakındı.

Sabahtan beri yoldaydı ve çok yorulmuştu.

O sırada Luke Rivers ahırdan çıktı ve Rorie'yi görünce durup gülümsedi. "Demek geri geldin."

Rorie başını sallayıp arabasının içinden çantasını aldı. "Kate buralarda mı?"

"Neredeyse burada olur. Genellikle okuldan saat dörtte gelir. İçeri gel. Ben de sana bir fincan kahve getireyim."

"Teşekkürler." Şu an kahve içmeye çok ihtiyacı vardı.

Luke mutfak kapısını açarak onu içeri soktu. "Anladığım kadarıyla Nightingale kütüphanesinin yeni memuresi olacaksın, öyle değil mi?"

"Evet." Ama genç kızın buraya geri dönüşünün ne deni bu değildi ve bunu ikisi de biliyordu.

"İyi." Luke dolaptan iki fincan çıkararak kahve dol durdu. Rorie'nin fincanını masanın üstüne koyduktan

sonra ona bir sandalye çekti.

"Teşekkür ederim, Luke."

O sırada yaklaşan arabanın sesi duyulmuş, genç adam pencerenin dantel perdesinin arasından dışarı bakmıştı.

"Kate geliyor. Dinle, eğer seninle daha sonra konuşma fırsatı bulamazsam burada bulunmandan memnun olduğumu bilmeni isterim. Sana teşekkür etmek için kendimce bazı nedenlerim var. Eğer sen olmasaydın hayatımın hiçbir anlamı kalmayacaktı."

Rorie ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadan genç adam dışarı çıktı.

Az sonra Kate mutfağa girerek Rorie'yi kucakladı. "Birisini gördüğüme bu kadar çok sevindiğimi hatırlamıyorum."

Rorie'nin ifadesi duyduğu şaşkınlığı belli etmemiş olmalıydı ki Kate telaşla, "Sanırım geçen haftaki telefon

görüşmemizin ardından benim deli olduğumu düşünüyorsundur," diye ekledi. "Seni suçlamıyorum ama...

Neyse, altüst olmuştum ve kafam çok karıştıktı." Çantasını tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra kendisine bir fincan kahve doldurdu. Sanki düşüncelerini toparlayabilmek için zaman kazanmak istiyor gibiydi.

Rorie'nin kafasının içi sorularla doluydu ve bunların cevabını bir an önce almak istiyordu. "Geçen gün söylediklerini doğru mu anladım? Clay ile artık nişanlı olmadığınızı mı söyledin?"

Kate gözlerinde beliren acı dolu ifadeyi saklamayı başaramadı. Bakışlarını yere indirerek başını salladı.

"Haftalar önce ayrıldık."

"Ama..."

Kate, Rorie'nin karşısına oturdu. "Grange'deki danstan beri ikinizin birbirinize neler hissettiğinizi biliyordum. Birbirinize âşık olduğunuzu bir kör bile anlayabilirdi. Ama bunu fark etmemiş gibi davranmak

benim için daha kolaydı. Sen San Francisco'ya dönünce her şeyin eski haline döneceğini düşünmüştüm."

"Ben de aynı şeyi umuyordum, Kate. Böyle bir şeyin olmasını engelleyebilmek için her şeyi verebileceğime inanmalısın. Clay ile senin nişanlı olduğunuzu öğrendiğimde istediğim tek şey..."

Kate, "Ölmekti," diyerek onun sözlerini tamamladı. "Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum çünkü daha sonra ben de aynı şekilde hissettim. Grange'deki dansta Clay sürekli sana bakıyor, sen başkalarıyla dans

ettikçe kaşları çatılıyordu. Yanında ben vardım, ama gözleri sürekli seni izliyordu."

Rorie, "O seni de seviyor," dedi. "Durumu böylesine güçleştiren de bu."

Kate gayet emin bir ifadeyle, "Hayır, sevmiyor," de di. "Ben bu gerçeği senin gelişinden çok daha önce kabullenmiştim. Evet, bana saygı duyuyor ve benden hoşlanıyor. Clay'in düşüncesine göre bu kadarı yeterli." Genç kız bir an susarak kaşlarını çattı. "Benim için de bu yeterliydi. Belki de evlenecek, yıllar sonra halimizden memnun olacaktık. Clay seninle karşılaşınca her şey değişti. Sen onu alnının ortasından vurdun, Rorie."

"Senin için hayranlıktan öte duygular beslediğinden eminim."

"Hayır. Bunu kendisi de söyledi, ama bu gerçeği ben zaten biliyordum. Clay'i öylesine seviyordum ki, bana verebileceği her şeye razıydım." Kate gözyaşlarını silerek kontrolünü kazanmaya çalıştı, "özür dilerim, Rorie. Bu durum hâlâ çok acı veriyor. Ama böylece birisini sevmenin ne demek olduğunu çok iyi öğrendim."

Rorie'nin gözleri de yaşlarla dolmuştu. Genç kız telaşla gözlerini sildi.

"Birisini sevince onun mutluluğunu kendi mutluluğumdan çok düşünmem gerektiğini öğrendim. Sen de

Clay'i bu şekilde seviyorsun; tıpkı onun seni sevdiği gibi."

"Kate, lütfen, bunları konuşmamız gereksiz."

"Hayır, gerekli. Şimdi söyleyeceklerimin en zor kısmına geldim. Sen Nightingale'den ayrıldıktan sonra sana yazdığım o korkunç mektup için beni bağışlamamı istiyorum. Kıskançlıktan deliye döndüğümü söylemekten başka bir mazeretim yok."

"Mektup mu? Bana korkunç bir mektup mu yazdın?" Rorie ondan sadece bir tek mektup almıştı ve genç

kız bu mektubunda Mary'nin mavi kurdeleyi kazandığından ve düğünlerinin yaklaştığından bahsetmişti.

"Çok yanlış bir şey yaptım."

"Senden aldığım tek mektup hiç de korkunç değildi."

"O mektupta yalan söyledim. Gösteriye geldiğinde Clay'in sana uğrayacak zamanı olmayacağı yazdığım da, senin onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylemeye çalışıyordum."

"Bunun için kendini kötü hissetmemelisin. Herhalde ben de aynı şeyi yapardım."

"Hayır, Rorie, yapmazdın. O mektup Clay'i elimde tutabilmek için gizli bir çabaydı... Her geçen gün onu

kaybediyordum ve düşündüm ki... Eğer ekim ayında evleneceğimize inanırsan o zaman... Bilmiyorum, aklım öylesine karışmıştı ve kendimi öylesine ümitsiz hissediyordum ki..."

"O zamanlar duyguların iyice yoğunlaşmıştı." Rorie, Kate'in acısını anlayabiliyordu çünkü kendisi de aynı

şeyleri yaşamıştı.

"Ama senden nefret ettiğimi düşünmeme rağmen sana dostça davranıyordum. İşin çılgınca olan yanı da

bu. Aslında senden hoşlanıyordum ve seninle dost olmak istiyordum, ama aynı zamanda da bencilce bir

kin duyu yordum."

"Sen hiç kimseden nefret edemezsin, Kate Logan."

"Ben de öyle düşünüyordum ama yanılıyordum. Ben korkunç bir insan olabilirim, Rorie. Bunu kabullenmem hiç de kolay olmadı."

Genç kız derin bir nefes aldıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Sonra... O mektubu sana yolladıktan birkaç

gün sonra Clay gelerek benimle konuşmak istedi. O anda onu kaybettiğimi anladım. Hiçbir şey onun sana karşı hissettiklerini değiştiremezdi. O gece Clay'e korkunç şeyler söyledim.. Şimdi beni affetti, ama

ben senin de bağışlamayı istiyorum."

"Elbette, Kate, ama buna hiç gerek yok. Seni çok iyi anlıyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Ama San Francisco'ya geldiğinde nişanınız bozulduysa Clay neden bana hiçbir şey söylemedi?"

Kate omuz silkti. "Bilmiyorum, ama döndüğünden beri çok değişti, iyice kabuğuna çekildi. Mary onun için

çok endişeleniyor... Hepimiz öyle. Mary eğer sen hemen gelmezsen, kendisinin sana geleceğini söylüyordu."

"Mary böyle mi söyledi?" Oysa Mary, Clay'in hayatından çıkmakla en doğru şeyi yapacağını söylemişti.

Rorie şimdi duyduklarına inanamıyordu.

Kate zoraki bir kahkahayla, "Artık Clay'e gidecek misin, yoksa bütün gün burada durup benim saçmalıklarımı mı dinleyeceksin?" dedi.

Rorie, "Sen çok iyi bir dostsun, Kate," diye mırıl dandı. "Sana çok şey borçluyum."

"Bana borçlu olduğun tek şey Clay Franklin ile mutlu bir hayat geçirmen. Şimdi beni ağlatmadan buradan gitsen iyi olur."

Kate mutfak kapısını açınca Rorie dışarı çıkmadan önce ona sarıldı.

Luke Rivers bahçede onu bekliyordu. "Kate ile her şey yolunda gitti mi?" Rorie başını salladı. "Kate henüz bilmiyor, ama çiftliği satın alıyorum. Ama onun için endişelenme. Her şey düzelecek. Bunu ben sağlayacağım. Aramıza hoşgeldin."

"Teşekkür ederim."

"Sanırım artık içeri gidip Kate'in ne yaptığına bak sam iyi olacak."

Rorie, Luke'un Kate'e âşık olduğundan şüphe etmişti. Ama tıpkı kendisi gibi genç adam da duygularını açığa vurma imkânı bulamamıştı. Belki şimdi Kate'in gözleri açılırdı.

Rorie birkaç dakika sonra Franklin'lerin çiftliğine varmıştı. Arabasını evin arka tarafına park ettiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu. Arabadan indiğinde Mary onu karşıladı.

Kâhya kadın, "Tam zamanında geldin," dedi.

"Karşımda elmalı kekiyle mavi kurdeleyi kazanan kadın mı duruyor?"

Mary kızarınca Rorie bir kahkaha attı. "Beni bir daha görmek isteyeceğini sanmıyordum."

"Saçma!" Yaşlı kadın gülümsedi.

"Ben hâlâ şehirli kızım."

"Ama kalbin hiç de öyle değil." Ellerini önlüğüne silen Mary, Rorie'nin yanına giderek onu kucakladı.

"Ben her şeye burnunu sokan ihtiyar bir kadınam, ama sanırım Tanrı önümüzdeki bir iki yıl içinde bana yeni şeyler öğretmeye niyetleniyor. Kate'in Clay için en uygun kadın olduğu yolundaki sözlerimi hiç söylememem gerekirdi."

"Mary, o gün çok endişeli olduğun için öyle konuş muştun. Bunu biliyorum."

"Clay, Kate'i değil seni seviyor. Sana duyduğu aşk yüzünden acı çekiyor. Haftalar önce sen buradan

ayrıldığından beri çok değişti."

Rorie de çok acı çekmişti, ama Mary'ye bundan bahsetmedi. Kolunu yaşlı kadının beline doladı ve eve doğru yürümeye başladılar.

"Clay şu anda evde değil, ama bir saate kadar burada olur."

Rorie, "Bir saat," diye tekrarladı. Bunca zaman beklemişti; altmış dakika daha önemli değildi.

"O zamana kadar yemek saati gelir. Yemeği kaçırmak Clay ile Skip'in âdetleri değildir. Bu aile içinde yemek pişirmeye başladığımdan beri yemek her akşam aynı saatte yenir." Mary gülümsedi. "Şimdi yapacağımız şey şu. Sen yemek salonunda onu bekleyeceksin, ben de Clay'e bir misafiri olduğunu söyleyeceğim."

"Ama arabamı görmeyecek mi?" Rorie dönerek eski beyaz arabasına baktı.

Mary başını iki yana salladı. "Sanmam. Bildiğim kadarıyla senin arabanı hiç görmedi. Sadece buraya ilk geldiğinde kullandığın spor arabayı biliyor. Zaten o kadar çok çalışıyor ki, hiçbir şey fark edemeyecek kadar yorgun olacak."

Mary arka kapıyı açınca Rorie mutfığa girdi. Bir an durarak pırzola ve ev ekmeğinin kokusunu içine çekti. Bu Golden Gate Parkı'ndaki gül kokusuna hiç benzemiyordu, ama yine de çok güzeldi.

Rorie, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Mary bir an kaşlarını çattıktan sonra başını salladı.

"Senden bir tek şey istiyorum... Clay'i mutlu et."

"Bunu kapıdan içeri girdiği anda yapmak istiyorum."

Bir saat sonra genç kız Skip ile Clay'in mutfığa girdiğini duydu. Skip, "Yemekte ne var?" diye sordu.

"Masanın üstünde. Önce ellerini yıka."

Rorie, Skip'in homurdanarak holden banyoya doğru gidişini duydu. Mary, Clay'e, "Yolculuk nasıl geçti?"

diye sordu. Rorie genç adamın ne cevap verdiğini anlayamadı.

"Yeni kütüphaneci merhaba demek için uğradı. Logan ile Kate onu buraya yollamışlar... Onunla tanışmak

isteyeceğini düşünmüşler."

"istemem. Umarım onu yollamışsındır. Misafirle ilgilenecek halim yok."

Mary, "Hayır," dedi. "Aksine onu akşam yemeğine davet ettim. Hiç olmazsa biraz gülümsemeye çalış ve

içeri gidip onunla tanış."

Rorie yemek salonunun kapısının dibinde duruyordu. Kalbi çılgın gibi çarpıyordu. Clay içeri girdiğinde gözlerine dolan yaşlar yüzünden onu güçlükle görebildi.

O anda genç adamın derin bir nefes aldığını duydu. Bundan sonra hatırladığı tek şey Clay'in sevgi dolu kollarının arasında olduğuydu.

Konu Başlığı: Ynt: Kırların Sessiz Şarkısı - Debbi Macomber

Gönderen: bianca üzerinde Temmuz 18, 2007, 11:05:36 ÖÖ

Bölüm On Yedi

Clay ona öyle sıkı sarılmıştı ki genç kız bir an nefes bile alamadı. Ama bu önemli değildi. Şu anda sevdiği

erkeğin kollarının arasındaydı ve genç adam gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi sımsıkı tutuyordu.

Clay onu tekrar tekrar öptü. Rorie avuçlarını onun göğsüne dayamıştı. Genç adamın kalp atışlarını hissedebiliyordu.

"Rorie... Rorie, burada olduğuna bir türlü inanamıyorum."

Rorie genç adamın duygularının ne kadar güçlü olduğunu fark etti. Bu erkek onu gerçekten seviyordu.

Clay içini çektikten sonra genç kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Yüzündeki çizgiler iyice belirginleşmişti. Rorie onun geçirdiği acı dolu günler yüzünden büyük bir kedere kapıldı.

"Mary benimle alay etmiyordu, öyle değil mi? Yeni kütüphaneci sen misin?"

Rorie başını sallayarak gülümsedi. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. "Artık geriye dönüşüm yok.

Oturduğum daireden çıktım, bütün eşyalarımı topladım ve bir kaç gün önce de işimden istifa ettim."

Rorie bir tayın doğduğu gecenin büyüüne kapılarak Clay'e âşık olmuştu, ama duygulan bir gecenin olaylarından ya da birlikte geçirdikleri birkaç günden kaynaklanmıyordu. Clay'e duyduğu aşk onun benliğinin bir parçası olmuştu. Genç adama hayrandı ve yaşadığı sürece bu böyle sürecekti.

"Ya Dan? Onunla evleneceğini sanıyordum."

Genç kız hafifçe gülümseyerek, "Yapamadım," dedi.

"Ama..."

"Clay, San Francisco'ya geldiğin gece Kate ile nişanınızın bozulduğunu bana neden söylemedin?" diye sorarak onun sözünü kesti genç kız. "Benim ne kadar perişan halde olduğumu anlayamadın mı?"

"Tek anlayabildiğim şey seninle o borsacının birbiriniz için ne kadar uygun olduğunuzda Bana sürekli onun ne kadar parlak bir geleceği olduğundan bahsettin. Onun verebileceği şeyleri ben sana veremezdim. Ayrıca Dan'ın sana âşık olduğuda çok açıktı. Seni sevmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum ve ikimiz içinde sana daha uygun görünen kişi oydu."

Rorie başını genç adamın omzuna yasladı. "Seni bu kadar çok severken böyle bir şeyi nasıl düşünebildin?"

Clay onun başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Ama, Rorie..." Bir an durakladı. "Dan sana benim vereceklerimden çok daha iyi şeyler verebilir. İyi bir ailesi, tahsili, mesleği var. Birkaç yıl sonra çok zengin biri olacak. Bazı hataları olabilir ama genelde iyi bir insan."

"O iyi bir insan ve herhalde iyi bir koca olacak. Ama benim kocam değil."

"Sana benim veremeyeceğim birçok şeyi verebilirdi..."

"Clay Franklin, beni seviyor musun, sevmiyor musun?"

Clay gözlerini ona dikerek, "Bunun cevabını biliyorsun," dedi.

"O halde benimle tartışmaktan vazgeç. Ben Dan Rogers'ı sevmiyorum. Seni seviyorum."

Genç adamın kaşları hâlâ çatıktı. "Sen şehire ait sin."

"Hayır, ben sana aidim."

Genç adam uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Buna itirazım yok. Sen buraya aitsin ve bir kez daha buradan gitmene izin verecek kadar gücüm olduğunu sanmıyorum."

Clay genç kızı tekrar öptü. Sanki onun burada, kollarının arasında olduğuna bir türlü inanamıyormuş gibiydi. Rorie vücudunu genç adama yasladı. Şu anda sevdiği erkeğin kollarının arasındaydı, ömrü boyunca olmayı arzuladığı yerde.

Rorie o sırada birisinin içeri girdiğini fark etti, ama Clay'in kollarının arasından ayrılamadı. Skip, "Rorie,"

diye bağırdı. "Burada ne işin var?"

Sonunda genç kız Clay'in kollarından sıyrılıp Skip'e doğru döndü. "Merhaba, Skip." Clay kolunu beline dolayınca Rorie gülümseyerek ona baktı.

Skip, "Buraya iyi bir nedenle mi geldin?" diye sordu. Genç kız başını salladı, ama cevap vermesine fırsat

kalmadan Clay, "Nightingale'in yeni kütüphanecisiyle tanış," dedi.

Skip'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "O halde bu kez burada kalacaksın. Bu çok iyi, çünkü sen gittiğinden beri ağabeyim çekilmez bir hal almıştı."

Clay, "Durumu biraz abartıyorsun," diye homurdandı. Skip içini çekerek, "Gitmemen gerekirdi," dedi. "Özellikle de panayırdan önce."

Rorie bir kahkaha attı. "Bunun için beni hiç bağışlamayacaksın, öyle değil mi?"

"Burada olmalıydın, Rorie. Panayır harikaydı."

"Gelecek yaz burada olacağım."

Clay, "Aslında Rorie, bütün hayatı boyunca burada olacak," diye söze karıştı. "En kısa zamanda evleneceğiz." Bu sözleri söylerken soru dolu bir ifadeyle genç kıza bakıyordu.

Rorie yutkunarak başını salladı. Bakışları onunla istediği anda evleneceğini söylüyordu. O sırada elinde et

tabağıyla Mary içeri girdi. "Siz ikiniz evlenmeye karar verdiniz mi?"

Clay, Rorie için bir sandalye çekip kendisi de onun yanına oturdu. Ardından uzanarak genç kızın elini tuttu. "Evet, en kısa zamanda evleniyoruz."

Mary gülümsedi. "Çok iyi. Şimdi patateslerle et soğumadan yemeğinizi yiyeceksiniz."

Yemekten sonra Skip ortadan kayboldu. Mary, Clay ile Rorie'ye kahve getirip, "Konuşacak bir sürü şeyiniz vardır. Bu arada da kahve için," diye homurdandı.

Clay gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Mary," dedi.

Yaşlı kadın kahve tepsisini masaya bıraktıktan sonra, "İkiniz için ne kadar sevindiğimi bilmenizi isterim,"

dedi. "Günü kararlaştırdınız mı?"

Clay, "Şimdi bunu konuşuyoruz," diye karşılık verdi. "Bu akşam Rorie'nin ailesine telefon edeceğiz ve bu

konuyu onlarla da konuşacağız."

Mary başını salladı. "Ben senin için şehirli bir kız seçmezdim, ama o seni mutlu edecek."

Clay, Rorie'nin elini tuttu. "Biliyorum."

O sırada telefon çalınca Mary telaşla mutfığa gitti. Az sonra mutfak kapısından başını uzattı.

"Seni arıyorlar, Clay. Şehirlerarası."

Clay yüzünü buruşturarak, "Telefona baksam iyi olacak," dedi.

"Gideceğimi düşünüp endişelenmene gerek yok. Benimle yıllar boyu birlikte olacaksın, Clay Franklin."

Genç adam oturduğu yerden kalkmadan önce onu öpüp mutfığa doğru yürüdü. Rorie içini çekerek arkasına yaslandı. O sırada gözü Clay'in annesiyle babasının fotoğrafına takılmıştı. Elk Run'dan ayrılmayı

düşündüğü gün de bu resim dikkatini çekmişti. Bu eve geldiği ilk andan itibaren Rorie, Clay'e aitti ve her

nasılsa onun an nesinin resmine bakarak bunu sezmişti. Genç kız bu eve ve bu aileye aitti.

Birkaç dakika sonra Clay geri döndü. "At sahiplerinden biri arıyordu." Genç kızın yanına oturarak kolunu

onun omzuna doladı. Rorie'nin piyanonun üstündeki fotoğrafa baktığını fark edince, "Annem senden hoşlanırdı," dedi.

Rorie kahvesinden bir yudum içerek gülümsedi. "Ben de onu severdim." Fincanını bırakarak kollarını genç adamın boynuna doladı ve onu öptü.

Belki hayal görüyordu, ama fotoğraftaki kadının gülümsediğine yemin edebilirdi.